

Patricia St. John

KAS TAHAD USKUDA?

**Raamat teismelistele
kristlikust usust**

•LOGOS-

Originaali pealkiri:

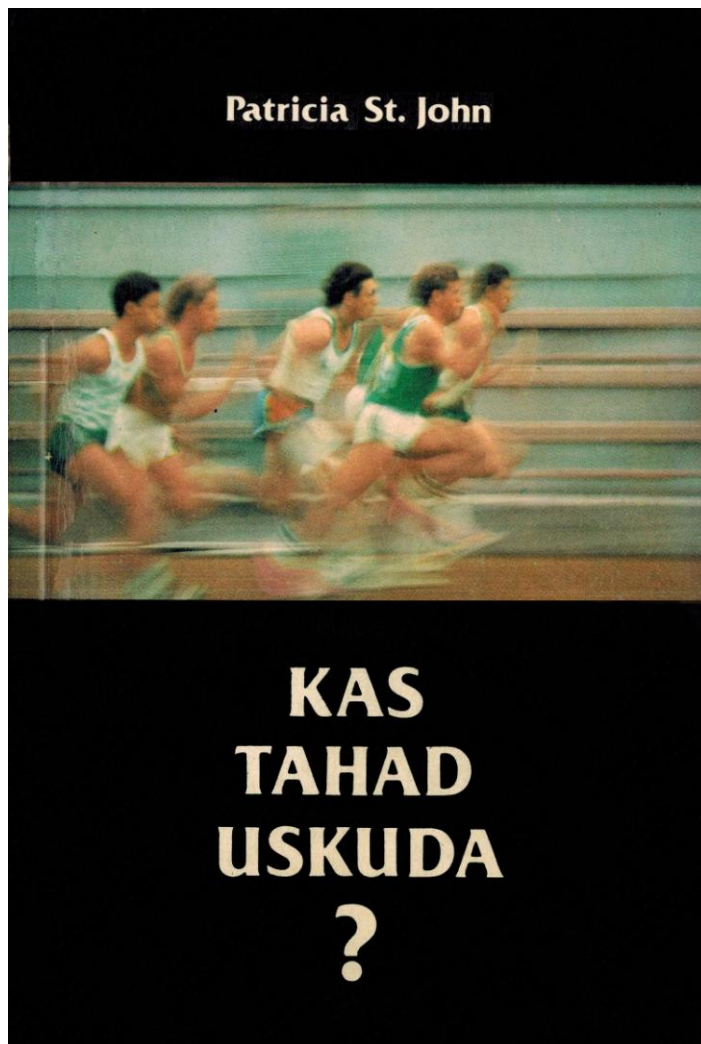
"Would You Believe It?"

Kaane kujundanud: Endla Toots

© Pickering & Inglis, 1983.

© Tõlge eesti keelde: Kristlik kirjastus

"LOGOS", 1992.

EESSÖNA

"Kas tahad uskuda?" on Patricia St. Johni raamat noortele, kes ihkavad teadmust Jumalast ja õppida Teda ka tunnetama. Autor vastab nii mõnelegi põhiküsimusele, mida temalt- ja kõigilt noorte sõpradelt alatasa küsitakse. Need küsimused on:

Kes on Jumal ja milline Ta on?

Kas Ta hoolib minust?

Miks on maailmas nii palju kannatusi?

Miks nimetatakse Jeesust meie Päästjaks?

Kas ma ei ole juba sündides kristlane?

Mis juhtub, kui ma toimin valesti?

Kes on Püha Vaim?

Kas ma võin tõesti Jumalat tunnetada?

Autor tahab aidata noortel leida Jeesuses Kristuses sellist sõpra, kellele nad võivad elus loota. Iga lühike peatükk, iga teema keskendub mõnele ristiusu põhimõttele või õpetusele. Peatüki lõpus on võti: tsitaat Piiblist. Patricia St. John selgitab tõestisündinud lugude, palvete ja mõtteid äratavate küsimuste varal ristiusu olemust. Seega aitab ta noorel lugejal seda mõista, millesse kristlane usub. Loodame, et selle raamatu lugemisest kujuneb tõetsijal põnev ja nauditav elamus.

SISUKORD

Eessõna	1
I USUN JUMALASSE...	
1. Valge taskurätt.....	3
2. Kadunud laev.....	5
3. Suletud aken.....4.....	7
II USUN JUMALA POJASSE JEESUSESSSE KRISTUSESSE...	
4. Seik Ali Ran.....	9
5. Tundmatu võõras.....	10
6. Jäljed lumes.....	11
7. Isesugune mees	13
8. Sõrmus ja roosid	15
III ...KES SURI RISTIL, ET PÄÄSTA MAAILMA JA MIND...	
9. Turvaline paik	16
10. Keelatud teerada	18
11. Elu elu vastu	19
IV USUN JEESUSESSSE KRISTUSESSE... KES VÕITIS SURMA TÕUSTES SURNUIST ÜLES	
12. Tee pärale.....	22
13. Hääl pimeduses	24
14. Valgem kui lumi	25
15. Takistus	26
16. Viie sõrme palve	28
17. Kapten ja kokapoiss.....	30
V USUN PÜHASSE VAIMUSSE – JUMALA KOHALOLEKUSSE MEIS	
18. Koputus uksele.....	33
19. Sõber, kes mäletas.....	34
VI PÜHA VAIMU TEGEVUS - JUMALA JÕUD MEIS	
20. Sõnumitooja.....	37
21. Kodu Virginiale.....	38
22. Rikutud sarnasus	40
VII VAIMU VILI ON ARMASTUS, RÕÕM, RAHU, ENESEVALITSEMINE	
23. Röövlipéaliku üllatus.....	43
24. Võidulaul.....	45
25. Võidukas lähenemisviis.....	46
VIII SUHTUMINE JUMALASSE	
26. Raamat öölaua sahtlis	48
27. Valged linnud.....	49
28. Aisha kiri.....	51
29. Pääsemine.....	52
30. Mis purustas seina.....	54
31. Puhkus mererannas	55
32. Vikerkaarekampsun.....	57
33. Tühi korv.....	59
34. Buss, mis ei peatunud	61
35. Kaotatud juhataja.....	63
36. Laul keskööl.....	65
IX SUHTUMINE ÜKSTEISESSE	
37. Jõulukülaline	67
38. Li köis	69

39. Tüdruk, kes ei unustanud.....	70
40. Issanda valge kana.....	72
41. Poiss, kes kartis valgust.....	74
42. Tulest väljas.....	76
X JUMALALE LOOTMINE HEADEL JA HALBADEL PÄEVADEL	
43. Tikutoos ja hõberaha.....	78
44. Valvur, keda nad ei julgenud tappa..	78
45. Mägi, kuhu nad ei tohtinud tulla	81
46. Kirkam valgus.....	83
XI PÄRAST SURMA - PÄRAST SEDA ELU	
47. Lendama sündinud.....	85
48. Sammud öös.....	87

I USUN JUMALASSE...

1. Valge taskurätt

Mees istus kõnniteel bussipeatuse kõrval, vahtides üksisilmi sillutise kive. Nii mõnigi pöördus teda vaatama - tema habetunud nägu, längus õlgu ja katkisi kingi. Mehe teadvusse aga nende pilgud ei jõudnud; mõtetes elas ta uuesti läbi kogu oma elatud elu. Nüüd ei olnud ta enam näljane hulkur, kes oli öö veetnud raudteesilla all: ta oli jälle poisike, kes rohkem kui kahekümne aasta eest elas siinsamas lähedal, tänavaäärses punases telliskivimajakeses. Maja võis olla juba lammutatud. Mõttes lootis mees, et kannikesed oleksid alles. Imelik, kui hästi ta mäletas veel kannikesi, isa tehtud kiike - ja teerada, kus ta oli jalgrattaga sõitma õppinud. Vanemad olid mitu kuud kokku hoidnud, et talle ratast osta.

Mees väristas kannatamatusest õlgu. Mälupiltide selgus ja elavus puudutas teda valusalt.

Mõtted jooksid kümme aastat edasi. Jalgratas oli vahetunud mootorratta vastu, poeg oli kodunt lahkunud ja käis harva vanemate juures. Ta oli täiskasvanud, ta oli saanud tööd ja leidnud palju sõpru. Isa ja ema murelik olek tüütas teda. Kõrtsides oli palju lõbusam kui nende juures. Mees ei tahtnud küll nende aastate mälestustes kauem peatuda. Ta ei tahtnud mõelda sellele päevale, kui väikesed võlad olid kuhjunud mäekõrguseks ja ta oli läinud koju raha paluma. Ema pakkus kohe kohvi ja võileiba, isa vaatas pojale ootavalt otsa, poeg aga ei tahtnud öelda, milleks ta oli tulnud. Ta teadis täpselt, kus isa raha hoidis. Kui vanemad õue läksid, oli tal kerge võtta sealt vajalik summa.

See oli viimane kord, kui poeg oma vanemaid nägi. Pärast seda ta enam koju ei tulnud: poeg kadus vanemate vaateväljalt. Ta läks välismaale. Isa ja ema ei teadnud midagi poja eksirännakutest, ammuigi mitte vanglakaristusest, mida tal tuli kanda. Ometi oli poeg öösiti oma kongis palju nende peale mõelnud. Kui ta mõnikord ärkvel olles asemel viskles ja kui kuuvalgus liikus pikkamisi üle kambri seina, mõtles ta: kui saan vabaks, lähen kohe vaatama, kuidas ema ja isa elavad... Lähen, kui nad on veel elus... Aga kas nad mind enam vajavad?

Kui ta oli karistuse ära kandnud, sai ta tööd samas linnas. Mees ei suutnud end siiski sundida paigale jääma. Mingi kummaline vägi just nagu vedas teda kodu poole sellise jõuga, et ta ei saanud sellele vastu panna. Iga kord, kui ta kuskil kõndis ja nägi kannikeste peenart, laste kiike või koolist koju jooksvat poisikest, meenus talle väike punane telliskivimaja.

Ta ei tahtnud täiesti ilma rahata koju minna, seepärast läks ta suurema osa teest jalgsi või reisis põidlaküüdiga. Ta oleks päris kiiresti koju jõudnud, kuid kolmkümmend kilomeetrit enne kodu valdas teda järsku hirm ja lootusetus. Mis õigusega ta läheb ja lihtsalt astub kodu uksest

sisse? Kas vanemad teda üldse äragi tunnevad selles viletsas hulkuris oma poega, keda nad olid armastanud, poega, kes neid nii kurjal kombel oli petnud.

Mees ostis natuke süüa. Ta istus suure puu alla sööma ja jäi kauaks sinna istuma. Kiri, mille ta sel õhtul koju saatis, oli üsnagi lühike, kuid selle kujutamine võttis mitu tundi aega. See lõppes sõnadega:

"Ma tean, et mul pole õigust loota, et te mind jälle näha tahate...nii aga saate ise otsustada. Neljapäeva varahommikul kõnnin ma kodust mööda. Kui tahate mind veel vastu võtta, riputage valge taskurätik minu kunagise toa aknale. Kui rätik on seal, siis tulen; kui ei, siis lehvitän hüvastijätuks vanale majale kätt ja lähen oma teed."

Neljapäeva hommik oli käes. Mees oli nüüd tuttavalt tänaval. Ta nägi, et maja oli alles! Aga kui ta oli jõudnud tänava otsa, polnud tal äkki enam kiiret. Ta jäi kõnniteele seisma ja sillutise kive vahtima.

Kuid lahendust ei saanud igavesti edasi lükata. Isa ja ema olid ehk mujale kolinud. Kui valget taskurätikut ei ripugi aknal, võib taju naabritelt asja järele kuulata alles siis lõplikult lahkuda. Sellele võimalusele, et vanemad lihtsalt ei taha teda enam näha, ei julgenud ta mõeldagi.

Mees ajas end püsti, ta jalad olid väljas magatud ööst kanged. Tänav oli veel varjus. Kergelt lõdisedes kõndis ta pikkamisi vana vahtrapuu poole, kust väike telliskivimaja pidi tema teada selgemast selgemini näha olema. Mitte üht pilku maja poole, enne kui olen vahtra all, mõtles ta.

Juba paistis päike punase telliskivimajakese peale. Aga see nagu ei olnudki enam punane, see oli värvi muutnud. Iga viimane kui sein oli dekoreeritud valgega. Igat akent katsid valged linad, padjakatted, käterätikud, laudlinad, taskurätid ja salvrätid, suured valged kardinad ulatusid drapeeringuna pööningu akendest katuseni. Maja näis hommikupäikeses valuvalge lumekindlusena.

Vanemate vastust ei olnud vaja mõistatada.

Mehe pea vajus rinnale. Ta hakkas kergendusest nutma. Siis pistis ta jooksu ja tormas avatud uksest sisse.

VÕTI:

Otsekui isa laste peale halastab, nõnda halastab Jehoova nende peale, kes teda kardavad!
(Ps 103:13)

Õel jätku oma tee ja nurjatu mees oma mõtted ning pöördugu Jehoova poole, siis halastab tema ta peale; ja meie Jumala poole, sest tema annab palju andeks! (Js 55:7)

PALVE:

Täna Sind, Isa, et armastad mind rohkem kui mu oma isa.

Täna Sind selle armastuse eest, mis mind kunagi ei unusta, kui ka mina Sinu unustaksin.

Täna Sind armastuse eest, mis võtab mind avasüli uuesti vastu, kui ma ka olen pattu teinud, armastuse eest, mis annab mulle andeks, kui ma seda ei väärigi.

Täna Sind igavese armastuse eest.

MÕTLE:

Kas võid sinagi öelda, et Jumal sind armastab?

Millest sa tead, et Tema sind armastab?

2. Kadunud laev

Juha oli juba mitu laupäeva-õhtupoolikut garaažis veetnud, et ehitada väikest laeva. Ta oli jämedast puupakust voolinud kere ja lihvinud selle liivapaberiga siledaks. Ema oli küll aidanud tal purjesid õmmelda, kuid lõige oli tema poolt. Ta teadis täpselt, kuidas taglast teha. Valmis purjekas oli tõesti ilus ja kõige vahvam oli see, et ta oli selle ise teinud.

Nüüd oli laev elutoas nähtaval kohal ja kõik imetlesid seda. Isale avaldas paat eriti suurt mõju.

"Ma olen sinu üle uhke, Juha! Sul on täitsa osavad käed," ütles ta. "Mida sa mõtled järgmiseks teha?"

Kuid Juha ei olnud veel mõelnud, mida ta järgmiseks teeb. Paadist oli talle praegusel hetkel küllalt.

Oli ilus kevadpäev, kui ta läks esimest korda kanali äärde laeva ujutama. Ta valis kõige parema koha - pilliroo varjus oleva liivase kaldalapi, kust ta kord oli leidnud rabakana pesa. Oli suurepärane purjetamisilm, päikesepaisteline ja tuuline. Kui Juha paadi vette pani, lõi tuulepuhang kohe purjedesse ja sõidutas laeva pruunikas veevoolus. Juha kükitas kaldal ja andis nõõri järele. Ta otsustas mõne minuti pärast ronida ülespoole ja joosta piki kanaliäärset jalgteed. Esialgu aga ta lihtsalt imetles oma paati. Ta oli sellesse nii süvenenud, et ei kuulnud üldse hääli selja taga. Nüüd ta võpatas, nähes kolme temast palju vanemat poissi roostikust tema korvate ilmutavat. Ta hoidis kõvasti nõõriotsa peos, sest ta ei tundnud neid poisse. Ta mõtles, et nad tulid kindlasti mõnelt kanalil sõitvalt praamilt.

"Hei, kuule, anna, me ujutame ka väheke," ütles kõige vanem poiss.

"Aga ainult väheke," vastas Juha. "Ma pean ära minema."

Juhal oli hirm. Ta tundis end päris täbaras olukorras olevat, sest poisid jätsid kõigiti halva mulje. Kõige suurem nendest oli juba nõõri oma kätte krabanud ja tõmbas laeva nii pöörase hooga randa, et see ümber läks ja purjed märjaks said. Silmapilgu pärast lendas ka Juha roostikku. Tema käed kaapasid pehmet põhjamuda. Porist vett pritsis talle vastu silmi, nii et ta jäi hetkeks pimedaks. Kui ta viimaks muda sülitades jalule sai, ei olnud poisse ega paati enam kuskil näha. Ta nägi ainult mahatallatud pilliroogu ja vee kohale kummarduvaid pajupõõsaid.

Juha komberdas kaldavallist üles, kuid võõrad poisid olid kadunud heki taha. Juhal polnud aimugi, kuhupoole nad olid läinud. Mida oleks ta ka suutnud kolme poisi vastu? Niisiis pühkis ta käed puhtaks ja hakkas koju minema. Ta teadis, et isa ja ema olid kuhugi välja läinud. Ta kaalus ja leidis, et politsei tema kutse peale küll liikvele ei lähe. Ei tasu politseisse helistadagi, otsustas ta.

Kui vanemad koju tulid, rääkis Juha neile laeva kaotusest. Isa läks kohe välja otsima, kuid keegi ümberkaudu polnud kolme võõrast poissi näinud. Õhtusöögi ajal oli Juha õige vaikne. Kui ta lõpuks oli üksi ja oma voodis, ei suutnud ta enam nuttu tagasi hoida. Isa oli pakkunud oma abi uue laeva ehitamiseks, kuid see ei oleks siiski sama laev. Poiste röövitud laev oli olnud esimene täiesti tema enda töö. Ta ei saa seda kunagi unustada.

Möödus mitu nädalat ja Juha tegi isaga koos uue laeva, mida nad ka koos ujutasid. Ometigi ei unustanud Juha oma esimest laeva. Vahel lebas ta kaua voodis ärkvel ning meenutas laeva erkröömsaks värvitud keret ja purjede paisumist. Ta mõtles, kus laev praegu võiks olla.

Ühel päeval sõitis ta rattaga mööda linna, et emale sünnipäevakinki osta. Kui kingitus oli leitud, keeras ta kodu poole mööda kitsaid kõrvaltänavaid. Ta armastas vanu väikesi vanakraamikauplusi. Nii kõndis ta mööda tänavaid, lükates jalgratast käekõrval, ja silmitses vaateaknaid. Korraga tahtis ta süda seisma jääda: ühe kaupluse vaateaknal, otse keskel, vana kitarr ja messingist sõeämbri kõrval oli tema laev! Juha pani ratta seina najale seisma ja tormas kauplusse. "See laev aknal," hingeldas ta, "see on minu oma! Mina tegin selle."

Vana väheldane kaupmees vaatas talle üle prillide otsa. "Vastupidi, noormees," vastas ta, "see on minu oma! Ma ostsin selle kahelt poisilt mõne nädala eest. Panin ta just alles aknale välja."

"Aga mina tegin selle. See on minu laev, päris tõesti. Olge hea, andke see mulle!"

"Ei anna, kui sa teda kinni ei maksa. Hinda näed hinnasedelilt."

"Aga ma kulutasin kogu oma raha ära." "Sellisel juhul pead minema lisa tooma."

Juha taipas, et vastu vaielda on mõttetu, õnneks oli veel natuke aega kaupluse sulgemiseni. Ta kiirustas koju. Isa askeldas aias.

"Isa," hüüdis Juha hingeldades, "kas sa võid mulle laenata neli marka?"

"Milleks?" küsis isa targu "Ja kuidas sa selle tagasi maksad?"

"Pesen autot või niidan muru või teen, mida sa tahad, aga mul on seda raha vaja. Seal oli minu laev... kui ma kähku teen, saan selle veel enne kaupluse sulgemist kätte."

Isa vaatas oma roose, ohkas ja noogutas auto suunas.

"Hüppa peale," ütles ta. "Kohe on sulgemisaeg. Ja laeva ei saa jalgrattaga koju tuua, ilma et taglas sassi ei läheks."

Vana mees pidi just aknakatted alla laskma, kui Juha sisse tormas.

"Mul on raha," hüüdis ta. "Andke nüüd mu laev kätte!" "Ma müün teile oma laeva," ütles vana mees naeru kihistades ja ulatas Juhale purjeka.

Nad sõitsid vaikides koju, kuna Juha vaatas aina oma aaret. Alles siis, kui nad jõudsid koduvärvasse, alustasid nad juttu.

"Tead, isa?" ütles Juha. "Nüüd on see laev kahekordselt minu oma: mina tegin selle ja ostsin selle. Eks ole imeline?"

"Väga," ütles isa, "sa pead teda nüüd siis hoolega hoidma..." Kuid Juha seda ei kuulnud. Ta oli lipanud emale oma imet näitama.

Jumal on loonud meid iseendale. Ja ikkagi me oleme jõudnud eksiteele, sest hakkasime isekalt ja oma tahtmist mööda elama. Patt - Jumala hülgamine - andis meid kurja võimusesse. Ometigi tuli Jumal ise Jeesusena Kristusena, kes oli Jumal ja inimene, ning maksis oma surmaga meie patuvõla. Jumal ise lunastas meid. Sellepärast võib Ta meid nüüd kahekordselt enda omaks pidada.

VÕTI:

Sõna "lunastama" tähendab millegi tagasiostmist, mis juba kuulub sulle. Jesaja raamatus on kirjutatud, et Issand, kes sinu lõi, ütleb: "Ära karda, sest ma olen sind lunastanud, ma olen sind nimepidi kutsunud, sa oled minu päralt!" (Js 43:1)

PALVE:

Jumal, mu Isa ja Looja. Tänan Sind, et Sa löid mind endale ja armastasid mind juba enne mu sündimist. Tänan Sind, et Sa Jeesusena asud minu südamesse elama. Tänan Sind selle eest, et Sa maksid mu patud kinni juba Jeesuse surmaga. Õpeta mind ka ennast Sulle "kahekordselt" andma, nii nagu Sina oled mind loonud ja lunastanud.

MÕTLE:

Mis sa arvad, miks Jumal veel hoolib inimkonnast, kuigi viimane juba tuhandete aastate eest on Jumalale selja pööranud? Mis on takistanud Jumalat kas või nõnda öelda: "Kui inimesed käivad meelsamini omi teid kui Minu teed, siis tehku seda!?"

3. Suletud aken

Anna ei olnud elus õieti haige olnudki, kui külmetused välja arvata. Seepärast ei saanud ta ka aru, miks ta kurk nii valus on ja miks ta ennast nii halvasti tunneb. Ema nägi, et tüdruk lükkas vorstitaldriku kõrvale.

"Ma arvasin, et see on su lemmiktoit," ütles ta. "Mis sul ometi viga on, Anna?"

"Ei midagi," sosistas Anna. Siis hakkas järsku kõik ümberringi kõikumama ja Anna pea vajus lauale.

"Sa oled haige, Anna!" Ema ehmunud häälel kostis just nagu kaugelt.

"Las ma katsun su otsaesist! Heldene aeg, laps on tulikum! Sa pead kohe voodisse minema, kullake."

See oli imelik öö. Kord oli Anna ärkvel, kord suikus rahutusse unne. Tema ihu hõõgus tulikumalt, kuid samas oli tal nii külm, et ta lausa värises. Suigatades nägi ta painajalikku und ja hüüdis ema, kes valvas kogu öö tema juures. Kui hommikul valgeks läks ja linnud siristama hakkasid, ärkas ka Anna ja küsis emalt, mis tal õieti viga on.

"Sul on kurgupõletik ja kõrge palavik," ütles ema. Ta näis hirmul olevat ja nägi väsinud välja. "Isa läks just arstile helistama."

Arst tuligi kohe. Ta peitsis Anna kurku. Hoolega uuris ta tüdruku seisukorda. Anna kuulis teda esikus emaga rääkivat, kuid ei eristanud sõnu.

Möödus mitu tundi. Anna hõljus une ja ärkveloleku piiril. Ema istus kogu aeg tema juures ja pakkus talle vahetevahel vett juua. Siis vajus Anna sügavasse unne. Saabus jälle öö. Ema magas põrandale pandud madratsil. "Niikaua kui ema on siin," mõtles Anna, "on kõik hästi. Kui see haige kurk ometi paraneks!"

Järgmisel hommikul helises telefon ja isa tuli Annale teadet tooma. Kurgust võetud proov näitas, et Annal on difteeria (kõrge palavikuga nakkushaigus, mida tänapäeval esineb üpris harva). Seepärast peab Anna haiglasse minema. Haigla auto tuleb talle poole tunni pärast järele.

"Sina tuled kaasa, ema, tuled ju?" kähises Anna ja vaatas ema poole. Ema kõhkles ja näis väga mures olevat. "Haiglasse lubatakse ainult haigeid," ütles ta. "Sina pead küll minema, sest sul on nakkav haigus. Aga ma olen kindel, et põetajad on seal head. Ma tulen sind õhtu poole vaatama."

Kui Anna tervis oleks olnud natukenegi parem, siis oleks ta ehk ennast haiglas hästi tundnud. Osakonnas oli teisigi lapsi ja põetajad olid lahked. Kuid Anna kurk oli ikka veel väga valus ja teda vaevas hirmus koduigatsus. Ta lamas pisaratega võideldes oma voodis ning vaatas ainiti ukse poole. Ema oli lubanud teda õhtu poole vaatama tulla. Ja rohkem kui midagi muud maailmas tahtis Anna ema näha.

Siis tuli põetaja Anna juurde ja ütles: "Vaata, Anna, su ema on akna taga. Ära tõuse istuma! Lehvita talle ja naerata ilusti!" "Aga," hüüdis Anna, "õelge talle, kus uks on! Olge nii kena ja laske ta kohe sisse! Ma tahan talle midagi öelda... see on väga tähtis."

"Kahju küll," ütles põetaja väga sõbralikult, "aga kedagi ei lasta siia sisse, sest kõik lapsed põevad nakkavaid haigusi. Ega sa ju ei taha, et su ema haigeks jääks! Kui sa tahad talle midagi öelda, siis ma ütlen edasi."

Anna raputas pead. Tal ei olnud midagi erilist öelda, aga ta tundis end petetuna. Ta ei saanud emaga sõnagi vahetada. Tema tugev, lohutav ema oli akna taga ja igatses tema juurde pääseda, ja ema on ainuke, kes võib kõik asjad heaks keerata! Nüüd aga ei saanud nad midagi muud teha, kui vaadata teineteist abitult läbi klaasi. Põetaja ei teinud akent lahtigi. Nad naeratasid veel kord teineteisele julgustavalt ja lehvitasid siis hüvastijätuks. Anna tundis end väga haigena, ta peitis pea patja ja nuttis.

Aeg kulus visalt, kuid päev-päevalt sai Anna tervemaks. Siis juhtus üks imelik asi. Anna istus hommikumantlis akna ääres nagu ikka, ja tema ema tuli teda vaatama nagu ikka. Sel päeval tegi põetaja akna ometi pärani lahti.

"Nüüd saate omavahel rääkida," ütles ta.

Küll nad siis rääkisid! Nii palju oli rääkida ja kuulata - kogu nädala uudised! Nad rääkisid ja rääkisid, kuni päike kadus puude taha ja põetaja manitses Annat voodisse minema.

Sel ööl oli Anna uni magus, sest ta teadis, et tema ja ema vahel ei ole enam takistust. Nüüdsest peale on aken iga päev lahti.

Aeg kulus nüüd kiiresti, kuna ilm oli ilus. Seega sai Anna koos emaga aias jalutada ja teiste lastega väljas mängida. Ta vaatas, kuidas hekk õitsele puhkes ja kuidas talled niidul kepsu lõid. Ta teadis, et kojupääsemine ei ole enam kaugel.

Nii saabus seegi päev. Anna jõi parajasti kakaod kui tuli arst, paberid käes. "Noh, Anna," ütles ta, "paistab, et sa oled juba päris terve. Põetaja, olge hea, helistage tema emale ja öelge, et Anna saab täna koju."

Niisiis ei olnud Annal täna vaja emale head aega öelda, sest nad sõitsid koos koju. Enam ei olnud lahutavat aknaklaasi ega hüvastijättu. Anna sai koju.

Jumal on elu, armastuse, lohutuse ja õnne allikas. Me võime mõelda kui palju tahes, me ei leia tõelist, kestvart rõõmu mujalt kui Temast. Aga patt on püstitanud piiriaia meie vahele. Ma ei saa tulla Jumala juurde enne, kui piiriaed on maha võetud.

Jumal on tulnud mu juurde Jeesusena ja lammutanud piiriaia Jeesuse surma läbi. Uus Testament ütleb, et Jeesus eemaldas kõik, mis Jumalat ja inimest lahutas, ning naelutas selle ristipuule! Seega on nüüd tee Jumala juurde ja taevasse lahti kõigile, kes tahavad uskuda, et Jeesus on tee.

VÕTI:

Rõõmu on rohkesti su palge ees, meeldivaid asju on su paremas käes alatiseks! (Ps 16:11)

Vaid teie süüteod on teinud vahe teie ja teie Jumala vahele, teie patud varjavad tema palge teie eest, sellepärast ta ei kuule! (Js 59:2)

PALVE:

Issand, ma tean, et Sa oled ainus, kes võib mind teha tõeliselt õnnelikuks. Ma tean, et mu patud rajasid meie vahele lahutava piiriaia, kuid Jeesus lõhkus selle maha. Aita mind mõista, et kui ma loodan Temale, siis ei ole meie vahel enam midagi, mis meid lahutaks. Võin tulla Sinu juurde igal hetkel, olgu päeval või ööl.

Ma tänan Sind ka selle eest, et Sa valmistad meile taevas kodu. Puhasta mu südant ja valmista mind selleks hetkeks, millal Sa kutsud mind enda juurde.

MÕTLE:

Miks pidi patu püstitatud piiriaia kaotamine Jumalale nii palju maksma minema - Tema Poja?

Miks ei vaadanud Jumal inimkonna pattudele läbi sõrmede, säästes seega oma kallist Poega?

II USUN JUMALA POJASSE JEESUSESSE KRISTUSESSE...

4. Seik AH Ran

Ali, araabia šeik, istus luksuslikus elamus laua ääres. Ruum oli ilus ja sealt avanes vaade aeda, kus iirised ja nartsissid õitsesid suure muhkliku mooruspuu varjus. Šeik oli suurmaomanik. Kõik ta valduste suured arve- ja päevaraamatud olid avatult tema ees laual. Šeigi sekretär askeldas palavikuliselt. Taoti paistis šeik raamatutesse süvenevat, taoti rändas ta pilk aknast välja, kus väike poiss ronis mooruspuu kühmlikel okstel. Pruunide silmadega tumedajuukseline talumehena riietatud poiss oli nagu tavaline poiss ikka. Isa jaoks oli ta Sadik, tema ainuke pärija ning südamerõõm. Praegu mängis poeg aias just isa akna all ja seepärast edenes arvestuste tegemine väga visalt.

Šeik Ali lehitses mõtlikult sissekannete raamatut. Täna õhtul olid tulemas tähtsad külalised, kuid tema naine oli läinud vanemate koju pulmapeole. Noh, mis sellest! Majas oli ju küllalt tublisid teenreid. Ta vajutas elektrikella nuppu ja käskjalg astus hääletult tuppa.

"Kutsu Abdullah ja kokk siia," ütles isand. Hetke pärast seisidki kutsutud laitmatus teenrimundris tema ees. Abdullah sai käsu minna turule vajalikku kraami ostma. Ta kummardas ja läks. Kokk sai ülesandeks leiba teha, liha küpsetada ja kogu pidusöök valmis panna. Kokk noogutas ja lahkus.

"Kutsu aednik," ütles isand käskjalale. Aednik tuli sisse. Ta pidi korjama parimat puuvilja ja ilusamaid lilli. Ta naeratas ja lahkus. Ta oli heal meelel valmis näitama oma ilusa lilleaia ja viljapuuai saadusi.

Šeik pidi veel kirjutama kirju ja määrama kohtumisi. Lambakopli aed oli räsakil ja töödejuhataja tuli omakorda tema jutule. Palju muidki asju oli vaja veel korraldada ja kümnete kaupa läks sulaseid vaikselt eri suundadesse oma toimetusi tegema. Isand rüüpas musta kohvi ja ei lahkunud laua äärest. Tal ei olnud vajadust kuhugi ise minna. Sellest oli küllalt, et ta kärke jagas.

Äkki kostis aiast vali hüüd. Isand hüppas laua äärest püsti ja jooksis akna juurde. Ta poeg oli libisenud puu oksalt ja kukkunud alla. Nüüd lamas ta iirisepeenras ja hüüdis appi.

Isa ei vajutanud kellanuppu ega kutsunud teenreid enda juurde. Ta jooksis trepil olevast käskjalast mööda ja lükkas uksehoidja kõrvale. Nood seisid ja vaatasid, suu ammuli, oma isandat, kes kalpsas paari sammuga trepist alla ja tormas teerajale.

"Ma tulen, pojake, ma tulen," hüüdis ta ja kummardus lapse kohale. Siis võttis ta viga saanud poisi sülle ja toetas ettevaatlikult tema väljaväänatud põida. Hoides mullast last oma kallihinnalise kuue vastas, kandis ta poja uksehoidjast, käskjalast ja sekretärist mööda, oma magamistuppa.

Jumalal, kes on meie Looja, Isa ja Lunastaja ning kogu meie elu ja armastuse allikas, on palju teenreid. Ja siiski kuulis Jumal oma laste nuttu, kui nad olid pattu tehes oma elu hukka ajanud. Ta ei läkitanud ingleid ega prohveteid; Ta tuli i s e . Ta tuli meie juurde inimese kujul, Jeesusena, Jumala Pojana. Paulus ütles: "Jumal oli Kristuses ja lepitas maailma Iseendaga." Jeesus ütles: "See, kes Mind on näinud, on näinud Isa."

VÕTI:

Kiitke Jehoovat, tema inglid, te vägevad sangarid, kes täidate tema kärke, kuuldes tema sõna häält! (Ps 103:20)

Kui Jumal muiste mitu korda ja mitmel kombel vanemaile oli rääkinud prohvetite kaudu, siis on ta neil viimseil päevil meile rääkinud Poja kaudu, kelle ta on pannud kõigi asjade pärijaks... (Hb 1:1, 2)

PALVE:

Issand, minu Isa ja Looja. Tahan mõelda Sinu suurusele. Sa oled kõiksuse, täheparvede ja ilmaruumi isand. Sinu inglid ja Su saadikud täidavad Su kärke.

Täna Sind, et tulid ise Jeesusena meie juurde, kuigi ma olin pattu teinud ja Sinu antud elu hukka ajanud. Sa armastasid mind ja tulid. Jeesus tuli siia ilma samasuguse lapsena kui mina, et Ta pääseks mulle tõeliselt lähedale ja võiks mind juhatada Sinu juurde.

Õpeta mind Jeesust armastama, sest Temas ma leian Sinu.

MÖTLE:

Millist Jumala olemust näitab sinu arvates see, et Ta ISE tuli Pojana meie juurde?

5. Tundmatu võõras

Kui taanlased, olid veel metsik meresõitja rahvas, ründasid Inglismaad, elati üle hirmuaegu. Taani viikingid tulid sõjalaevadel, mille käila ehtis lohepea. Sõjamehed ise kandsid teraskiivrit. Kõikjal, kus nad käisid, rüüstasid nad maad, tapsid inimesi ning põletasid maju ja kirikuid. Inglise põgenesid nende teelt sisemaale, kuni üks julge kuningas, Alfred nimi, hakkas taanlaste vastu võitlema nii maal kui merel. Alguses saatis teda edu, aga siis sai temagi lüüa. Nii raevukas ja tugev oli vaenlase rünnak, et kuningas pidi lossist põgenema ja varjama ennast metsas hulkuriietes. Taani kuningas lubas ta pea eest kõrge tasu. Seepärast ei julgenud Alfred oma isikut kellelegi tunda anda kui ainult mõnele ustavale alamale.

Üks nendest oli karjus Ulfric. Ta armastas truult oma kuningat ja ei hakanud teda kunagi reetma. Kord palus ta kuninga enda hurtsikusse varju tulla. Ta ei olnud aga kindel oma naise peale, kes oli suure jutuga. Seepärast ta ei rääkinudki naisele, kes see võõras on.

Alfred oli väga mures. Sageli istus ta tundide kaupa, mõeldes kaotatud kuningriigile ja pidades uut sõjaplaani. Karjase naisel ei olnud mingit abi tugevast mehest, kes ainult istus ja mõtteid mõlgutas. Naine ei osanud arvatagi, et mees, kellega ta rääkis, oli tema kuningas. Tööd oli nii palju ja naine ei saanud lihtsalt aru, kuidas ta mees kannatab oma majas niisugust hulkurit. Seepärast ta ootas, kuni Ulfric oli nurmele läinud ja viskas siis hulkurile pahura pilgu.

"Kuule, kulla mees," ütles ta. "Siin ei maksa kellelgi jõude istuda. Palju kasu sinust vist ei ole, aga võiksid siiski niikaua leivaahju valvata, kuni ma kaevul ära käin. Pööra leivad kohe teistpidi, kui nad hakkavad pruuniks minema. Ja kui nad on täitsa pruunid, siis võta välja!"

Alfred istus mõttesse vajunult tule ääres. Võib—olla ta nägi hõõguvates sütes võidu nägemust. Kui ta saaks väesalga kokku... kui mehed suudaksid veel koonduda ja vaenlast lüüa... kui ta kohtaks oma väepealikut... Teda äratas lajatang kõrvakiil ja vihane süüdistuste valing. Võiduka lahingu kujutluse peletas kange kõrbelõhn. Leivad olid süsimustad ja karjase naine väga, väga vihane. "Sina laiskvorst, igavene päevavaras," hüüdis ta, "ei saa silmapilgukski midagi sinu hooleks jätta..."

"Vait, naine! " See oli Ulfrici ehmunud hääl. Ta oli just tuppastunud. Nähes, et naine ei mõtlegi vait jääda, lisas ta meeleheites: "Talitse keelt, naine. Kas sa ei tunne oma kuningat?"

Me ei tea, mis edasi sai, aga me teame, et Alfred oli hea ja õigust armastav mees, tõenäoliselt oli ta enda peale pahane oma hoolimatuse pärast. Me teame ka, et ta kogus lõpuks ustavad mehed kokku ja nad võitsid vaenlase. Seejärel pöördus Alfred tagasi oma lossi ja valitses veel hulga aastaid kuningana, keda armastati ja austati. Ta ei unustanud siiski Ulfrici külalislahkust ja tegi temast piiskopi. Niisiis pidi Ulfrici naine nüüd sageli kniksu tegema kuningale, keda ta valeriietes ei olnud ära tundnud.

Kui Jeesus jättis taevahiilguse ja tuli maailma Petlemmas sündinud lapsena, kirjutati temast:

VÕTI:

Tema oli maailmas, ja maailm on tekkinud tema läbi, ja maailm ei tundnud teda. Ta tuli sellesse, mis tema oma, ja tema omad ei võtnud teda vastu. (Jh 1:10, 11)

Üksnes vähesed tundsid selles lapses ära Jumala. Öömaja pidaja sulges Tema ees ukse. Hiljem pidasid Ta vennad ja naabrid Teda tavaliseks poisiks. Kui Ta imesid tegi, peeti Teda lihtsalt heaks inimeseks.

Üksnes vähesed pidasid Teda Jumalaks: karjased ja Hommikumaa targad, Siimeon ja Anna, Tema vanemad ja hiljem Tema jüngrid, need inimesed, keda Ta terveks tegi ja kellele Ta jutlustas. Teda tundis ära ka kurjategija, kes oli Tema kõrvale risti löödud.

PALVE:

Minu Jumal, Isa ja Looja. Aita mul Sind Jeesuses ära tunda. Aita mul evangeeliumi lugudes näha Sinu kirkust Jeesuse isikus. Õpeta mind kuulma Sinu häält, kui ma Jeesuse sõnu loen.

MÖTLE:

Jumal ei tulnud maailma sel moel, nagu enamik inimesi oli oodanud - toredates riietes kuninga kombel.

Mismoodi sina oleksid oodanud Teda tulevat?

Kas sa usud, et Jumal võib veelgi sinu juurde tulla erilisel viisil?

6. Jäljed lumes

Jenny rõõmul polnud piire, kui ta sai maale uue kodu. Ta käis seal esimest korda aprillis koos venna ja vanematega. Sel ajal, kui isa ja vend Martti uurisid garaaži ja riistakuuri, ema aga maja, jooksis Jenny aeda. Muruplatsi ääres oli võluv kiviktaimla. Selle taga oli viljapuuaed, kus õunapuud õitsesid ja haljendava rohu seest piilus nurmenukuke. Jenny sirutas end täies pikkuses välja ja vaatas lilli, kuni teised pere liikmed ta sealt üles leidsid.

Ema naeris.

"Kas sind maja ei huvitagi, Jenny?" küsis ta. "Ega sa ju aias elama hakka!"

"Huvitab küll," ütles Jenny ja tõusis üles, "kas ma saaksin endale toa, kust näeb aeda?"

"Ja kas mina saan selle väikese naljaka põõningukambri oma töökojaks?" küsis Martti.

"Ja kas mina võin viljapuuaias kõige kaugemas nurgas kanu pidada?" tahtis isa teada.

Kõik said, mida tahtsid. Kanad olid valged leghornid ja lapsed ei väsinud mune korjamast. Isa pidi alati väga vara tööle minema ja koju tuli ta alles kella kuue paiku õhtul. Seepärast söötis Martti kanu enne kooliminekut; Jenny hoolitses nende eest, kui ta koolist tuli. Talle meeldis sumbata pikas rohus ristikeina ja hapuoblikate keskel. Tema meelest oli nii tore vaadata, kuidas kanad kogunevad tema jalge ette.

"Tuleval kevadel on neil kõigil pojad," mõtles ta, "ja siis ma näen, kuidas nad poegi välja hauvad."

Saabus sügis ja õunad said küpseks. Lapsed korjasid liitrite kaupa õunu ja vaarikaid. Metsad taamal lõõmasid punaselt, roostekarvaliselt ja kollaselt ning luiged lendasid ära. Siis hakkasid lehed puudelt langema; nendega süüdati õhtuti kaminas tuli. Ühel ööl, kui pere juba magas, hakkas lund sadama!

Lund sadas palju. Tuisk lakkas alles kolme öö ja kahe päeva pärast, siis kui kogu maa oli lume all. Kanad kõssitasid üksteise vastu surutuna kõketades oma puurides. Leevikesed lendasid aknalaudadele toitu otsima. Kolmandal hommikul ärkas isa vara ja pühkis tee kuni väravani lumest puhtaks. Lapsed läksid kooli mööda jäätunud autojälgi. Järgmine päev oli laupäev ja siis pääsesid nad kelgutama.

Jenny sai koolist lahti kella nelja ajal, ja ta hakkas üksi koju tulema, sest Martti oli sõprade juurde läinud. Jenny armastas seda vaikset maakohta. Ta vaatas lindude imepeeni varbajälgi vastsadanud lumel ja metsloomade reipaid radu teeäärsetes hangedes. Läänetaevas oli kollane kuma ja lagedal levis kummalisi sinakaid varje. Majaski oli vaikus, sest ema oli välja läinud.

Jenny vahetas ruttu riided, tõmbas saapad jalga ja segas kanadele söögi valmis. Nendel on kindlasti külm ja paha olla, mõtles ta, rühkides krundi piiril oleva kanala poole. Äkki jäi ta seisma ja ohkas. Mismoodi ta küll läbi paksu lume kanakuuri pääseb? Ta oli väike ja kleenuke oma ea kohta, lumevaip aga oli paks ja puutumatu ning ulatus tublisti üle saabaste. Keegi ei olnud aiaääri lumest puhastada jõudnud. Päike oli loojumas. Kui Martti koju jõuab, on kindlasti juba pime. Kanad tahavad süüa. Jenny pidi midagi välja mõtlema.

Ta vaatas metsa poole. Kas olid need ainult varjud või olid lumes tõesti väikesed jäljed? Oli nii hämar, et ta enam selgesti ei näinud.

Siis turgatas talle meelde. Martti oli käinud hommikul kanu söötmas, ta pidi siis ju hommikul tee läbi aia sisse tallama. Sellest oli muidugi mitu tundi möödas. Lumesadu oli Martti jäljed peaaegu kustutanud, kuid Jenny otsustas siiski katset teha. Hoolikalt astus ta eesolevasse jälge. Lumi kandis! "Kui ulatun astuma järgmisse jälge ja siis jälle järgmisse, jõuangi ilusti kohale," mõtles ta.

See oli raske küll, sest Marttil olid pikad jalad ja ka vastavad sammud. Kuidagi õnnestus Jennyl suuri samme võttes tasakaalu säilitada ja valmis jälgi pidi läbi lumme mattunud aia kahlata. Edasi oli juba hõlpsam minna, sest ta sai õunapuu okstest kinni võtta. Kanakari rõõmustas Jenny tuleku üle ja tervitas teda valjul häälel. Jenny pühkis väikese maalapi lumest puhtaks, et kanad saaksid tulla toitu nokkima. Lumesadu oli lakanud. Jenny seisis kanade juures, kuni kõik kiirustasid oma kuuti tagasi. Suures, kõhedaks tegevas lumevaikusel kõlas kanade kõketamine nii koduselt.

Tagasitulek oli kergem, sest jäljed olid selgemad. Jenny jalad kipitasid külmast ning maailm näis hall ja võõras. Kuid köögi aknast paistis lumele hele valgusevõot: nüüd teadis Jenny, et ema on koju tulnud. Kui hea tunne see oli! Ja kui hea on kohe võtta saapad jalast, juua kuuma teed ja rääkida emale sellest seiklusest!

Jalajäljed lumes tõid ta läveni välja. Jenny lausa lendas uksest sisse sooja ja valguse kätte.

"Kas sina oled, Jenny?" küsis ema häälel. "Pane üks ruttu kinni! Kas sul külm ei ole? Rõstime ehk natuke leiba ja joome koos kamina ääres teed?"

VÕTI:

Selleks te ju olete kutsutud, sest et Kristuski kannatas teie eest ja jättis teile eeskju, et te käiksite tema jälgedes. (1Pt 2:21)

PALVE:

Issand, evangeeliumi lugedes näen ma Jeesuse jälgi - kuulekuse, armastuse, tõe ja vapruse jälgi. Aita mind iga päev Tema jälgedes käia ja Tema eeskju järgida. Ma tean, et sageli kõnnin ma oma teed, kuid aita mind täna olla Jeesuse tõeline järgija, kes elab ja kõneleb nii nagu Tema. Ja juhata mind lõpuks Sinu koju, taevasse.

MÖTLE:

Miks elas Jeesus maa peal? Miks sündis Ta lapseks, miks Ta elas poisipõlve puusepa töökojas? Miks kasvas Temast rändav, sageli väsinud, näljane ja kodutu mees? Mis on Jeesuse eeskjus sinu meelest kõige tähtsam? Kuidas sa saaksid oma elus Tema eeskju kõige paremini järgida?

7. Isesugune mees

Aastale eest oli Hiina veel vaba, välismaalastele avatud maa. Siis elas Hiinas kaks noort eurooplast. Ühel hommikul läksid nad väga vara teele. Maantee oli katteta ja väga auklik. Kummalgi oli seljakott täis Piibleid, Uusi Testamente ja evangeeliume, sest nad läksid turule raamatuid müüma.

Nad lootsid, et saavad ka turule tulnud maainimeste jutule. Hiinlased kummardasid ebajumalaid ja ei tundnud elavat Jumalat.

Tee lookles rohetavate riisipõldude vahel ja mehed jõudsid paaritunnise röömsa marssimise järel väikese turulinna agulisse. Turuplatsil oli palju inimesi, muulasid ja igasugust kaupa. Noormehed jäid kõhklema.

"Need inimesed ei ole võib-olla kunagi meiesuguseid näinud," ütles noorem, Jakob.

"Ei ole, aga näitame neile oma raamatuid," ütles vanem, David.

"Tule nüüd, nad on meid juba märganud ja imestavad, et kes me oleme."

Tal oli õigus. Kõik vaatasid mehi, kui nad turule tulid, ja uudishimulik rahvahulk piiras nad kohe ümber. Mõned naersid, mõned pärisid, kuid keegi ei paistnud vaenulik olevat. Raamatuid osteti innukalt, kuigi enamus maameestest ei osanud lugeda. Paljudel oli lapsi või sugulasi, kes lugeda oskasid, ja raamat oli haruldane ja väärtuslik kaup - ja veel nii odav!

David ja Jakob läksid aeglaselt üle turu. See oli armetu vaatepilt. Kerjused nurusid tururahvalt peenraha ja müüjad jälle nügisid neid eemale. Igaüks ostis, müüs, tingis ja vaidles, mis jõudis. Mehed jõudsid väikese puupinu juurde ja istusid maha turuliste hulka: need sõid puude vilus oma toitu. Mehed võtsid järelejäänud raamatud välja.

"Seletage meile, mida nendes raamatutes räägitakse," sõnas üks maamees laisalt. "Me ei oska lugeda."

Mida ma nüüd räägin? küsis David endalt mõttes. Kuidas nad mõistaksid juttu elavast, armastavast Jumalast? Kas see huvitab neid? Ta nägi ümberringi võõraid nägusid. Mõni paistis olevat ükskõikne, mõni oli ahne või valeliku moega, mõni aga ilmselt põnevil. David hakkas jutustama Jeesusest, kes kõndis Iisraeli teedel ja külades ning tegi häid tegusid. Ta õpetas inimesi vaenlasi armastama ja ütles: "Õndsad on rahunõudjad ja need, kes üksteist armastavad. Õndsad on puhtad südamed." Inimesed kuulasid hämmastunult ja rahvahulk kasvas kogu aeg. David tundis, et tema endagi süda süttib, ja ta rääkis ja rääkis...

Äkki katkestati ta jutt. Üks mees tungis rahvahulgast läbi tema juurde ja ütles muheldes: "Ma tunnen seda meest. Ta elab meie külas! Tulge, ma viin teid tema juurde."

Asjata püüdis David seletada, et mees, kellest tema rääkis, on ammuilma maa pealt lahkunud. Talumees tõrjus ta seletuse tagasi. "Ei, ei," ütles ta, "selliseid nagu see teie sõber on ainult üks. Ta on röömus, kui ta teid näeb, sest te tunnete teda ju nii hästi. Tulge kaasa! Ta elab siin lähedal orus."

David ja Jakob olid valmis mehele järgnema; tema jutt oli neid uudishimulikuks teinud ja neil oli ju küllalt aega. Talumehel oli aga minekuga kiire. Niisiis heitsid nad seljakotid selga ja läksid oma toidumoonas nosides talle järele. Tunni aja pärast jõudsid nad külasse. See oli väike lagendik, kus olid vaid mõned viletsad hurtsikud. Sead sonkisid jätiseid ja teeäred olid rämpsus täis.

"Siin teie sõber elab," ütles talumees. Ta tõukas vastutulevat last, kelle silmad olid põletikust paistes. "Küllap ta üllatub teid nähes," arvas ta.

Juba enne, kui külamees jõudis neile sõbra maja näidata, teadsid David ja Jakob, et nad on jõudnud pärale. Selle hüti ette polnud visatud jäätmeid ja porise songermaa asemel olid õues lillepeenrad. See oli väga erinev koht, võrreldes teiste hurtsikutega.

Uksele tulnud mees oli ka teistsugune kui teised küla asukad. Tema ilme ei olnud ahne ega valelik, vaid lahke. Laps, kelle silmad olid põletikus, hiilis vargsi ukسلävele ja teda ei aetud ära.

"Sinu sõbrad," ütles talumees. "Nad rääkisid turul sinust. Tõin nad sinu juurde."

Jakob ulatas teejuhatajale oodatud peenraha ja mees läks minema. Nii jäid nad sõbraliku võõra seltsi, kes ei tundunud aga sugugi võõrana.

"Tulge sisse," ütles ta lahkelt. "Istuge. Te olete ju kaugelt tulnud. Mul ei ole teile midagi eriti pakkuda, aga ma keedan teed." Teed juues ajasid nad siis juttu.

"Mida te siin kõrvalises külas teete?" küsis majaperemees.

"Müüme raamatuid," vastasid mehed.

"Millest teie raamatud räägivad?"

"Jumalast, Loojast ja Tema Pojast Jeesusest Kristusest."

"Jeesusest?" Mees tõusis püsti ja tema ilme oli eriliselt kirgas. "Kas see võib olla sama mees? Te ju tunnete teda?" küsis ta hingetult. "Kas ta on tõesti seesama, keda mina tunnen?"

Peremees avas puulaeka, kus ta hoidis oma vähest vara. Ta otsis sealt ühe raamatu väljaja tõi selle noormeestele näha. Raamat oli vana ja kulunud Markuse evangeelium. "See on raamat, mis räägib mulle Jeesusest," ütles ta hardalt. "Üks mees müüs selle kord turul mulle ja ma lugesin seda ööd ja päevad. Ma ei ole kunagi kohanud ühtegi sellist inimest! Ma ütlesin: Ta on nii hea, et ma tahan saada Tema sarnaseks. Ma küsin eneselt iga päev, mida teeks Tema, kui Ta elaks minu hütis. Vahel ma usun, et Ta elabki siin hütis. Ta on koos minuga kündmas ja saaki koristamas. Ta tuleb minuga turule kaasa. Kas see on seesama Jeesus, keda teie tunnete?"

David ja Jakob vaatasid talle üksisilmi otsa, mehe pale kiirgas armastust.

"Jah, Ta on seesama Jeesus," ütles Jakob. "On olemas üksainus Jeesus."

"Kas mul oli õigus?" küsis teejuhiks olnud talumees ukse vahelt. "Kas see on see mees, kellest te turul rääkisite?"

"Mees, kellest me rääkisime, on siin," ütles David. "Ta elab siin majas. Teil on täiesti õigus."

Kas sa oled kunagi enne päikesetõusu kõndinud lillväljal, kui kõik õied on alles nappus? Kas sa oled näinud, kuidas õied päikesetõusul avanevad ja pöörduvad särades päikesele vastu? Nad ei näe vaeva ega tee tööd oma ilu pärast. Nad ainult vaatavad valgust! Nii muutume ka meie, kui me vaatame Jeesuse täiuslikku, armastusest tulvil elu ja tahame saada Tema sarnaseks.

VÕTI:

Aga me kõik, kes katmatu palgega vaatleme Issanda auhiilgust otsekui peeglis, muutume samasuguseks kujuks aust ausse. (2Kr 3:18)

PALVE:

Issand, ma palun, et Sa muudaksid mind Jeesuse sarnaseks, kui ma Temast loen ja Temale mõtlen ja katsun tegutseda nii, nagu Tema tegutses.

MÕTLE:

Tee nimekiri seitsmest lihtsast igapäevasest asjast, millega sa võiksid Jeesuse eeskujuga järgides näidata päevast päeva oma perekonna liikmetele, et sa neid armastad. Katsu ennast selle täitmiseks kokku võtta. Alusta ühest ja lisa iga päev veel üks juurde. Kui oled niiviisi esimese nädala lõpule saanud, katsu jätkata, kuni sa ise märkad, et su elu on muutunud.

8. Sõrmus ja roosid

Kui Francis sündis, ei osanud keegi aimata, et ta on teistsugune kui teised lapsed. Pealtnäha oli ta normaalne, ilus imik. Alles mõne kuu pärast hakkasid ta vanemad imestama ja mõistatama, mis lapsel viga on.

Miks ta kunagi ei pööranud pead, kui keegi tuppa tuli?

Miks ta kunagi ei võpatanud, kui vanem öde ust paugutas?

Miks ta kõristite vastu huvi ei tundnud?

Lõpuks viisid vanemad lapse arsti juurde. Tõtt-öelda nad ei jahmunudki eriti, kui arst neile kurva uudise teatas: "Francis on täielikult kurt ja tõenäoliselt ei õpi ta ka kunagi rääkima." Alguses olid ema ja isa päris masendunud. Kuid aja möödudes oli ju võimatu väikese Francise juuresolekul aina kurb olla. Laps oli eluga täiesti rahul, taiplik ja innukalt valmis uurima ümbritsevat maailma. Ta õppis vanematest aru saama huultelt lugemisega ja käeviibetest. Nemadki mõistsid tema liigutusi ja häälitusi. Nad saatsid ta kurtide erikooli, kus ta õppis paljusid suhtlemisviise. Ema vaatas Francist sageli ja mõtles: "Miks ma õieti kurvastan? Kellelgi ei ole paremat ja õnnelikumat last kui minul!"

Francis armastas lilli ja linde. Ta kõndis sageli tundide viisi metsas ja niidul. Keegi ei olnud poisile midagi rääkinud Jumalast, kõige Loojast, kuni ta oma onu asus Francise koju elama ja tõi kaasa piltidega Piibli. Francis ja onu õppisid kiiresti teineteist mõistma ja nad istusid õhtust õhtusse koos.

Piltide järgi õppis Francis, kuidas Jumal oli Jeesusena meie juurde tulnud ja kuidas ta Jeesust tundma õppides õpib tundma ka Jumalat. Ta oli alati imestanud, kes annab seemnetele idanemisvõime ja kes juhib pääsukesti nende lõunasse rändel. Tal oli väga hea meel, kui ta Jumalast kuulda sai.

Nad olid suurema osa piltidest läbi vaadanud ja Francis oli palju teada saanud Jeesuse headusest ja armastusest. Ühel õhtul keeras onu lehte ja Francis nägi pilti, kus Jeesus rippus ristil kahe mehe vahel. Hulk rahvast seisis Tema ees. Francis ei saanud sellest aru. Ta hakkas vihast ja pettumusest nutma. Abiks võttes valge ja musta pabersüdame, püüdis onu talle selgeks teha, et Jeesus, kelle süda oli puhas ja patuta, suri kõigi teiste eest - nende eest, kellel oli patune süda.

Kuigi Francis vaatas mitu korda seda pilti, ei suutnud ta ikkagi selle täielikku tähendust mõista. Ta mõistis küll, et keegi võib mõne teise inimese eest surra. Ta näitas Kristust ja surevat kurjategijat ning noogutas. Aga kuidas saab üks inimene surra nii paljude inimeste eest - nagu see rahvahulk risti all? Või kõik tänaval kõndivad inimesed? Ta osutas inimhulka pildil ja raputas pead.

Onu mõtles hetke. Siis võttis ta sõrmest kuldse laulatussõrmuse ja asetas selle lauale. Seejärel läks ta aeda, kus hilised roosid veel õitsesid. Ta korjas kimbu närtsinud roose, mille kroonlehed olid kuivanud ja pudenenemas. Siis istus ta laua äärde ja asetas paar kroonlehte sõrmuse kõrvale.

"Kumma sa valiksid?" küsis ta Franciselt.

Francis osutas kuldsõrmusele.

Onu raputas kümme kord kroonlehte lauale ja lükkas need hunnikusse.

"Aga nüüd?" küsis ta.

Jälle osutas Francis kuldsõrmusele.

Onu kuhjas nüüd kroonlehtedest suure hunniku sõrmuse kõrvale. Kuigi kroonlehti oli üle saja, näitas Francis kõhklemata sõrmusele.

Äkki ta taipas ja viitas onule, et too lõpetaks. Ta lükkas roosi õielehed kõrvale ja pani sõrmuse õrnalt pildiraamatus oleva risti peale. Siis puistas ta mõned õielehed rahvahulga peale. Nüüd ta sai aru, et kui onu nopiks ja korjaks kokku ka kõik maailmas kasvavad roosid, oleks

sõrmus ikka palju väärtuslikum kui kuivanud roosilehtede mägi. Ta mõistis, et ristil rippuva mehe patuta, puhas elu oli nii palju väärt, et see lepitas iga naise, mehe ja lapse patud. Särava naeratusega langetas Francis oma käe sõrmusele.

VÕTI:

Ja otsekui inimestele on määratud kord surra, aga pärast seda kohus, nõnda ka Kristus, kes üks kord tõi enese ohvriks, et ära võtta paljude patud, ilmub teist korda ilma patuta neile, kes teda ootavad õndsuseks. (Hb 9:27, 28)

PALVE:

Täna Sind, Issand, selle eest, et Su elu on täiuslik ja patuta. Täna Sind, et Sa ohverdasid ennast täiusliku ohvrina patuste eest. Täna Sind selle eest, et Sa ohverdasid oma armastuse minu isekuse eest ja oma headuse minu patustuse pärast. Aita mul mõista Sinu surma tähendust. Aita mul Sind armastada, sest Sina armastasid mind nii väga.

MÖTLE:

- Mida tähendab Jeesuse surm sinu jaoks?

III ... KES SURI RISTIL, ET PÄÄSTA MAAILMA JA MIND ...

9. Turvaline paik

Talu seisis kesksuve kuumuses: heinatöö oli just lõppenud ja vili hakkas kolletama. Punase sõstra põõsad punetasid heldelt. Talu peremees toetus väravaposti vastu ja vaatas oma põlde. Need töotasid rohket saaki. Kanala oli ka märkimisväärselt tulu andnud.

Sulane Mattias lebas heinaküünis. Ta oli lõunat söönud ja tundis nüüd rauget väsimust. Lebades tõmbas ta suitsu. Lõunatunnist oli veel pool järel ja heintel oli mõnus lesida. Rohuaiast tulev soe lõhnalaine tegi Mattiase uniseks... ta sulges silmad ja suigatas.

Natukese aja pärast ärkas ta kanade valju kaagutamise peale. Ta ei taibanud, kust see hääli tuli. Siis tundis ta suitsulõhna ja kargas kokkunud hüüatusega püsti. Suitsuots oli kukkunud kuivadele heintele ja tuli tegi juba oma laastamistööd. Küün oli laustules ja leegid lähenesid suure kiiruga kanalale ning elumajale.

Mattias jooksis kõigest väest. Peremees oli kindlasti veel toas. Tuli kohe tuletõrje välja kutsuda. Heinaküüniga ei olnud enam midagi teha. See oli juba muutunud tulemereks. Ehk saab veel kanala ja vähemalt elumajagi päästa.

Mattias tormas majja nagu pöörane ja helistas tuletõrjele.

"Tulge ruttu!" hüüdis ta. "Talu asub suure tee ääres viis kilomeetrit X poole." Mattias viskas toru hargile. Peremees vaatas õue, ise näost lumivalge.

"Heinaküün on läinud," ütles ta lühidalt. "Järjekorras on kanalaut ja maja. Tee kõik põldudepoolsed väravad lahti. Aja kanad välja - küll nad tee leiavad. Mina hoian seni voolikut."

Koos võitlesid mehed tule vastu, kuni nende näod olid mustad ja kulmukarvad kõrbunud. Talumehe naine talutas kõigepealt oma lapse hobusekopli kaugemasse nurka. Siis viis ta suure rutuga pere väärtuslikumad asjad kindlasse kohta varjule. Tema kuulis esimesena tuletõrjeauto häält.

Tule summutamine võttis tükk aega. Heinaküün ja viljaait põlesid tuhaks, aga kanala, elumaja ja tall jäid alles. Perenaine tõi lapse ja asjad majja tagasi ning keetis väsinud

tuletõrjajatele teed. Mattias lipsas minema, enne kui keegi oleks jõudnud küsida, kuidas tulekahju alguse sai.

Peremees läks kanalasse kanu söötma. Ühekaupa, kaagutades ja kõheldes tulid nad sisse. Mees luges nad hoolikalt üle: üks pere oli kadunud - valge kana koos poegadega.

Kuhu need võisid minna?. Pojad olid päris väikesed, üheksa väikest sulepalli! Ta oli näinud neid põgenevat kanaema järel küüni ukse poole. See valge kana oli suurepärase ema. Peremees läks neid otsima. Kiviaias oli kolm väravat põllu poole. Peremees läks peavärvast välja ning uuris hoolikalt ümbrust. Ta otsis kõikjal - kraavidestki. Kui ta midagi ei leidnud, läks ta veel kord hõõguva heinaküüni vundamendi juurde. Seal jäi ta äkki seisma ja vahtis maha.

Valge kanaema lösutas ukseaugus, seljasuled kõrbenud. Ta oli surnud, kuigi tee ohutusse kaugusse oli vaba. Miks oli ta jäänud põlevasse küüni? Peremees kummardus ja tõstis kana maast üles. Siis veeresid kana losakil tiibade alt välja üheksa hatust kanapoega.

Peremees korjas nad õrnalt kasti ja viis vaibatükki keeratuna kööki ahju peale. Seitsmeaastane laps ei suutnud juhtunut mõista. "Kanaema oleks võinud ju kergesti eluga pääseda, eks ju, isa?" küsis ta. "Aga tibupojad olid vist liig väikesed, et kiiresti joosta... võib-olla nad ei näinud suitsu sees teed... võib-olla nad kippusid valesse suunda. Ema igatahes teadis, et kõige kindlam koht on tema tiibade all, teadis ju, isa? Ta laotas kindlasti oma tiivad laiali ja kutsus pojad enda juurde. Ta suri nende pärast. Eks ju, kanaema oli hea, ema ja isa?"

"Minul ei ole küll enam mahti hea ema olla, kui ma pean selle pesakonna üles kasvatama," nurises ema. "Nagu mul muud tegemist juba küllalt ei oleks!"

Kuid seitsmeaastane laps pani oma kähara pea vaibatüki vastu ja sosistas: "Värv oli lahti. Kanaema oleks võinud end päästa, aga ta lapsed oleksid siis jäänud põlevasse küüni. Oi, tibupojad, ma olen nii rõõmus, et te kuulsite sõna, kui ema teid oma tiiva alla kutsus. Muidu oleksite kõik surnud. Tibukesed, mina olen nüüd teie ema."

Jeesus oli patuta. Ta oleks võinud ilma ristisurmata taevasse minna, aga siis oleks Ta sinna üksi läinud. Me oleksime igavesti jäänud Jumalast lahku oma pattude pärast. Jumalast lahusolek viib lõpuks tõelisse, igavesse surma.

Seepärast valis Jeesus meie eest surmamineku, et me võiksime Tema juurde jõuda ja elada.

VÕTI:

Sellest me oleme ära tundnud Jumala armastuse, et tema oma elu on jätnud meie eest. (1Jh 3:16)

Ent nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minu sees! Ja mida ma nüüd elan lihas, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese andnud minu eest. (Gl 2:20)

PALVE:

Issand, ma mõistan, et Sa armastasid mind nii, et tahtsid surra minu eest, et minul oleks igavene elu. Sina kutsud mind Jeesuse juurde, kus mul on varjupaik pattude ja igavese surma eest. Õpeta mind Sinu kutsele vastama. Täna Sind, et Sa armastasid mind. Täna, et Sa läksid surma minu eest.

MÖTLE:

- Jeesus ei takistanud inimesi, kui nad Teda piinasid ja Ta suri meie eest, sinu ja minu pärast.
- Kas võib veel Tema armastuses kahelda?
- Kas sa usud, et selle mõistmine võib sind aidata teiste pärast kannatada?

10. Keelatud teerada

Jonna elas suurlinna südames. Seepärast oli väga põnev, kui ema ühel hommikul ütles: "Preili Fox, minu vana tuttav, on asunud maale elama. Ta kutsub meid mõlemaid laupäeval enda juurde teed jooma. Tal on seal tore aed. Sina võid siis seni seda vaadata, kuni meie juttu ajame."

Laupäev tuli selge ja päikesepaisteline. Jonna ja ta ema asusid pärast lõunat autoga teele. Varsti jäi äärelinn seljataha ja nad sõitsid läbi pöögisalude. Jonna vaatas aknast välja ja hingas värsket õhku.

"Ah, ema," ütles ta, "miks meie maal ei ela?"

"Võib-olla me ükskord elamegi, kui isa saab ametikõrgendust," vastas ema. "Mulle meeldiks see samuti väga. Vaata, sealt see maja juba paistab!"

Jonna tervitas viisakalt perenaist, kuid vaevalt ta märkas, kuidas preili välja nägi, sest kogu tema tähelepanu köitis aed. See oli suur lillede paradiis, mis ulatus kauge päikesepaistelise aasani. Teispool aasa oli veel leinapajude varjus tiik. Ema naeris.

"Jonna on täitsa tummaks jäänud," ütles ta. "Ta saab nii harva maale. Kas ta võib aeda vaadata?"

"Muidugi," ütles preili Fox. "Mine, kuhu sa iganes tahad... ainult mitte sellele teerajale, mis viib sinna loorberipõõsaste vahele, sest... näe, sealt tuleb Trixie! Istu maha, Trixie! Ära nüüd nii hasarti mine! Ta on hea ja armas koer, aga ta hüppab alati külaliste najale üles! Jonna, Trixie tuleb heal meelil sinuga jalutuskäigule kaasa. Me helistame kella, kui tee on valmis. See kostab ka niidule."

Preili Fox ja ema kadusid majja, Jonna ja Trixie aga läksid tiigi äärde. Nad veetsid seal pool tundi õnnelikul porisel avastusretkel, enne kui nad aeda tagasi tulid. Jonna vahtis mõtlikult teerada, mis keeras loorberipõõsaste vahele. Ta oletas, et ka see viib aeda. Põõsaste taga kõrgusid suured puud.

"Mis häda pärast preili Fox ei lubanud mul sinna minna?" mõtles Jonna. "Kas ta mõtles, et söön kõik õunad ära? Ega ma muidugi ei sööks, aga... see on imelik lugu."

Ta läks ümber kiviaia ja leidis end peagi samast paigast.

"Tahaks tõesti teada," mõtles ta. "Ehk on seal mingi saladus või kummaline loom... ma lähen ainult käänakuni ja piilun korraks. Sellel vahemaal ei tohiks midagi ohtlikku olla!"

Ta hiilis teerajale. Trixie urises. Jonna piilus käänaku taha, seal ei olnud midagi hirmsat. Jalgte viis, nagu ta oligi arvanud, väikesesse õunapuuaeda. Mis ohtu või saladust saab õunaaias olla? Ta hiilib korraks puudeni ja lippab siis tagasi.

Trixie urises jälle, kuid Jonna ei hoolinud sellest.

"Siin ei ole mitte kui midagi," mõtles ta, kui oli jõudnud esimese puuni. Ta vaatas üles. "Ilus koht. Imelik küll... AIIII ... APPI, APPI!"

Ta ei olnud märganud õunapuu küljes rippuvat suurt herilasepesa. Jonna juuksed peaaegu riivasid seda, ja äkki lendasid herilased vihaselt sumiseva musta pilvena talle järele. Jonna karjus ja jooksis. Herilased tiirlesid ümber tema ja ainult Trixie abiga pääses ta hädast. Koer taandus tagurpidi tema järel ja haukus nii raevukalt, et herilased muutsid suunda. Ainult üks jätkas tagaajamist, kui Jonna läbi loorberipõõsaste muruplatsile tormas.

Preili Fox ja ema kuulsid Jonna karjumist ja jooksid aknale.

"Oi õudust!" ütles preili Fox. "Herilased! Ma ütlesin, et ta ei tohiks..."

Kuid ema ei kuulnud enam, mida oleks või mida poleks tohtinud. Ta jooksis aeda kohkunud pisitütre juurde, kelle pea ümber tiirutas suur herilane.

"Tule siia! Tule mu selja taha, Jonna," hüüdis ta. "Tule ruttu! Tule!"

Jonna sööstis ema käte vahele ja herilane laskus ema paljale, väljasirutatud käsivarrele ning nõelas seda valusasti. Siis lendas ta üle tema õla ja tiirles jälle ümber Jonna.

"Ta nõelab mind ka!" hüüdis Jonna.

"Ei nõela," ütles ema. "Nüüd on see möödas. Ära karda enam! Vaata minu kätt: siin on piste jälg. Herilane nõelab ainult ühe korra. Nüüd võid rahulik olla."

Jonna vaatas ema käel olevat suurt punast jälge, mis läks kohe paiste. Tal käis värin üle selja ja pisaradki ei olnud kaugel.

"Kõik on hästi, Jonna," sosistas ema. "See on möödas. Aga järgmine kord tee nii, nagu sulle öeldakse!"

Preili Fox tõmbas nõela kiiresti välja ja puhastas käsivart piiritusega. Jonna aga oli väga vaikne. Ta istus teelaua ääres, emale nii lähedal kui võimalik. Ta vaatas punast muhku ema käel, kuid ei öelnud midagi, enne kui alles õhtul, kui ema tuli talle head ööd soovima.

"Anna andeks, ema," sosistas Jonna sügavalt teki alt. "Ma ei tee enam kunagi midagi niisugust. Mina oleksin pidanud nõelata saama, on ju nii?"

"Seda küll," vastas ema, "aga igatahes on mul hea meel, et nõelata sain mina."

"Miks?" küsis imestunud Jonna, tekikuhilast nähtavale ilmudes. "Sellepärast, et ma armastan sind," ütles ema. "Ja nüüd on aeg magada."

Kui Jeesus sirutas käed ristil välja ning ütles: "See on lõpetatud," siis mõtles Ta seda: "See on möödas. Olen maksnud patu hinna, et te saaksite patud andeks. Minule lootes te pääsete surmaja karistuse hirmust, kuna Jumal karistab patu eest üksainus kord.

Vaata haavu mu kätel - nendest sa näed, kui väga ma sind armastan."

VÕTI:

Ent teda haavad meie üleastumiste pärast, löödi meie süütegude tõttu! Karistus oli tema peal, et meil oleks rahu, ja tema vermete läbi on meile tervis tulnud! (Js 53:5)

PALVE:

Issand Jeesus, kui ma kujutlen Sinu kannatusi ja haavu, ma palvetan: aita mind mõista, kui väga Sa mind armastad. Aita mind vihata pattu, mille pärast Sina pidid karistust kandma. Aita mind pattu võitaja sellest ära pöörduda. Aita mul Sind armastada, sest Sina armastad mind!

MÖTLE:

- Sa võid oma armastust Jumala vastu näidata sellega, et armastad teisi inimesi.
- Mis pisiasju sa võiksid täna teha, et teisi aidata.

11. Elu elu vastu

See on muistne lugu kahest vennast, kes elasid kord ammu Hispaanias. Sel ajal ei olnud kohtunikud nii täpsed kui nüüdsel ajal.

Luis ja Sebastian olid kaksikud. Nende koduks oli lameda katusega valge maja väljaspool mäeküljel asuva linna müüre. Kaksikute vanemad olid surnud, kuid nad olid jätnud poegadele päranduse ja nüüd elasid need kahekesi vanas kodus. Välimuse poolest olid nad nii sarnased, et linnas ei suutnud keegi nende vahel vahet teha.

Ajapikku kasvasid poisid kumbki eri suunda. Sebastian oli tööl tubli; ta oli sõbralik, aus ja usin ja kõik rääkisid temast hästi. Luis seevastu oli laisk ja ei teinud sugugi tööd. Teda ei huvitanud miski muu kui lõbutsemine. Ta veetis kõik õhtud hasartmängude ja napsi juures ning sageli tuli ta koju alles hommiku eel. Asjata palus Sebastian tal loobuda halvast seltskonnast ja alustada kõike otsast peale.

Oli hilisõhtu ja kuu paistis linna valgetele müüridele. Sebastian istus akna juures, kummaline rahutus südames. Ta vahtis üksisilmi valge paelana looklevat teed, mis viis linna väravasse. Nagu tavaliselt, ei olnud Luis veel koju tulnud, kuid miskipärast ei saanud vend täna öösel uinuda.

Äkki märkas Sebastian tumedat kogu teel jooksvat. Samas kuulis ta ka sammude müdinat. Ta läks uksele. Luis oli üksi ja tormas temast mööda, uksest sisse. Lambivalgel oli ta nägu surnukahvatu, tema riided olid katki ja verised. Ta vabises nii, et suutis vaevu rääkida.

"Oh, Sebastian," hingeldas ta, "peida mind! Peida mind ära! Nad tulevad mind otsima ja see on minu lõpp."

"Mida see tähendab?" küsis Sebastian akna juurde joostes. Ja tõesti: rahvasumm jooksis linna väravast välja nende maja poole.

"Jõime liiga palju... " hüüdis Luis. "Kaklesime... ega ma ei tahtnud... ta kukkus maha ja suri. Aita, Sebastian! Peida mind ära! Mis ma nüüd teen?"

Kuid Sebastian teadis juba, mida teha, ja kiskus samal ajal kuue seljast. Hetkegi polnud kaotada.

"Pane see selga ja anna mulle oma," käskis ta.

"Kähku! Ja ei maksa väriseda. Jookse nüüd tagauksest välja mägedesse ja ära tule tükil ajal tagasi... jookse, vennas, jookse!"

Luis sai viimasel hetkel põgenema. Rahvahulga vihased hõiked ja sammude müdin kostis juba väravast. Ja juba tormaski linnavaht ärevil rahvahulga saatel majja. Nad peatusid alles Sebastiani nähes. Too seisis vaikselt ja hingas kiiresti, juuksed sassis, nägu määrdunud, ja hoidis käes lõhkirebitud verist kuube. Nad panid tal käed kohe raudu ja ta ei hakanud neile vastu. Ta läks vaikides linna vangimajja. Mõned päevad hiljem mõisteti ta süüdi ja talle määrati surmanuhtlus tapmise eest. Peaaegu kõik linlased kogunesid kohtusse vangi vahtima. Pärast istusid pealtnägijad sündmust arutades veinikeldris, ja kõik rääkisid ühte ja sama: "Kui vaguralt ta seisis!" - "Ta ei öelnud sõnagi enda kaitseks ja ta nagu ei kartnudki surma," ütles üks meestest.

"Te nägite ju ise mu kuuel verepripsmeid," ütles ta.

"Ma ei saa ennast kaitsta," kordas teine kohtualuse tunnistust.

"Ja kus tema kena vend võiks praegu olla?" küsisid teised.

"Miks teda kohtus ei olnud? Ta ei olnud täna hommikul töölgil. Kas tal on venna pärast nii häbi, et jätab ta surmatunnil üksi?"

Kuid vastust ei teadnud keegi, ja mõne päeva pärast Sebastian hukati. Elu elu vastu.

Luis varjas end mägedes mitu nädalat. Ta vahetas linlased riided maameheriite vastu ja tegi kogu viljalõikuse aja taludes tööd. Alguses ei julgenud ta õhtuti majast väljagi minna. Öösel ärkas ta vabisedes painajalikust unest, kus ta nägi jooksvat, kohutavat rahvahulka. Pikapeale sai ta julguse tagasi. Ta hakkas kibedalt kahetsema sõbra tapmist. Ka tundis ta igatsust oma ainsa venna järele.

"Võib-olla on nad otsimise juba lõpetanud," mõtles ta. "Järgmisel turupäeval lähen valeriites linna ja katsun minna vennaga rääkima." Ta oli endale habeme kasvatanud. Nägu oli tal põllutööl pruuniks päevitunud, nii et keegi poleks teda ära tundnud. Talupojaks rietatuna liitus ta teel muulaajajatega ja läks turule. Kui kauplemine oli juba täies hoos, seltsis ta jõudevahitajatega ja tegi nendega juttu. Vähehaaval juhtis tajutu äsja toimunud tapmisjuhtumile.

"Kuulsin, et see õnnetu süüdlane pääses põgenema," ütles ta. "Kas teda otsitakse ikka veel taga või on tema peale käega löödud?"

"Käega löödud?" vastas vestluskaaslane talle imestunud otsa vaadates. "Meie politsei ei löö millegi peale käega! Nad said ta kohe samal õhtul kätte, leidsid, et ta on süüdi, ja mõistsid ta üle, kohut. Kahe päeva pärast ta hukati. Nii käib õigusemõistmine! Aga see on küll imelik, et kurjategija vend kadus samal päeval ja ei ole siiani välja ilmunud... Mõned räägivad, et..."

Keegi ei kuulnud, mida mees tahtis öelda, sest Luis katkestas karjatusega tajutu, puhkes taltsutamata nutma ja jooksis turult minema. Pisaratest poolpime, komberdas ta lõpuks kubeneri majani. Uksel lükkas ta vahimehed ägedalt eest ära ja nõudis pääsu kubeneri jutule. Kui kuberner tuli vaatama, mis lärm seal on, langes Luis ta jalgade ette.

"Te olete tapnud süütu mehe," hüüdis ta. "See olin mina, ja mitte mu vend! Pange nüüd ka mind vangi, sest miks peaksin minagi veel elama?"

Kuberner läks asja üle järele mõtlema. Ta pidas pikalt teiste ametimeestega nõu ja tuli siis otsust teatama.

"Seadus nõuab: elu elu vastu," ütles ta. "Kuigi su vend oli süütu, kust oleksime meie seda pidanud teadma, kui tema kuub oli verrega koos ja ta ei lausunud sõnagi enda kaitseks. Kohtuasi on lõpetatud. Mine ja pea suu kinni, ja vaata, et sa enam tüli ei tee."

Kui Luis hämmastunult minekule pöördus, hüüdis kuberner: "Oota," ütles ta. "Sa oled hukatud mehe ainuke vend?"

"Jah. Teisi ei ole."

"Sel juhul on mul sulle kiri. Vang kirjutas selle veel suure kiiruga ja jättis enne surma minu valdusse. Toon selle kohe, oota!"

Istudes jälle kodus, kus ta oli lapsepõlves koos vennaga veetnud nii palju õnnelikke päevi, Luis aina nuttis. Päike oli juba peaaegu loojas, kui ta kirja avas. Kiri oli väga lühike. Luis luges seda ikka ja jälle, kuni ta enam teksti ei näinud, aga siis teadis ta seda juba peast.

"Armas vend," algas kiri. "Ma suren täna hommikul oma vabal tahtel sinu verises kuues. Nüüd palun ma sind härdalt elada minu puhtas kuues. Tervitan sind ja soovin sulle Jumala õnnistust. Sebastian."

Luis mõistis. See lakard, kes oli elanud isepäist elu, kakelnud ja mõrva korda saatnud, oli nüüd just nagu surnud. Sel mehel aga, kes oli armastanud, kannatanud ja ennast ohverdanud, tuli nüüd edasi elada! Nõnda pidi see olema. Ta istus ja mõtles selle asja üle, kuni aovalgus toas hahetama hakkas. Siis tõusis ta ja viskas seljast mustad valeriidid. Ta pesi end ja pani puhtad riided ülle, nii nagu Sebastian oleks teinud, ning läks välja, et vapralt uude päeva astuda.

Me oleme juba õppinud, kuidas Kristus läks vabatahtlikult ristile, iga patuse kohale, ja pannes ülle meie patud, Ta suri.

Nüüd palub Ta meid rüütada meie hinged Tema armastuse ja headusega nagu uute riietega. Kui Jumal näeb meid Kristuse "riietes", tunneb Ta meist rõõmu ja ei meenuta meie patte enam kunagi. Siis Ta näeb, et Jeesus elab meis, meie hinges ja on meie Issand.

Nõndaviisi avab Jumal kõigile, kes võtavad Jeesuse Issandana vastu, taeva väravad.

VÕTI:

Ta on tema, kes ei teadnud mingist patust, meie eest teinud patuks, et meie saaksime Jumala õiguseks tema sees. (2Kr 5:21) Niisiis: kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu; vana on möödunud, vaata, uus on tekkinud! (Samas 5:17)

PALVE:

Täna Sind, Issand, et Sa võtsid minult mu patud, nii et Sa saad mulle ülle panna oma õige mee. Aita mind iga päev leida, Issand, Jeesuse headust, puhtust ja ilu. Õpeta mulle, kuidas see kõik sünnib. Õpeta mind armastama Teda, kes suri minu eest.

MÕTLE:

- Kuidas sa saad igapäevases elus osutada oma ligimestele Jeesuse headust ja armastust?

IV USUN JEESUSESSE KRISTUSESSE ... KES VÕITIS SURMA, TÕUSTES SURNUIST ÜLES

12. Tee pärale

Paduvihm kestis juba kolmandat päeva ja Margaret silmitses väga murelikult õhtust sünget ilma.

Ta oli sõitnud oma kodunt, Põhja-Aafrika rannikult külastama Fezis elavaid sõpru. Täna õhtul oli ta koju helistanud ja kuulnud, et ema on haigeks jäänud. Ta pidi vähemalt järgmisel päeval koju jõudma. Aga kui sadu sama moodi jätkub, siis on magistraal varsti vee all. Kui jõgi üle kallaste ajab, on maa lõunaosa ja põhjaosa ühendusteel vahel nädalaks ajaks katkenud.

Margaret ärkas öösel mitu korda ja pidi tõdema, et ikka sajab. Hommikul kinnitas raadio tema kartust: magistraal lõunast põhja on täielikult suurvee all. Autod, rongid ja veoautod ei saa sõita.

Margaret uuris kaarti. Oli olemas veel teine tee - kehv, vähe kasutatud mägitee, kuid seegi läks mitmest orust läbi, mis võisid samuti vee all olla.

Margareti sõbrad soovitasid tal oodata, kuid ta oli niivõrd mures, et ei kaalunudki sõidu edasilükkamist. Ilm võis ju veelgi halvemaks minna! Ta otsustas proovi teha; võib ju tagasi pöörduda, kui läbi ei pääse.

Ligi kolmveerandtunnise sõidu järel mööda tühja kõrget mägiteed hakkas ta juba oma otsust kahetsema. Ta sõitis kogu aeg tihedas udus ja ei näinud palju muud kui kaljusid paremat kätt. Ta sõitis hästi aeglaselt. Siis kuulis ta eespool autopasuna häält ja nägi vastutulevaid laternatulesid. Kui autod jõudsid kitsal teel kohakuti, avas Margaret kabiini akna.

"Kuidas tee seal eespool on?" hüüdis ta.

"Halb," ütles teine autojuht prantsuse keeles. "Jõgi ajab orus üle kallaste. Mina otsustasin tagasi pöörduda."

Veel paar autot tuli vastu, kuid Margaret ei saanud autot mäetipul ringi keerata: tee oli nii kitsas. See laskus tema ees udusesse orgu, nii et ainuke võimalus oli sõita alla kuni tulvavee piirini, keerata siis ringi ja sõita tagasi.

Aeglaselt, signaali andes sõitis Margaret alla tasandikule. Jõekaldalt kostis hõikeid ja laste rõõmsat kilkamist. Margaretil oli hea meel, kui ta jälle inimestelt elumärke kuulis.

Kogu küla oli kogunenud jõetulva vaatama: see oli võimas vaatepilt. Halli kobrutava veemõlluna voolas jõgi üle tee ja kadus siis udusse. Külarahvas tervitas Margareti naerupahvakutega ja kolm neist palusid endid sõidutada Fezi tagasi.

Margaret aga tahtis hoopis koju jõuda. Ta tuli autost välja ning läks jõe kaldale. "Kui sügav siin on?" küsis ta. "Keegi ei tea," hüüdsid külaelanikud, rõõmustades selle üle, et ta rääkis nende keelt. "Aga sügav ta on, väga sügav."

"Kui lai see on?" küsis Margaret.

"Keegi ei tea, aga kindlasti väga, väga lai. See on suur jõgi!"

"Kas mõni on siit üle teisele poole läinud?"

"Ei, ei ole. Kes see hull on? Ega me ei taha hukkuda!"

"Noh, mina mõtlen küll minna," ütles Margaret trotslikult. Hoiatusest hoolimata ja külaelanike jahmatuseks võttis ta kingad-sukad jalast ning sulges auto ukse. Ta tegi vees paar ettevaatlikku sammu ja vesi ulatus talle pahkludeni. Selja tagant kostvatest hõigetest välja tegemata kahlas ta edasi, kusjuures ta süda igal sammul värises. Ta läks, kuni kadus külarahva silmist udusse. Nad pidasid teda hukkunuks. Ometi ulatus vesi ikka veel ainult Margareti pahkludeni. Minek vältas kaua ja oli külm, aga kui ta vaatas ettepoole, nägi ta, et udu hõreneb

ja tema ees on tee, mis tõuseb järgmisse märke. Vesi ei olnudki tema pahkludest kõrgemale ulatunud. Mõne hetke pärast astus Margaret teisele kaldale.

Tagasi tuli ta märksa kiiremini. Ta kuulis kaldalt ärevaid hääl palju varem, kui ta midagi nägi. "Rumal naine," hüüdis rahvas. "Tulvavesi viis ta kaasa. Kas me ei öelnud?"

Siis kostis äkki üllatushüüe. Jahmatus muutus peagi elevuseks, kui veest tilkuv kogu udust välja kahlas. Veoauto ja veel kaks sõiduautot olid vahepeal jõekaldale jõudnud ja juhid ootasid, et näha, mis juhtub. Nad lehvitasid Margaretile rõõmsalt kätt.

"Kas pääseb üle?" hüüdsid nad.

"Pääseb küll," vastas Margaret. "Vesi ei ulatu kusagil üle pahklude. Udu hõreneb teisel kaldal ja tee läheb tükk aega mööda mäeselga."

"Ma tean, ma tean," hüüdis veoauto juht, kes tundis hästi siinseid teid.

"Kui me siit üle saame, olemegi varsti magistraalil teispool tulvavett. Kui olete valmis, sõidame kõik koos siit üle."

Nii sõitis eskort rahva suureks rõõmuks ülejõe. Vesi ainult lirtsus kummide vahel, kui nad naerdes teiselt kaldalt algavale teele jõudsid. Samas hajus udu ja kahvatu päikesekiir tungis sellest läbi. Mäeharjal vaatas Margaret tagasi ja ohkas. Hall jõgi, mida ta nii väga oli kartnud, hiilgas nüüd nagu hõbejas vikerkaar kummu vihmast elustunud säravate mägede üle.

Kuulus mees nimega Roger Bacon on öelnud: "Täiskasvanud kardavad surma nagu lapsed pimedust."

Ükski inimene ei ole kunagi läbi surma läinud ja siis tagasi tulnud teistele rääkima, mis seal oli - peale Jeesuse! Jeesus surija tema jüngrid arvasid, et nad Teda enam kunagi ei näe. Aga nad eksisid. Kolme päeva pärast tõusis Jeesus üles. Ta tuli elavana tagasi ja näitas end mitmele järgijale. Ta on ainuke, kes on tõesti üle surmatee kõndinud. Ta on tulnud tagasi ütleva, et nendel, kes Teda armastavad ja järgivad, ei ole kunagi vaja surma karta. Surm juhatab Jeesuse kaudu igavesse ellu Jumala juurde.

VÕTI:

Jeesus ütles temale: "Mina olen ülestõusmine ja elu; kes minusse usub, see elab, ehk ta küll sureb! Ja igaüks, kes elab ja minusse usub, see ei sure igavesti. Kas sa usud seda?" (Jh 11:25, 26) Ma olin surnud, ja vaata, ma olen elav ajastute ajastuteni, ja minu käes on surma ja surmavalla võtmed! (Ilm 1:18)

PALVE:

Issand, ma tänan Sind, et Sa läksid läbi surma ja tulid tagasi ütleva, et me ei pea surma kartma. Mul on hea meel sellest, et neile, kes Sind armastavad ja Sinule loodavad, on surm vaid viimane osa koduteest. Täna Sind selle rõõmu eest, mis meie eel lahkunutele on osaks saanud. Täna Sind selle eest, et me kohtame neid jälle!

MÕTLE:

- Kas sa usud, et Jeesuse ülestõusmine tõeliselt toimus?
- Kuidas see mõjutab sinu elu? Küsi eneselt:
- Mida tähendab mulle surm?
- Mida tähendab mulle Jeesus, kui ma surmast mõtlen?

13. Hääl pimeduses

Raahel raputas ägedalt pead. Tavaliselt sai ta koolist koju isa autoga: isa tuli töölt samal ajal, kui kool lõppes. Kuid sel õhtul polnud isal plaanis otse koju tulla. Raahel oli seda päeva juba tüki aega ette kartnud. Ta teadis, et koolitundide lõppedes on välja: peaaegu pime. Enam kui midagi muud kartis ta pimedat puiesteed, mis lahkes tänavalt just enne kodu. Puud turritavad kõrgel pea kohal ja tuulisel õhtul teevad nad kummalisi, jubedaid hääli. Õhtul on juba üsna hämar ja puiesteed on siis hirmutavalt pime.

Ainult üks asi oli hullem kui see, et ta pidi üksi mööda seda puiesteed lippama. Veel hullem oleks, kui Peeter, tema noorem vend, tuleks talle vastu. Peeter oli väga hakkaja poiss ega kartnud midagi. Ta kiusas Raahelit alata selle pärast, et öde kartis ämblikke, lehmi ja muid selliseid asju. Kui Peeter märkaks, et ta kardab ka seda kõrvalteed, peaks Raahel eluaeg seda pila kuulma.

Mõte pimedast puiesteest vaevas Raahelit kogu päeva, nii et ta ei suutnud ka tundide ajal keskenduda. Kõigele lisaks oli päev, mis oli alanud nii selge taevaga, nüüd pilves. Tuul mühises ähvardavalt. Poole neljast süüdati klassitubades valgus, väljas aga kõmises siis juba äike.

"Kõik, kes muusika katsetest osa võtavad, jäävad pärast tunde natukeseks veel siia!"

Raahelil tõusis süda kurku. See tähendas pikka viivitust, sest tema nimi oli alles nimekirja lõpus. Ja nüüd oli juba peaaegu pime! Teised lapsed kiirustasid koju, et enne äikese tulekut varjule jõuda.

Kui Raahel lõpuks koolist lahkus, oli ilm pime ja vihma sadas. Tänavalaternad põlesid. Tänavatel liikus veel palju inimesi ja seal polnud midagi karta. Tuul tuhises piki teed ja peksis vihmapiisku Raahelile näkku, tema aga mõtles, kui kurjalt võib tuul veel puiesteel varjuheitvate puude lehestikus kohiseda.

Nüüd oli ta jõudnud sinna, kust ta pidi tänavalt puude võlvi alla keerama. Ta võpatas pikseprahvatuse peale ja hirm valdas teda. Isegi Peetri kiuslikud naljad oluksid nüüd teretunud. Ta oli kindel, et midagi paha, võib-olla mõni paha mees, hiilib nende puude varjus, valmis talle kallale kargama.

Raahel seisis paigal nagu post, üritades hirmu vastu võidelda. Ta kavatses puiesteed hästi kiiresti läbi joosta. See oli ju nii lühike...

Siis eristas ta kõrv tuule kohinas häält, mis kutsus teda nimepidi: "Kas sa oled seal, Raahel?" Ta tundis seda häält. Ta nuuksatas kergendustundest, sukeldus pimedusse ja viskus isa käte vahele.

"Mis on, tütreke?" küsis isa üllatunult. "Kas kõik on hästi?" "Jaa," sosistas Raahel ikka veel värisedes. "Ma arvasin ainult ... et sind ei ole kodus."

"Noh, ei olnudki," ütles isa, "aga ma sain varem tulema, kui lootsin, ja nägin, et sind toas ei ole. Mõtlesin siis, et sa oled üksi selle tormiga väljas. Nii ma siis tulin sulle vastu. Tule, lähme ruttu koju!"

Koos tõttasid nad piki puiesteed ja Raahel ei märganudki peaaegu tuule ulgumist. Ta rääkis rõõmsalt isale tennises saadud võidupunktidest. Ja kõik hirmuäratavad elukad, kes võisid luurata puude taga, läksid tal meelest, sest ta hoidis tugevasti isa käest kinni.

Need kolm päeva, mis järgnesid Jeesuse surmale, olid jüngritele kindlasti rusuvad päevad. Nad olid olnud Temaga koos kolm aastat. Nüüd olid nad korruga üksi; ja nemadki olid surmaohus. Mis ka iganes tulla võis, elu või surm, nad pidid sellele üksi, ilma Õpetajata vastu minema. Jeesus, kelle peale nad olid lootnud, ei olnud oma ülesandega toime tulnud ja pidi lõpuks koledat surma surema.

Niisiis olid mehed, kellele Jeesus kolmanda päeva õhtul end ilmutas, väga hirmul. Seistes hämmastunud meeste keskel, elus ja terve, sirutas Jeesus käe ja ütles: "Rahu olgu teiega. Vaadake mu käsi ja jalgu ja uskuge, et see olen mina."

Vaadates Jeesuse naelahaavades käsi, hakkasid jüngrid aru saama, et Jeesuse võim on suurem kui surma võim.

VÕTI:

Siis jüngrid said rõõmsaks Issandat nähes. (Jh 20:20)

PALVE:

Issand Jeesus, ma olen rõõmus, et Sa pöördusid surmast tagasi ja et Sa nüüd elad, elad tänagi.

Täna Sind selle eest, et ma ei ole üks ja ei pea kartma, kuna Sina oled minuga. Miski ei saa mulle haiget teha, kui ma astun koos Sinuga läbi elu.

Hoia mind enese lähedal kogu mu eluaja, kuni ma pääsen Sinu koju.

MÖTLE:

- Kas sa kardad vahel?

-Kujutle sellist hirmutavat olukorda ja mõtle, et Issand on just siis sinuga. Ta ütleb käsi sirutades: "Rahu... Mina see olen."

Kus on sinu koht?

Oleme püüdnud üheskoos tundma õppida Jumalat kui meie Isa ja Loojat. Siis rääkisime, kuidas Ta tuli meie juurde Jeesuse kujul. Jeesus andis oma eluga meile eeskujut. Ta suri, et meid päästa. Ta tõusis surnuist üles, et olla ustav Kaaslane ja käia koos meiega läbi meie elu ja surma ning viia meid igavikku.

Jumal on seda kõike teinud iga inimese eest - ka sinu eest. Kui sa aga usud seda, mida oled Jeesusest lugenud, siis tahad sa ehk teada, kuidas kristlaseks saadakse.

Selleks peab tegema kolm sammu:

- tunnistama oma pattu ja meelt parandama,
- uskuma Temasse ja andma ennast täielikult Temale,
- lubama Jumalal oma Püha Vaimu läbi elada meie südames.

Järgmise kolme loo teema ongi pattude tunnistamine.

14. Valgem kui lumi

Aisha elas ühes Põhja-Aafrika külas. Tema mehel oli palju kitsi ja paar-kolm lehma. Ta oli jõukam kui paljud tema naabrid. Naabrid elasid enamasti õlgmajades. Vett tõid nad küla ühisest kaevust. Oma riideid pesid nad orus voolava jõe vees.

Aisha lameda katusega maja oli seevastu tsemendist. Tal oli gaasipliit, ta pesi pere pesu omaenda viigipuu all ja kuivatas seda oma katusel. Ta oli uhke ja õnnelik naine, sest pea kõik, mis tal oli, oli natuke parem kui see, mis oli teistel. Teised läksid turule muulade seljas või käisid kõigepealt 5-6 kilomeetrit jalgsi ja sõitsid siis bussiga linna. Aisha mehel aga oli vana auto, mida Aisha ise elegantselt juhtis.

Ühel külmal, pimedal jõulukuupäeval tuli ta turult koju. Viimasel kilomeetril muutus tee auklikuks, kuid Aisha ei pannud seda suurt tähelegi, sest ta imetles endamisi oma oste. Küla naised pesid linu suure, kollase seebiga, kuid Aisha oli näinud reklaami, mis oli ülistanud pesupulbrit, mis "pesi valgemaks". Talle meeldis see mõte väga. et tema laste riided näevad puhtamad välja kui kellegi teise omad. Tal oligi suur pesu ootamas. Ta lootis, et ilm ei läheks

väga halvaks, sest vastik põhjatuul juba vingus küla taga mäekurus. Aishal oli hea meel, kui ta koju jõudis. Ta kutsus lapsed tuppa ja pani teekannu tulele.

Järgmisel hommikul ärkas ta vara ja soojendas pesuvett. Ta töötas puhkamata, ja peagi rippusid puhtaks pestud riided katusel kogu külale vaadata. Aisha silmitses rahulolevalt oma töö tulemust. Naabrinaine oli laotanud oma vähesed pesuräbalad pirnipuu aia roigaste otsa. Tema pesu näis Aisha pesuga võrreldes kulunud ja hall. Aisha ostetud pesupulber oli riided tõesti pesnud teiste pesust valgemaks.

Ilm läks järjest külmemaks. Taevas mägede kohal oli imelikult hall ja mäetipud mõjusid ähvardavalt. Kellegi pesu ei olnud veel õhtuks ära kuivanud. Iga pere konutas külmetades hõõguva soetule ümber ja läks varakult magama.

Hommikul paistis päike. Aisha andis lastele süüa ja saatis nad kooli. Siis ronis ta katusele pesu vaatama. Küllap see valendab päikese käes nii puhtalt, nii valgena, et kogu küla pöördub vaatama selle puhtust ja vlevust. Ta avas ukse, mis viis katusele, ja tardus paigale.

"Kes on pesu ära määrinud?" hüüdis ta vihaselt. Kuid siis ta taipas. Keegi ei olnud tema pesu määrinud; öösel oli sadanud lund ja mägedel küla ümber sätendas lumevaip. See oli nii hele, et Aisha ei saanud algul seda vaadatagi. Lume puhtuse kõrval näisid tema linad üsna hallina. "Tõepoolest, need ei ole midagi Jumala puhtuse kõrval," pomises ta ja korjas kiiresti pesu nõõrilt ära. Keeranud selja säravate mäetippude poole, nägi ta naabri räbalaid pirnipuu aia peal. See oli lohutav pilt.

Kui sa võrdled ennast teistega, leidub alati keegi, kes on vähem õppinud kui sina, kellel on tagasihoidlikum kodu või kes ei oska nii hästi käituda kui sina - ja see teeb sulle head meelt.

Aga kui me vaatame Jeesuse säravalt puhast elu, siis me ei tunnegi ennast nii väga heana. Hakkame märkama, kui alamõõdulised me oleme, Tema mõõdupuuga mõõtes. Issand Jeesuse vaatamine ja Tema elule mõtlemine õpetab mulle, et ma olen patune.

VÕTI:

Ent nad ei saa aru, et nad endid mõõdavad iseenestega ja võrdlevad iseenestega. (2Kr 10:1)

PALVE:

Issand, kui ma loen Sinu Sõna ja vaatan Jeesuse armastust, tõde ja headust, näen ma, kui puudulik ma olen. Ma ei ole selline, nagu Sina mind näha tahad. Aita mul loobuda enese võrdlemisest teistega. Õpeta mind võrdlema ennast Sinuga. Lase mul muret tunda selle pärast, et mu elu on sootuks teistsugune kui Jeesuse elu. Aita mul kasvada paremaks inimeseks.

MÖTLE:

- Kas näitab Jeesuse isik midagi sinu enese olukorra kohta?

15. Takistus

Zohra elas Põhja-Aafrikas Atlandi ookeani rannikul asuvas hütis. Tema mees oli liikumisvõimetu ja nendel ei olnud lapsi. Zohra tegi siin-seal juhutöid, vahel käis ka kerjamas. Kütteks korjas ta randa ajunud puid. Kuidagi nad ikka toime tulid.

Siis juhtus seal väikeses rannalinnas imeline asi. Üks eurooplane avas liivaluidete ääres valges majas arstiabipunkti. Mõned linlased läksidki temalt abi saama. Zohra otsustas ka minna mehele rohtu paluma, kuna mees ise ei jaksanud käia.

Koht oli meeldivalt puhas ja rahulik. Inimesed istusid pinkidel ja ootasid rahulikult oma järke, ning vaeseidki ei aetud ära. Seal ei kärgitud ega nõutud kingitusi. Zohra istus kannatlikult avatud akna juures, vaadates taraga piiratud aeda, kus kasvas ilusaid pelargoniume ja kresse. Ta

nägi, kuidas väike, heledapäine tüdruk lippas viigipuu alla mängima. Natukese aja pärast tuli aeda ka tüdruku õde, kes oli veidi vanem, aga muidu sama nägu.

Lapsi vaadates turgatas Zohrale pähe hiilgav mõte. Tüdrukud mängisid maas, kindlasti saavad nende riided mustaks. Arst, nende isa, käib valge kitliga! Küllap nad vajavad pesupesijat! Pealegi tuleb vastuvõturuumi tingimata iga päev pesta. Zohra unustas arstirohu, lipsas ümber maja arsti koduukse juurde ja koputas. Heledajuukseline noor naine tuli avama ja küsis väga kanges araabia keeles, mida võõras soovib.

"Ma tahan tulla teile pesupesijaks ja koristajaks," ütles Zohra. "Ma pesen riided piimvalgeks. Koristan ja keedan. Käin iga päev."

Noor naine naeratas. "On see aga üllatus," ütles ta. "Mul ongi koristajat vaja. Tulge homme tagasi. Ma räägin mehega läbi."

Zohra läks lausa lennates koju. Ta oli kindel, et saab tööd. Tema ja valgepäine naine olid teineteist mõistnud, ja need kenad väikesed tüdrukud, endal pead nagu kollased kanapojad, olid samuti talle naeratanud. Aga kodu lähedal nägi ta midagi veel paremat! Keegi oli jätnud naabermaja värava lahti: lihav kana oli jooksnud tänavale ja siblis laisalt maad.

See oli Zohrale tõeline õnnepäev! Ta vaatas ringi, kedagi ei olnud näha. Kana oli taltsas ja sõbralik ning kõketas ta jalge ees. Ta haaras kana sülle, peitis selle araabia naiste avara pealisani voltidesse ja tõttas oma hurtsikusse. Ta näitas saaki mehele, ja meeski rõõmustas. Nii palju aega oli sellest möödas, kui nad viimati korralikku lihatoitu olid saanud. Mees lonkas väikesele õuele ja käänas kanal kaela. Zohra kitkus linnu kähku puhtaks ja mattis suled liiva sisse. Siis puhus ta sõed leegitsema ja peagi podises kana potis koos peterselli, sibula, porgandite ja vürtsidega. Mõelda vaid, küll oli see imeline päev!

Noor inglanna võttis Zohra katseajaga tööle; Zohra oli õnnelikum kui kunagi enne. Talle maitstes magus kohv piimaga, mida ta siin alati sai kohe tööle tulles. Ta armastas kahte väikest tüdrukut, kelle juuksed olid nagu tibupoja suled. Kuid ühest asjast ei saanud ta aru. Kui kohv oli joodud, istus tema uus emand igal hommikul tema kõrvale ja luges Pühast Raamatust midagi Jeesusest Kristusest.

"Kas ta arvab, et ma oskan lugeda või et ma veel midagi aru saan selles eas?" Zohra kihistas omaette naerda. "Ei õpi vana kass enam tantsima!" Algul ta ei suutnud kuulata ega mäletanud loetust midagi. Ta sulges kõrvad.

Jumala Sõna on aga elav ja vägev ja tal on võime ükskõiksuse müürist läbi murda.

Mõne nädala pärast märkas Zohra, et tal mölgub meeles asju, mida ta ei teadnud üldse kuulnud olevat: näiteks lugu viiest tuhandest inimesest, kes said söönuks viiest leivast ja kahest kalast, ja toitu jätkus kõigile. See oli tore lugu, mida ta ka oma mehele rääkis. Või siis lugu lambast, kes karjusel kaotsi läks... Pikapeale hakkas ta neid lugusid lausa ootama, nagu ta märkas. Ta oli sisemiselt näljas ja rahutu, kui ta neid ei kuulnud. Vaevalt ta seda taipas, et ta oli hakanud armastama seda meest, kes ravis pimedaid ja äratas surnuid. Veelgi vaevalisemalt tajus ta, et too mees elab ja on ise nähtamatuna nende juures, kui nad loevad. Siin majas oli see nähtamatu mees armastatud ja teretunud. Seepärast valitseski vist selles kodus rahu, soojus ja rõõm. Zohral oli selles majas hea olla ja ta ei raatsinud siit kunagi koju minna.

Nüüd tahtis Zohra õppida Teda tundma ja emand ei väsinud talle kõnelemast, kuidas Issandki tahab Zohra ellu tulla. Asja üle mõtlemine pani Zohral pea ringi käima. Ühel suveõhtul, kui ta mees oli end tänavakohvikusse lohistanud, istus Zohra trepil ja vaatas vaikselt merd. Ta tundis, et Issand on tema lähedal, ja teadis nüüd, mida teha - paluda Tal tulla tema südamesse ja anda ennast nii kogunisti Temale. Ehk võib ta seda kohe teha... aga kui ta oli seda mõelnud, tundus talle, et ta oli nagu näinud liivarannal valget kana kõketavat ja tundnud kanasupi lõhna.

"Kui me tunnistame oma patud, on Tema ustav ja õige, nii et Ta meile patud andeks annab ja puhastab meid kõigest ülekohtust." Emand oli talle selle lause õpetanud. Tema rõõm kadus,

sest nüüd ta teadis, et valge kana on takistuseks tema ja Issanda vahel ja ta ei saa sellest üle. Kõik oli rikunud. Ta läks hilja tuppa, riidles mehega ega saanud und.

Siis käis tal peast läbi üllatav mõte. Ta peab selle takistuse eemaldamiseks kindlasti midagi tegema. Ta ei olnud küll kunagi kuulnud, et keegi oleks midagi niisugust teinud, kuid ta arvas, et see teda aitab. Igal reedel oli tal palgapäev. Järgmisel reedel otsustas ta sellest kurjast valgest kanast lõplikult lahti saada.

Ta sai varakult koju. Siis pani ta oma paremad riided selga ja lipsas kiiresti naabri väravast sisse. Ta teadis, et majaperemees on tööl, aga ta tahtiski kohtuda just tema naisega. Madalal padjal istudes, käsi ringutades ja pisaraid voolata lastes rääkis Zohra oma loo ära.

"Anna mulle andeks, mu õde!" palus ta. "Ma ostan teile kalkuni või pardi või mida te iganes soovite... kui te ainult andeks annate!"

Naabrinaine vahtis teda uskumatul ilmel. Kana ja rahagi ununesid korraks juhtumi pentsikuse tõttu. "Aga ma ei oleks ju seda kunagi teada saanud," ütles ta. "Miks, miks te tulite seda mulle ütleva?"

"Kunagi ma räägin teile," sosistas vabisev Zohra, "aga mitte praegu."

Ta pistis kana hinna naabrinaisele pihku ja tõttas koju. Ees oli nüüd kogu ta elu tähtsaim hetk, kohtumine Jeesusega – takistust ei olnud enam!

VÕTI:

Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nii et Ta meile annab patud andeks ja puhastab meid kõigest ülekohtust. (Uh 1:9)

PALVE:

Issand, ma tean, et Sa ei saa mind puhastada millestki, mida ma salgan. Seepärast räägin ma Sulle kõik oma elu halvad teod, mida ma mäletan. Täna Sind selle eest, et kui ma nad üles tunnistan, oled Sa lubanud andeks anda. Täna Sind ka selle eest, et annad andeks needki patud, mis mul endal on ununenud. Kui ma olen teinud kellelegi ülekohtu, aita mul siis asja lahendada nii temaga kui ka Sinuga. Kui ma olen võtnud midagi, mis mulle ei kuulunud, aita mul siis seda tagasi anda. Kui olen valetanud, aita mul seda õigeks ajada. Kui olen rielnud või solvanud kedagi, aita mul andestust paluda.

MÖTLE:

-Tee nüüd otsus, et sa tunnistad üles ja teed heaks kõik, millest sa oled Jumalale rääkinud. Ole kindel, et Jumal annab sulle julgust oma otsusest kinni pidada.

- Kas sa tead, mille poolest erinevad südametunnistuse piin ja kahetsus?

16. Viie sõrme palve

Andrew oli sõitnud tundide kaupa mööda Põhja-Kanada kõnnumaid. Ta oli väga väsinud, kui ta väikesesse palkidest ehitatud hotelli jõudis, kus karusloomakütid ja reisil olevad kaupmehed ööbisid. Need reisid meeldisid talle: üks kilomeeter teise järel läbi suurte puude aluse roheline hämaruse. Ta pidi jutlustama minema ühte põhjapoolsesse asundusse; nüüd rõõmustas ta aga eesoleva rahuliku õhtu üle.

Õhtu aga ei olnud rahulik. Just siis, kui ta oli oma toas asjad lahti pakkinud, tuli hotelli omanik väljasirutatud käsi tema juurde. "Pastor Jackson," ütles ta säraval näol. "Kuulsin, et te olete teel põhja ja veedate öö siin. Tõesti tore, et te tulite. Tulge meie juurde tassi kuuma teed jooma."

Andrew Jackson ei saanud nii sõbralikku kutset tagasi lükata. Istudes teed rüübates hotelli omaniku toas, kuulis ta tema pere lugu. Omanikud olid üksildane kristlik abielupaar. Nad elasid

liiga kaugel, et käia regulaarselt kirikus. Nüüd olid nad väga rõõmsad pastori tuleku üle. Proua palus Jacksonit ka õhtusöögile. Pärast sööki palus peremees härdalt: "Kui teil ei ole hommikul minekuga väga kiire, siis peame ühise hommikupalvuse. Kutsume ka hotelli külastajad kokku. Kas peale meile palvetunni?"

"Hea meelega," ütles Andrew, "aga ma soovin, et hotelli teenijaskond ka osa võtaks. Kui ma enne oma tuppä läksin, nägin väga kurva näoga naist aknaid pesemas. Kui ma teda tervitasin, pööras ta pea ära. Mul ei lähe see kurbus meelest, mida ma ta silmades nägin."

"Ah see naine!" ütles peremees mõtlikult. "Ta on sünnipäralt indiaanlane ja tema elu on olnud väga õnnetu. Ma pean teda oma teenistuses puhtast kaastundest, sest ta on kaotanud igasuguse teotahte. Vaevalt mul sobib teda külastajatega samal ajal kutsuda. See naine ei vaevu ju isegi oma välimuse eest hoolt kandma."

"Las ta istub ukiselävel, kui ta tahab tulla," palus Andrew. "Ma soovin küll, et ka tema oleks seal."

Järgmisel hommikul olid hotelli külastajad väga üllatunud, kui neid kõiki paluti peale hommikusööki palvekoosolekule jääda. Paljud reisijad jäidki, sest ka nemad said oma kõnnureisidel harva kirikusse. Nad kuulasid pastorit viisakalt ja mõned tänasid teda kogu südamest. Kuid ainult üks jäi temaga vestlema: ukiselävel istunud kurva näoga naine. Kui teised olid söögisaalist lahkunud, tuli naine pastorile koridori järele. "Andestust," sosistas ta. "Ma ei ole kedagi kuulnud Jumalast niiviisi rääkivat. Kas te võiksite mulle õpetada lühikese palve? Ma ei ole kunagi koolis käinud, aga ma tahaksin palvetada."

"Hästi," ütles Andrew sõbralikult. "Ma õpetan teile palve. Paluge seda iga päev, seni kui ma tulen nädala pärast tagasi."

"Ainult väga lühike palve, pastor! Ma ei ole õppinud ega suuda palju meeles pidada. See peab olema väga lühike."

"See on väga lühike, ainult viis sõna: üks sõna teie käe iga sõrme kohta. Siis ei saa palve ununeda. Korrake minu järel... üks sõna iga sõrme kohta... Issand, näita, milline ma olen."

Pastor asus jälle sõitma läbi süngete metsade, mõne nädala pärast aga tuli ta tagasi. Ta tervitas hotelli omanikku ja küsis aknapesija järele.

Omanik ohkas. "Ta paistab palju hullem olevat kui enne. Iga kord, kui ma teda näen, ta nutab. Ma pean ta töölt lahti laskma, kui see niiviisi edasi kestab. See šokeerib teisi."

Pastor läks naist otsima ja leidis ta oma töö juurest. "Noh," ütles ta, "ma olen tagasi. Kas palve jäi meelde? Kas te palvetasite?"

Pisarad tulid naisele silma ja ta pani käed risti. "Olen seda iga päev korranud," sosistas ta. "Iga korraga läheb kõik halvemaks. Iga päev tuleb mulle ikka rohkem tehtud vigu meelde ja mu süda läheb päev-päevalt raskemaks. Öelge, mis ma teen?"

"Ma ütlen teile, mida teha. Ärge seda palvet enam paluge. Ma õpetan teile teise."

"Aga hästi lühikese, pastor. Ärge unustage, et ma pole koolis käinud. Pikk ei jää mulle meelde."

"See on lühike. Jälle viis sõna nagu eelminegi: üks sõna teie käe iga sõrme kohta... korrake minu järel... Issand, näita, milline Sina oled."

"Ja kui kaua ma seda palvet pean paluma, pastor?"

"Nii võite palvetada iga päev elu lõpuni."

Mõni aasta hiljem külastas Andrew jälle seda piirkonda. Nüüd jutlustas ta uues kirikus, mis oli rajatud üsna asunduse lähedale. Peaaegu kõik tulid jumalateenistusele. Külalist liigutasid eriti särasilmsed noored ja nende rõõmus laul. Kui ta seda ütles, vastas noor pastor: "Jah, ma olen noortele väga tänulik, kuid mina olen vaid kõrvalt kaasa aidanud! Enamiku neist on kogudusse toonud üks abielupaar, kes asunduses elab. Nad abiellusid alles hiljuti, nad teevad laste ja murdealistega suurepärase tööd. Proua on neile kõigile nagu teine ema. See on imeline lugu. Ta on sünnipäralt indiaanlane ja haridust tal ei ole..."

"Kas ma saan neid näha?" küsis Andrew. Mustapäine hästi riidetatud naine astus naeratades ette ja pani käed risti.

"Kas te mäletate mind, pastor?" küsis ta. Nähes pastori näol nõutust, naeris ta: "Ma ei lootnudki, et te mind ära tunnete, aga te mäletate kindlasti teie poolt õpetatud palvet: üks sõna iga sõrme kohta."

Pastor hakkas aimama, kellest on jutt. Naine rääkis edasi: "Peale seda, kui te lahkusite, olen ma seda palvet iga päev palunud. Ta on mulle end ilmutanud... õpin Teda üha rohkem armastama... pastor, ma tahan niiviisi palvetada iga päev, kuni ma Teda palgest palgesse näen."

See naine nägi oma patte ja kahetses neid, ja mitte ainult seda: ta pöördus pattude juurest Jeesuse poole. Kuna ta teadis, et kõik tema minevikus tehtud eksimused on andeks antud, jättis ta oma vanad pahad kombed ja alustas uut elu. Nii täitis ta südant rõõm; sest ta oli nüüd vaba vaatama ettepoole ja mitte enam tahapoole.

VÕTI:

Siin on kaks Taaveti palvet Lauludest:

Puhasta mind patust iisopiga, et ma saaksin puhtaks; uha mind, siis ma lähen valgemaks kui lumi!... Peida oma pale mu pattude eest ning kustuta kõik mu pahateod!

Loo mulle, Jumal, puhas süda, ja uuenda mu sees kindel vaim! (Ps 51:9, 11,1 2)

Oh, Jumal, uuri mind ja tunne ära mu süda! Katsu mind läbi ja tunne ära mu muremõtted! Vaata, kas ma olen valuteel, ja juhata mind igavesele tee! (Ps 139:23, 24)

MÖTLE:

- Millist kahte tähtsat asja võib sellest loost õppida?

17. Kapten ja kokapoiss

Kapten Brown elas purjelaevade ajastul ja tema kaunilt liuglev alus oli kaubalaevastiku parimaid. Ta oli purjetanud kaubareisidel ümber maailma; tema raudne distsipliin oli kõigil teada. Tema meeskond oli praaliv purjutajate kamp, kes ei kartnud aga midagi. Mees pidi olema hakkaja, et purjetada kapten Browni laeval - muidu polnud tal pikka pidamist.

Nüüd oli kapten veelgi metsikum kui kunagi enne. Tema seljataga sosistati küll, et kapteni aeg on ümber. Varsti kamandatakse ta lõplikult maale. Sosistamine aga käis hästi tasa: kui kapten oleks sellest sõnagi kuulnud, oleks sosistaja üle parda heidetud. Keegi ei tohtinud kapten Brownile öelda, millal ta peaks oma töö jätma.

Tema laev "Kuldne Kotkas" läks ühel suvepäeval Atlandi ookeanile. Meri oli vaikne. Kui tuuled on soodsad, ei võta üle mere teisele mandrile purjetamine kuigi palju aega.

"Nüüd lähen mõne Ameerika arsti jutule," pomises kapten Brown.

"Ma ei tunne ennast nii hästi, nagu peaks. Aga sadam ongi tervist kahjustav paik. Ehk teeb mereõhk mind jälle terveks." Seekord ei teinud. Mõne päeva pärast tundis kapten, et ta ei suuda vihaseid käsklusi karjuda - tal jäi hingates õhust puudu. Mastikorvi ronimine pani tal pea nii ringi käima, et ta otsustas enam mitte riskida.

Ta taandus urisedes oma kajutisse nagu vana lõvi ja laskis esimese tüürimehe enda juurde kutsuda.

"Te peate juhtimise mõneks päevaks üle võtma," pomises kapten tuseselt. "Mul on kerge bronhiit. Küll mereõhk mind ruttu jalule aitab." Sel ööl magas ta siiski väga vähe ja hommikul tuli laevaarst teda vaatama. Ta soovitas kaptenil mõne päeva lamada ja ütles, et kahtlemata teeb mereõhk ta terveks. Kajutist välja saades raputas ta aga esimesele tüürimehele pead. "Ei

usu, et vana enam maad näeb," ütles ta, "hingamisteed on täitsa umbes ja kohe algab kopsupõletik. Aga ookeanis ongi tal rahulikum puhata... ta ei ole kunagi olnud mingi maarott."

Kajutis lamav kapten Brown teadis samuti, et mereõhk ei paranda teda enam. Sisimas ei teinud see talle tuska, sest ta oli ikka tahtnud merel surra. Kuid kapten oli olnud purjutav ja praaliv vanamees - kas see kõik oli nüüd möödas... Kõik need aastad ei olnud ta hetkegi mõelnud inimese elu lõpule ja sellele, mis siis tuleb. Nüüd ta mõtles. "Kui Jumal on olemas, siis ei ole ma mingil juhul valmis Teda kohtama," tõdes ta. Mure ja hirm hakkasid teda rängalt vaevama. Kui ta oleks olnud maal, oleks ta võinud minna mõnda kirikusse või paluda pastoril tulla. Ta oleks võinud ka Piibli laenata; oma Piiblit tal ei olnud. Ja kui ta oleks laeval näinud mõnd meeskonna liiget Piiblit lugemas, oleks ta Piibli üle parda visanud.

Ta oli tukkunud päev otsa ja õudsed unenäod olid teda kogu aeg jälitanud. Õhtul ärgates tundis ta, et tema seisukord on halvenenud. Ta hirm kasvas. Kui esimene tüürimees kajutisse astus, et käske vastu võtta, küsis kapten katkeval häälel: "Kas kellelgi siin laevas on Piiblit?"

Tüürimees jäi teda vahtima, nagu ei usuks ta oma kõrvu.

"Vanamees sonib!" mõtles ta endamisi.

Kapten kergitas pead padjalt.

"Ma küsin," kähises ta vihaselt, "kas kellelgi on siin laevas Piiblit? Kas te ei suuda selgele küsimusele selget vastust anda?"

"E...e...ei, ei usu, kapten," kogeles esimene tüürimees. "Ma võin minna küsima, kui soovite, kapten."

"Minge!" pomises kapten. "Ja ärge ilma selle raamatuta tagasi tulge!"

Kui meeskond kuulis, et kapten tahab Piiblit, pidas ta seda heaks naljaks. Aga esimesel tüürimehel ei olnud naljatamiseks tuju. Ta kartis kapteniga uuesti kokku saada.

"Kelleks ta meid peab," hüüdis üks meestest, "pühapäevakooli (õpilasteks või)?"

See andis uue idee. Teine tüürimees mõtles natuke. "Oot-oot," ütles ta. "Kui pühapäevakoolist on jutt... siis see uus kokapoiss Jo Prescott. Ma olen näinud teda oma kois midagi lugemat. Pealtnäha on ta sihuke väike ja nõrguke poiss, aga oma tööd teeb ta hästi."

"Kutsuge ta siia," käratas esimene tüürimees. Ja heike pärast seisiski Jo Prescott, kokapoiss ja meeskonna noorim liige, värisedes tüürimehe ees.

"Jo Prescott?"

"J... jah, härra."

"Ma kuulsin, et sind on nähtud oma kois midagi lugemas." "Alles siis, kui töö on tehtud, härra."

"Mida sa loed?"

"Oma Piiblit, härra."

"Ahaa! Noh, otsi nüüd oma Piibel üles ja vii see kohe kapteni kajutisse. Ütle, et mina saatsin sind, ja TEE KÄHKU!"

Poisi nägu läks järsku kaameks. Ta kartis kaptenit, kuid ta ei saanud muud teha kui kohe käsku täita. Ühte asja kartis ta veelgi rohkem kui kaptenit: järsku võtab kapten temalt ta Piibli ära?

Ta kiirustas üle laevalae, hoides kallist raamatut kahe käega vastu rinda. Ta koputas kapteni kajuti uksele. Teda ei kamandatudki kurja kärkimisega sisse. Hingeldav hääl oli nõrk, ja kui Jo sisse astus, tundis ta kapteni vaevu ära. Voodis lamav väsinud kuju oli hoopis teistsugune kui temale tuntud vihane, raevutsev kapten Brown. Jo hirm muutus kaastundeks, kui ta seisis valvel, oodates, et kapten rääkima hakkaks.

"Kes sa oled?"

"Jo Prescott, kokapoiss, härra kapten."

"Kes sind siia saatis?"

"Esimene tüürimees, härra. Ta käskis mul teile Piibli tuua."

"Just nii, Piibel!" innustus väsinud hääl. "Istu, poiss, istu! Ma ise ei suuda lugeda... silmanägemine on nõrgaks jäänud, loe mulle midagi sellest Piiblist... ma ei pääse ehk kunagi Sadamasse."

Jo lehitses närviliselt Piiblit. Ta nägi selgesti, et vana on väga haige. Viimaks leidis ta Johannese evangeeliumi kolmanda peatüki ja luges Nikodeemusest, kes tahtis Jumala riiki näha. Ta luges aeglaselt ja selgelt, kuid kapteni silmad olid kinni ja ta ei ilmutanud vähimatki mõistmise märki. Kui Jo jõudis 16.salmini, luges ta seda väga, väga aeglaselt. "Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu!"

Kapten avas silmad ja jäi ainiti vahtima. Jol oli nüüd niipalju julgust, et rääkida: "Härra kapten," ütles ta, "kas ma võin seda salmi lugeda nii, nagu ema mind õpetas seda lugema?"

"Loe, nagu soovid, poiss," ütles kapten, "kui sa aga loed! Aega on vähe."

Nii luges Jo selle salmi uuesti. "Sest nõnda on Jumal Jo Prescotti armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et Jo Prescott, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu."

Kapten oli silmad avanud. Tema pilk oli kinnitunud poisi näole ja ta hingas raskelt, lühikeste hingetõmmetega.

"Loe seda uuesti, poiss," sosistas ta, "loe uuesti... ja pane sinna kapteni nimi."

Niisiis luges Jo veel kord seda salmi: "Sest nõnda on Jumal kapten Browni armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et kapten Brown, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu."

"Siin see on," pomises kapten. "See on ankur! See viib mind Sadamasse!"

Jo Prescott lipsas kajutist minema, peites kohe oma kalli raamatu mundrikuue alla. Vana kapten aga pööras näo Taevase Sadama poole.

Oleme näinud, kuidas Jumal tuli meie juurde Jeesusena, suri, et maksta kinni meie patud, ja tõusis surnuist, et olla meie Päästja ja sõber.

Ükski neist tõsiasjadest aga ei aita, kui sa ei tule Tema juurde oma patte tunnistades ja ei usu Temasse kui oma Päästjasse ja Sõbrasse.

VÕTI:

Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et..., kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu! (Jh 3:16)

PALVE:

Issand, ma tean, et Sa armastasid maailma ja surid, et päästa patuseid patust. Seepärast toon ma nüüd omad patud Sinu ristile. Tahan neid tunnistada ja pöörduda neist ära. Tahan saada Sinult andeks. Usun, et Sa armastad mind!

Võtan Sind nüüd vastu kui oma Päästjat ja annan ennast Sinule, et ma võiksin igavesti Sinu olla. Panen võtmesalmi oma nime.

MÖTLE:

- Kas sa tunned, et võid nüüd kogu südamest ja seda ka tõesti mõeldes öelda: "Jumala Poeg armastas mind ja on andnud oma hinge minu eest?" (Gl 2:20)

V USUN PÜHASSE VAIMUSSE - JUMALA KOHALOLEKUSSE MEIS

18. Koputus uksele

Magi oli elanud kogu oma abielu aja kõrgendikul asuva suure lossi lähedal. Ta oli tulnud jõe kaldal olevasse hütти mõrsjana. Siin oli ta mehega koos elanud, siin oli ta sünnitanud ja üles kasvatanud oma lapsed.

Abiellunud Inglismaa noore kuninganna Victoriaga, ehtas prints Albert selle lossi uuesti šoti graniidist üles. Vägev torn, mida ümbritsesid väiksemad tornid, valitses maastikku. Kaugelt paistis, nagu oleks torn ühestainsast kivist raiutud. Lossi taga kerkis Craigi kaunis tipp, selle ees aga laskusid kuninglikud pargid ja niidud laugelt Dee jõe äärde. Naabrid pidasid Magit õnnelikuks naiseks, sest tema mees oli aednikutööks välja valitud ja ta tõi hea palga korrapäraselt koju.

"Kuninganna on see, kes seal kamandab, aga ta on ju ka maa valitseja," ütles Robi sageli õhtuti, kui ta koju tuli. Siis kogunesid Magi ja lapsed tema ümber, et lisa kuulda. Ja milliseid lugusid oli aednikul rääkida, sest kuninglik pere veetis siin lossis puhkust!

Nad tulid maale hilissuvel, kui kõrgendikud punasid kanarbikust ja pihlakad võtsid jumet. Siis istusid Robi, Magi ja lapsed värava kõrval pingil - kuslapuuväravas, mis asus vastu päikeseloojangut. Isa suitsetas harilikult piipu ja meenutas päeva üksikasju: pisike printsess oli kekselnud aias - ei, isa ei mäletanud kunagi, mismoodi ta riides oli - ja uhked šoti seelikuga väikeprintsid tulid koos oma isaga, prints Albertiga ratsutamast. Tema Majesteet kuninganna Victoria, kes tol ajal oli veel noor naine, käis sageli aias. Ta tervitas Robit iga kord ja küsis midagi tema naise ja laste kohta. Mõnikord peeti lossis ka pidu. Siis rääkis Robi toredatest tõldadest ja sulgkübaratega kaunitest naistest. Sageli paluti Robit lossi lilli tuua. Siis üritas ta ka kööki piiluda ja vaadata, mida kokad teevad. Väike Andy, kes oli priske ja hea isuga, pidas söögijutte alati kõige paremateks lugudeks. Küll nad said naerda, kui Andy isa põlvel istudes ninaga õhku tõmbas ja keelt limpsas, kujutledes neid roogasid!

Need õnnelikud aastad said varsti otsa. Prints Albert suri ja kuninganna näis ühe ööga vanaks jäänud olevat. Enam ei peetud Balmoralis suuri pidusid. Robi töötas ikka aias nagu ennegi, kuni ta ühel talvel kõhides koju tuli. Ta suri kopsupõletikku just enne jõule. Ta maeti lumme mattunud kirikuaeda. Tema Majesteet kurvastas ustava aedniku pärast ja saatis ta naisele kaastundeavalduse. Ta muretses Magile ka pensioni ja see oli suur lohutus. Kuninganna ja aedniku naine olid lesed.

Lapsed sirgusid ja lahkusid üksteise järel kodunt, kes abiellus, kes sai linnas tööd. Lapsed palusid ema, et ta tuleks nende juurde elama, kuid Magi ei raatsinud lahkuda oma hütist, lossist ja Robi hauast.

Niisiis käisid lapsed emal sageli külas, välja arvatud talvel, kui teed olid lumme tuisanud. Selleks ajaks jäi Magi oma mõtete ja reumavaludega üksi.

Siis saabus hirmus talv. Küla vanimadki elanikud ei mäletanud nii kanget külma. Lund sadas nii palju, et teed olid hanges. Küla elanikud olid lumevangis. Süüa ja kütet oli vähe ning see oli kallis. Magi oli saanud oma pensioni, kuid külmal talvel kahanes see kiiremini kui muidu. Katus oli läbi lasknud ja selle parandamine läks palju maksma. Ka lume rookimise eest oli ta pidanud ühele poisile kahel korral maksma. Nüüd oli ta oma elus esimest korda kaupmehele võlga. Kuna ta rahaasjadest palju ei teadnud, ei usaldanud ta enam võlgu süüagi osta. Kaeratangupurk oli peaaegu tühi, samuti jahukast. Tuli põles koldes väikese võbiseva leegiga, sest Magi ei tihanud sütt lisada. Tema süda oli sama hall ja lohutamatu nagu taevas lume kohal. "Oi Robi, Robi," nuttis ta, "kui sa poleks mind maha jätnud, siis ei oleks mu elu nii kibe."

Koputus uksele pani ta võpatama. Kes võis ometi sellise ilmaga tulla? Hirmsad mõtted vilksasid tal peast läbi: on see kaupmees ise, kes tuleb võlga sisse nõudma? Häbi valdas teda. Ta

ei julgenud praegu kohata sõbralikku, kuid täpset kaupmeest ja talle öelda, et ta ei saa võlga ära maksta isegi mitte kümne päeva pärast. Magi lipsas kööki ja sulges tagaukse. Võõras läheb kindlasti varsti ära ja ega ta sellise ilmaga enam teist korda ei tule.

Teine koputus, palju tugevam. Magil oli hea meel, et ta oli kardinad alla lasknud. Ta ei pea ust lahti tegema, kui ta ei taha. Keegi ei saa teda sundida!

Köögis istudes võpatas korruga ta süda. Järsku on seal keegi, kes on hädas! Järsku on tema mägedes elav sõber tulnud abi paluma! Tema väike tütar oli haige... aga kui ta koputab nüüd uksele, tuleb ütleva, et tütar on surnud? Või on see mõni lumes sumpav õnnetu, kes vajab abi?

Jälle uus koputus, palju tugevam. Magi jooksis läbi toa, paiskas ukse lahti ja pidi hämmastusest peaaegu minestama. Väravas seisis uhke tõld. Suurrättidesse mähitud naabrid tunglesid imestunult teel. Magi hüti uksele koputas kuningliku moega teener ja hoidis käes suurt korvi. Tema Majesteet ise, väike, kuid kuninglik, naeratas ja noogutas Magile tõlla aknast.

Mõni kaasatundev sõnake ja avaldus selle kohta, et Robi kauaaegset teenistust hinnatakse väga, ja hobused kahlasid juba teise maja väravasse.

Suur korv oli tõstetud üle läve ja seal oli külluses kõike, mida vanal naisel võis vaja minna. Ometigi ei olnud pisarad Magi kortsulisel näol tingitud uuest soojast suurrätist, teepakist ega kaeratangudest, ka mitte suurest rahalisest kingitusest. Need tulid hoopis muust.

"Ta tuli ise!" pomises Magi ikka ja jälle. "Tema Majesteet tuli ise, ja mina ei teadnud seda. Tänan sind, Jumal, oi, tänu heale Jumalale, et ma ukse avasin!"

Kuninganna peatus Magi ukse taga vaid mõneks minutiks. Jumala Püha Vaim, mille Jeesus enne maailmast lahkumist jüngritele lubas, tahab tulla meie südamesse ja jäädagi sinna.

Püha Vaim tahab tulla elama puhtasse südamesse, mis on patud andeks saanud. Tema antud uue elu läbi me sünnime uuesti. Tema elu kaudu me saame kristlastena kasvada.

VÕTI:

Ja mina palun Isa, ja tema annab teile teise Trööstija, et see teie juurde jääks igavesti... (Jh 14:16)

Vaata, ma seisan ukse taga ja koputan: kui keegi mu häält kuuleb ja ukse avab, selle juurde ma lähen sisse ja söön õhtust ühes temaga ja tema minuga! (Ilm 3:20)

PALVE:

Tule minu südamesse, Issand Jeesus, seal on Sulle ruumi.

MÖTLE:

- Kas sa tunnetad Püha Vaimu mõju oma elule?
- Mis moel oled sa õppinud Tema häält tundma?

19. Sõber, kes mäletas

Bob ja Peter olid head sõbrad. Nad istusid koolis kõrvuti ja tegid koos ka koduseid koolitöid. Bob oli matemaatikas Peterist parem ja aitas teda meeleldi. Suvevaheajal mängisid poisid koos põnevaid jälitusmänge ja harisid koos väikest aiamaad, kust nad müüsid sõpradele köögivilja. Mõlemad olid vanemate ainukesed lapsed, kuid kummagi emal oli tunne, et tal oleks nagu ühe poja asemel kaks poega. Enamasti mängisid poisid Bobi kodus, sest Peteri juures ei olnud alati mõnus olla. Mõnikord oli Peteri ema muredest nii koormatud, et ta vaevalt poisse märkas.

Möödus aastaid, Bob sai viimasesse klassi, Peter aga pidi eelmist klassi veel teist korda käima. Koosolemine läks nüüd raskemaks. Bob tahtis aidata nagu ennegi, kuid Peter ei tahtnud

teda vaevata. Bob pidi palju lugema ülikooli sisseastumistööks ja nii jäid poisid vähehaaval teineteisest eemale.

Bob läks ülikooli õigusteadust õppima. Peter püüdis teha igasugust tööd, kuid miski ei paistnud tal õnnestuvat. Isa hurjutas teda nii rängalt, et Peter kolis kodunt ära. Ta üüris toa ja elas, nagu ta paremaks pidas. Ta abiellus, kuid abielu oli üürike. Naine tüdis varsti Peteri halbade kommetest ja jättis ta maha. Nii kulus aastaid. Kui Bob kohaliku raekohtu kohtunikuks määrati, ostis ta lähedases maakohas oma perele maja. Siis otsustas Peter, et ta ei taha enam Bobi näha.

Kuid läks teisiti. Nad kohtusid varsti. Seaduse käsi oli nimelt Peteri pihku saanud. Teda oli paaril korral kinni peetud joomise ja korrariikkumise pärast. Tal oli töökoht, kuid sissetulekust ei jätkunud joomiseks ja suitsu ostmiseks. Niisiis oli Peter hakanud harrastama poevargust. Alguses ainult väheke toidulettidelt. Ta oli ettevaatlik ja teda ei saadud kinni enne, kui politsei ühel päeval ta päris kaubamaja ukse kinni pidas ja palus tal koti sisu näidata. Peterile tegi viha, et talt rõngasvorstid ära võeti; ta oli nii oodanud, millal ta neid kodus õhtusöögiks säristada saab.

Ta oli ennegi kohtus olnud ja see teda ei hirmutanud. Ta oli kõigest nii tüdinud, et ainult joomisel oli veel mõtet. Keegi ei hoolinud temast - miks oleks ta ise pidanud seda tegema? Ainult üks asi vaevas teda ja see oli mõte kohtumisest Bobiga. "Ehk on kohtus keegi teine," mõtles ta endamisi. "Ja kui ongi Bob, ega ta vist mind enam mäleta."

Kedagi teist kohtus siiski ei olnud. Bob istus seal väarikalt oma pidulikus kohtunikutalaaris. Keegi ei võinud seda teada, kas Bob oli sõbra unustanud või ei, seepärast hoidis Peter hoolega, et ta pilk ei kohtaks neid tõsiseid halle silmi, mida ta väga hästi mäletas. "Ta on ainuke inimene, kes on kunagi minust tõesti hoolinud," mõtles ta omaette. Hääl, mis kuulutas kohtuotsuse välja, kostis väga kaugelt. Peter sai suurema trahvi, kui ta oli oodanud. Mitte kunagi ei saaks ta nii palju raha kokku. Noh, pole viga. Vangla olekski hea vaheldus!

Peter oli tujust ära, kui ta õhtul oma koristamata tuppa jõudis. Ta oli mõnikord unustanud, et kasib end natuke ja läheb Bobiga kohtuma, kuid nüüd oli sellelgi väikesel kujutlusmängul lõpp! Ta tundis korruga, et vihkab oma kunagist sõpra rohkem kui enne. Kui Bob oleks tahtnud, oleks ta võinud vana sõbra õigeks mõista. Kohtunikud oskavad ju pehmeid asjaolusid leida ja neid kasutada, kuid Bob oli talle väänanud nii palju kui sai. Peter läks kapi juurde ja võttis sealt väikese kirjade paki, mis oli seal kaua vedelnud: tema ja Bob olid olnud peale kooli kirjavahetuses. Peter viskus voodisse. Ta laskis mõrudel mõtetel vabalt vahutada. Ta lebas pimedas toas. Oli juba hiline aeg, kui ta kuulis koputust.

"Kui seal on korteriperenaine raha norimas, ei maksa ma enne kui vast kolme päeva pärast," pomises ta ja ei teinud kuulmagi. Oli seal ukse taga, kes oli, igatahes jätkas ta koputamist. Koputus oli üsna arglik, mitte selline kannatamatu kop-kop-kop, nagu korteriperenaise tuttav koputus. Peter tõusis, pani tule põlema ja avas ukse.

Järgnes pikk vaikus. "Kas tohin sisse tulla, Peter?" küsis Bob viimaks.

"Kui soovid," ütles Peter.

Ta vahtis üksisilmi sõpra. Ilma kraeta ja lipsuta oli Bob hoopis teistsugune kui kohtus, täitsa tavaline mees, kõrge kaelusega villane kampsun seljas. Ta oli endisest tusedam ja natuke halligi oli juustes, kuid mitte liiga erinev sellest särava näoga poisist, kes oli Peterit matemaatikas aidanud. "Astu edasi," ütles Peter.

"Täna," vastas Bob.

Järgnes jälle vaikus, mille Bob lõpuks katkestas. "Peter," ütles ta, "kas mäletad meie aiamaad?" "Või veel! Kas jood tassi kohvi?" "Täna."

Jälle järgnes vaikus, kuni Peter kohvikannu täitis. Kohvitassi juures oli kergem rääkida. "Pete, kas sul tööd on?"

"Tööd? Ei. Vangla on mu järgmine töökoht. Kuidas ma sinu arvates nii suurt trahvi maksta saan?"

"Noh, sellepärast ma tulingi. Trahv on makstud, Peter... aga... ma ei tule oma aiaga toime. See on liiga suur ja metsistunud. Sa olid ikka minust parem aednik, Pete. Kas mäletad, kuidas teod ründasid mu lehtsalatit ja ma ei mõistnud, mispärast. Mõtlesin, et... mu talu juurde kuulub veel väike hütt. Sa võiksid seal elada ja tegelda väiksel aiasaaduste müügiga. Oleks tore olla jälle koos. Kui sa kaaluksid seda asja?"

"Kust sa tead, et ma su abikaasa teemantehteid ära ei varasta?" kähvas Peter, kuid kõketas seejuures naerda. Ta oli alati aiatööd armastanud.

"Millal sa tuled?" küsis Bob. "Homme?"

"Ma mõtlen veel," lausus Peter. "Suur tänu!"

Peter seisis akna juures ja vaatas, kuidas Bob kihutas vihmastu, kuid ta mõtted tormasid palavikuliselt. Ta tundis aiandust; ta oli sageli piilunud üle hekkide ja kujutlenud, mida ta seal teeks. Aias oli päikeseline nurk, mis oleks suurepärase koht viljapuudele. Seal oli ka varjuline maatükk, kuhu võiks maasikaid istutada... Ta seisis kaua aega akna juures, kuid ei märganud hämaraid tänavalaternaid ega vihmapiiskade pritslemist kõnniteel. Ta seisis varasügisese päikesepaistes krüsanteemide mörkjast lõhnas... ta vaatas liblikate lendu astrite kohal.

Selles loos oli nii karistuse määratud kohtunik kui ka trahvi ära maksnud sõber, kes andis Peterile võimaluse uut elu alustada, üks ja sama isik.

Samal moel tuleb Jumal kohut mõistma ja pattu karistama. Kuna Ta on õiglane kohtunik, siis ei unustata ühtegi pattu. Patu palk on "igavene surm", mis tähendab lahusolekut Jumalast. See palk tuleb maksta.

Kuid Jumal, Kohtunik, heitis ült oma au nagu talaari ja tuli Jeesusena inimeste juurde. Ta maksis ise patu võla lõplikult kinni, surres ristil meie eest.

Ta tuleb meie juurde nüüd Püha Vaimuna. Ta palub meid, et me võtaksime Ta oma südamesse ja alustaksime andeks saanutena ja rõõmsatena uut elu koos Temaga.

VÕTI:

Ja ta on surnud kõikide eest, et need, kes elavad, ei elaks enam enestele, vaid temale, kes nende eest on surnud ja üles tõusnud... Niisiis: kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu; vana on möödunud, vaata, uus on tekkinud! (2Kr 5:15, 17)

PALVE:

Täna Sind, Issand, et Sa maksid mu patuvõla Kolgatal. Täna, et Sa tulid surmast tagasi, et pakkuda mulle uue elu algust. Sa oled andnud mulle Püha Vaimu, et minu elu oleks elamise vääriline, kasulik ja et sellel oleks mõte.

Aita mind iga päev ära pöörduda nendest asjadest, mis mu elu kahjustavad, ja õpeta mind elama Sinu lähedal ja tegema Sinu tööd.

Täna Sind, Issand, selle uue, imelise alguse eest.

MÖTLE:

- Kas oled tundnud Püha Vaimu sünnitatud uut algust oma elus?
- Kui oled, kuidas sa usud Püha Vaimu sind edasi aitavat?

VI PÜHA VAIMU TEGEVUS – JUMALA JÕUD MEIS

20. Sõnumitooja

Paik, kus Harry ja Margaret oma kahe lapsega elasid, oli kõrvaline ilus org Brasiilias. Harry oli õpetajaks vastloodud kirikukoolis. Perel oli väike kodu, mida nad omavahel kutsusid "Tuhande Kirbu Majaks". Endine omanik oli pidanud põranda all asuvas kuuris sigu. Ka rotid külastasid neid korrapäraselt. Harry ja Margaret lastega olid siiski väga õnnelikud ja nende brasiillastest naabrid olid neid soojalt vastu võtnud. Lapsed paterdasid päikesepaistel ja olid varsti niisama pruunid kui nende väikesed sõbrad.

Nende kodu lähedal oli sügav kuristik, millest viis üle õõtsuv puusild. Selle all voolas jõgi idast läände ja järsud kaldad piirasid jõge kummaltki poolt. Lõunapoolne kallas oli laugjam: see oli haritud põlluks ja õitses kevadel kauni aiana. Sellele kaldale paistis päev läbi ka päike. Puude pikad juured langesid alla vee piirile. Suur õitsemisära tulvas nõlvakuil ja liblikad sõelusid õite kohal.

Jõe põhjakallas oli hoopis teistsugune. See piirnes džungliga ja päike ei paistnud sinna kunagi. Suurte puude juured imesid maapinnast kogu jõu. Kui seeni mitte arvesse võtta, siis ei kasvanud seal midagi. Maapinnal põimus vaid väänlevaid juuri; jahedas hämaruses lõhnasid ainult kõdunevad lehed.

Ühel hommikul läks Harry linna. Ta ärkas varakult, ronis muula selga ja ratsutas teele. Vaevalt võis kunagi kaunimat hommikut olla! Harry vaatas päikesetõusu ja varjude mängu mäekülgedel. Üle oru lendav salulehelind kutsus oma kaasat. Palvetaja ritsikas seisis püsti madalal kaljul, just nagu ülistades Jumalat hommiku ilu eest. Naised olid juba jõel pesu pesemas ja valged kitsed karglesid rohumaal.

Harry oli just keset silda, kui ta märkas imet. Jõe põhjakaldal, kuhu päike kunagi ei paistnud, oli sillaposti kõrval puhkenud õitsele täiesti valge lill. Puujuurte ja mustade seente seas säras see kui valge täht. Harry sõitis üle silla, sidus muula puuksa külge ja ronis kaldast alla asja uurima. Ta ei olnud mingi taimeteadlane, kuid ta arvas, et taim võiks kuuluda elulõngade sugukonda.

Ta kergitas ettevaatlikult lillevalt ja see tuli kohe maast lahti.

Lillel ei paistnud üldse juuri olevat, vaid õrnad köitraod, mis keerlesid ümber posti ja klammerdusid silla teises otsas laudade külge. Lill elas vaid õrna köitrao varal, nii nõrgukese, et see tuli lahti üksnes puudutusest. Ometi täitis köitraag oma ülesande. Teisel pool jõge, seal, kus lilled õitsesid, linnud laulsid ja päike paistis, olid emataime elavad juured, mis andsid köitraole elujõudu, nii et see külmas ja vaenulikus ümbruseski suutis olla tema ise – luua kõigile imetlemiseks täiusliku õie.

Kui see õis oleks osanud rääkida, oleks ta öelnud: "Minul endal ei ole jõudu õitseda siin pimedas ja külmas pinnases. Aga minu elu on ühenduses teisel pool silda õitseva eluga Päikesepaiste Maal. Ma olen osa emataimest; mu õied on samasugused kui need, mis õitsevad teisel pool. Ma olen toonud taime ilu täielikult siia kurba ja kõledasse paika. Ma olen Päikesepaiste Maa saadik."

Kuigi me peame siin maailmas elama pattutegevate, ülekohtu armastavate inimeste seas, ei pea meie ise patust elama. Püha Vaim on toonud meie südamesse Jumala elu ja ühendanud meid Jeesusega. Samal ajal, kui see uus elu meis kasvab ja kui me kuulame Vaimu häält, mis meie südames ja Piiblis kõneleb, saame me Jeesuse sarnaseks. Nii ka need, kes on meie lähedal, näevad Jeesuse armastust, tõde ja vaprust, mis särab maailma pimedamateski paikades. Sinu elu muutub Jeesuse elu sarnaseks.

VÕTI:

Jeesus ütles: "Sest mina elan ja teie saate elama!" (Jh 14:19) ... teie elu on varjul ühes Kristusega Jumalas. (Kl 3:3)

PALVE:

Täna Sind, Issand, et Püha Vaim elab nüüd minu südames ja ma saan osa Sinu elust, olles Sinuga ühenduses.

Seepärast ma palvetan, et ma saaksin täna väljendada Jeesuse elu, Tema armastust ja headust oma isekuse asemel,

Tema puhtust, samal ajal kui teised räägivad räpaseid jutte või teevad ülekohtu,

Tema tõde vale, alatuse ja pettuse maailmas.

Täida mind oma Püha Vaimuga nii, et Jeesus elaks minus just täna ja siin.

MÕTLE:

Kõitragi tähendas elulõngale sama, mida palve tähendab sinu vahekorras Jumalaga.

21. Kodu Virginiale

See oli nukker paikkond, kus kaevurid elasid ja veetsid oma räpast elu. Ühing tähendas mõningaid lagunenuid hütte ja paari kõrtsi. Igal mehel oli alati puss kaasas. Paljud neist meestest olid kurjategijad, kellel oli küllalt põhjust kaduda läände kullakaevajate hulka. Kaevandusühingutel oli halb kuulsus, Roaring Camp aga oli eriti tuntud oma joomingute, mõrvade ja kõikide muude pahede poolest.

Lähim arstipunkt asus kilomeetri kaugusel. Niisiis ei teadnud keegi, mida peaks tegema, kui noor väsinud naine vaarus peaaegu meelemärkusetult ühel lõbusal õhtul ühingu peavarju otsima. Kullakaevajad asetasid ta ühes mahajäetud hütis madratsile. Tüdruk sulges silmad ja pööras näo seina poole. Mehed läksid abi otsima. Kui nad tagasi tulid, oli juba hilja. Kurnatud tüdruk oli surnud, kuid jätnud järele vastsündinud nutva lapse. Keegi ei teadnud, kust naine oli tulnud ja kuhu ta mõtles minna.

Ja jälle ei teadnud keegi, mida teha. Nad matsid tüdruku jõe äärde maha. Keegi arvas, et laps tuleks saata esimese veoautoga kloostri nunnade hoida. Kuid enne kolme päeva ei olnud ühtegi veoautot kuhugi minemas. Laps aga nuttis kogu aeg vaigistamatult. Mehed vahtisid seda abitult pealt, kuni vana Charles kõikide üllatuseks trügis teiste vahelt läbi ja võttis märja, nutva mütsaku sülle.

"Jätke ta mulle," ütles ta äkki. "Ma olen ennegi mudilasi kasvatanud. Sina, Torn, otsi üles mõni karjus mägedes ja palu tal ruttu piima tuua. Ja sina, Jo, mine poodi ja ära ilma lutipudelita tagasi tule!"

Mehed olid imestunud. Charlie oli tõenäoliselt ühingu vanim mees. Tema hütt ei olnud sugugi kõige puhtam, vastupidi. Ta oli üksik, üleni halliks läinud vaikne mees, kes ei võtnud kunagi nooremate meeste pidutsemistest osa. Ta istus tundide kaupa, vahtides mägismaad ja imedes piipu. Ta rääkis vähe ja keegi ei teadnud, kust ta on tulnud või mille eest põgenenud. Kummaline, üksildane mees, see vana Charlie, aga keegi ei julgenud talle praegu vastu hakata.

Charlie viis väikese tüdruku koju ja pani ta räpasele tekile. Ta seisis natuke aega ja vaatas abitult rumalast. Kunagi ammu oli tal olnud naine ja oma tütreke. Siis oli naine ta maha jätnud ja võtnud lapse kaasa. Ta ei olnud naist taga leinanud, sest nad mõlemad - mees ja naine - olid hakanud teineteist vihkama. Aga kui väike Virginia ära viidi, suri midagi Charlie hinges. "Ma

kutsun teda Virgimaks," pomises mees. "Aga minu Virginia oli puhas kui valge lill. Ehk peaks lapse ära pesema."

Küttepuude, tuleriistade, veepange ja seebi abil sai uus Virginia lõpuks puhtaks. Kuid kahju oli mähkida nii puhast last nii räpase teki sisse. Noh, tal oli ju üks puhas linane särk ja veel tükk puhast käterätiriidet kuskil kasti põhjas. Ta mähkis lapse nendesse ja kõndis temaga edasi-tagasi, püüdes seni näljanuttu vaigistada, kuni karjane lambapiima tõi.

Aga kulus veel mõni tund, enne kui poest lutipudel toodi. Niisiis rebis Charlie ribakese käterätiriidest, kastis selle piima sisse ja andis lapsele imeda. Varsti jäi laps täie kõhuga ja rahulolevalt magama.

"Tal on hälli vaja," pomises Charlie, surudes lõuga hellalt udusulgse pea vastu. Ta oli juba lapsesse kiindunud. Hüti laudpõranda all oli tal peidetud kulda: kulla eest keelitas ta karjast, et see iga päev piima tooks.

Charlie pani lapse ettevaatlikult tekile ja läks kõrtsmikuga nõu pidama. See andis Charliele tühja taarakasti ja natuke õlgi. Arstiabipunktist sai ta valget riidet ja lõpuks saabus ka lutipudel, isegi natuke imikuvarustust ja tekk. Kogu ühing oli innukalt abiks ja vana Charlie lapsest oli peatselt saamas kõikide lemmik.

Ühel päeval seisis Charlie toas ja vaatas oma uut tütart. Laps magas tõesti nagu puhas valge lill uue, puhta teki all. Valge riidetükk oli mähitud ka pakkekasti ümber. Ometi ei paistnud kõik korras olevat: päris esmakordselt märkas Charlie põrandal mustuselaike. Plekitult puhas häll ei sobinud sugugi siia paika. Esimest korda nühhis vana mees laudpõranda põhjalikult puhtaks. Kui ta lõpetas, oli põrand nagu uut värvi.

"Nüüd see häll näeb küll uhke välja," ütles ta võidurõõmsalt ja tõstis kasti süngi pealt põrandale tagasi.

Kuid nüüd mõjus põrand võõrastavalt: Charlie ei olnud kunagi enne märganud sissekulunud mustust ja lutikajälgi seintel ega mustaks suitsunud lage. "Kõige targem on laps ära süüa ja Torni juurde viia," mõtles ta. "Siis lähen poodi. Harja ja lubivärvi on vaja. Ja veel on vaja putukamürki."

Ta tegi kaks päeva tugevasti tööd. Paar töökaaslast tulid talle appi. Mehed tegid tööd, üks aga hoidis sel ajal Virginiat, selle segaduse süütut põhjustajat.

Teise tööpäeva õhtul tõi Charlie uhkelt lapse uuenenud kodusse. Ta hoidis last kaua süles. Virginia vahtis oma heledate siniste silmadega puhasvalgeid seinu. Siis pööras laps pead ja vaatas üksisilmi vana Charliet, tema mullaseid ja tubakapuruseid riideid, tema kasimata habet, tema takuseid juukseid ja suuri parkunud käsi. Charlie hakkas ennast ebamugavalt tundma. Juba niigi oli siin puhtuses veidi ebamugav olla.

"Ehk peaks korra peeglist vaatama," mõtles ta. Tal aga ei olnud peeglit. Ta pani lapse hälli ja läks tiigi kaldale. Ta vahtis vee selgesse sügavusse ja kekutas naerda. "Peaks vist ennast veidike harima," pomises ta. Juuksur lõikas tal juukseid ja ajas habet, poest aga ostis ta uued riided. Vanad pesi ta puhtaks ja jättis need tööriieteks. Kuid praegu ei saanud ta tööd teha, sest tal oli väga kiire. Tal oli hea meel oma kullavaru üle, mis oli peidetud põrandalaudade alla.

Nii tundis väike Virginia end hästi uues kodus ja tema võõrasisa hoidis teda puhtana. Kui kevad suve teelt taganes ja ilm soojemaks läks, kandis Charlie hälli tihti õue päikese kätte. Seal siis laps põtkis, pööras end ja naeris taevale ja lendavatele lindudele vastu.

"Varsti õpib Virginia istuma," mõtles Charlie-vaeseke. "Ja mida ta siis oma sinisilmadega näeb? Porriskõtkutud jäätmeid, umbrohtu ja prahihunnikuid! See küll ei kõlba!"

Nii hakkas Charlie oma maatükil tuhnima. Ta tellis poest lilleseemneid. Metsas raius ta puid tugevate aiateivaste tarbeks, kuna laps samal ajal kilkas rõõmust ja kuristas heakskiitvalt. Varasuvise päikese paistel ja soojas mäestikuõhus kasvasid lilled kiiresti. Selleks ajaks, kui Virginia käharpea juba üle hälliserva vaatas, oli Charlie aed haljuse ja ilu asupaik.

Mõnedki hakkajad mehed said Charlie aeda nähes uusi mõtteid. Vähehaaval tekkis ümbruskonnas veelgi väikesi lilleaedu. Hurtsikuid puhastati ja lubjati valgeks.

"Ei ole mingit põhjust sea moodi elada või kuidas?" rääkisid mehed omavahel.

Tõesti mitte, kuid muutuse tõeline põhjus oli väikese lapse vastalanud elu, lapse, keda esimest korda veepanges pesti.

Kui Püha Vaim tuleb sinu südamesse, loob Ta alati uut ja puhast sinus. Sa võid selle hooletusse jätta või hakata seda hoidma. Vana Charlie tegi väikese lapse uuest elust oma kodu keskpunkti. Kõik muu tuli sellega kohandada, ja seda, mis ei sobinud, tuli muuta.

Meile tähendab see Kristuse paigutamist keskpunktiks,
et Ta näitaks, mis meis on vale,
et Ta annaks meile jõudu muutuda,
et Ta muudaks meie elu Tema headuse ja armastuse kohaseks.

VÕTI:

... ette ära määranud olema tema Poja näo sarnased... (Rm 8 :29)

PALVE:

Oh Issand, ma palvetan, et see uus elu, mille Sa oled mulle andnud, oleks minu elu keskmeks ja kõige tähtsam asi. Ma palvetan, et ma pilku Jeesusel hoides mõistaksin neid asju, mis peavad muutuma, samuti nagu neid asju, mis on inetud või valed.

Ma palvetan, et Püha Vaim täidaks mind nii, et Jeesuse headus ja armastus muudaks kogu mu isiksuse selle uue elu kohaseks.

MÖTLE:

- Mõttele, kas Püha Vaim on sulle meelde tuletanud mõnda sinu tehtud ülekohtut?
- Kas sa rakendad sellest vabanemiseks Tema mõju?

22. Rikutud samasus

Noor sir Hugh oli esimene, kes ratsanikke nägi. Ta nõjatus jõude väravale nagu tavaliselt. Pilku tõstes märkas ta Cromwelli sõjameeste lühikeseks põetud juukseid ja lihtsat riietust, kui mehed ratsutasid üle nisuorasepõldude, mis ümbritsesid Hugh' kodu. Oli 1649.aasta. Sir Hugh' meelest oli elu aina halvemaks läinud sellest külmast jaanuaripäevast peale, kui tuulispeana kihutav higist märg hobune oli peatunud ta kodu ukse ees. Ratsanik oli karanud sadulast maha, et teatada hirmsat uudist: kuningas Charles oli Whitehallis hukatud, tema poeg, prints, oli põgenenud. Nende mäng oli mängitud. Ratsanik oli rääkinud veel palju muudki, kuid sir Hugh, kes oli alles 13-aastane, ei jäänud kuulama. Ta oli jooksnud aeda, viskunud põõsa alla pikali ja nutnud. Kui ta oli viimaks pisarad ära pühkinud, märkas ta, et esimesed lumikellukesed olid juba mullast välja ilmunud. Kui ta vaatas neid väikesi elavaid lilli, hakkas ta uskuma, et ehk ei ole kõik siiski kadunud. Ehk koidab veel uus algus?

Sir Hugh kujutles oma unistustes, kuidas noor prints põgeneb ratsa läbi talvise maa, kartes igat vastutulevat noort meest: kõikjal räägiti, et Charles varjab end kuskil maa lääneosas. Mõte troonilt tõrjutud printsist, kes otsib varju nende krahvkonnas, valdas Hugh'd nii, et ta lõi kreeka ja ladina õppetükkidele täiesti käega. Tema koduõpetaja katkus meeletest juukseid. Isa tõreles temaga kõvasti ja ähvardas talle kere peale anda. Kuulanud viisakalt ära kõik, mis isal oli öelda, hakkas Hugh innukalt rääkima:

"Kallis isa! Kas me ei peaks pööningut korda tegema seks puhuks, kui Tema Majesteet Charles II satub siia varjupaika otsima?"

Isa karm ilme leebus ja muutus kurvaks. Ta mõistis nüüd, miks tema kuningale ustav pojake ei suutnud õppetundidele keskenduda.

"Mu poeg," ütles ta murelikult, "kaitsku Jumal prints ja juhatagu teda varjule, kuid kaitsku Ta ka meid sellise külastuse eest. Kas sa soovid, et me kõik järgneksime oma kuningale tapalavale? Kas meid ei tunta niigi küllalt hästi kui kuninga poolehoidjaid? Unusta nüüd kõik sellised mõtted, laps, ja süvene jälle oma õpingutesse!"

Nii ei rääkinud Hugh sellest enam, sest tema isa oli tõesti muutunud. Ta oli lasknud pikad, moekohased juuksed maha lõigata, ka oli ta viinud peitu oma uhked rõivad ja nõudis, et Hugh teeks samuti. Nad käisid nüüd maapidaja lihtsates rõivastes, nii et keegi ei võinud riiete järgi öelda, millisesse erakonda nad kuuluvad. Nad ei vestelnud enam kuningriigist. Poeg aga ei suutnud unustada. Ta hankis pesulaost oma väiksesse tuppa korraliku virna puhtaid voodiriideid. Seinale oma voodi kohale riputas ta Charles I väikese portree. Isa oli selle ostnud viimati õukonnas käies. Pilt oli Van Dycki stiilis õlimaal ja sarnasus modelliga oli äärmiselt suur. Kui prints tuleks, oleks tal hea meel oma isa pilti nähes.

Prints aga ei tulnud. Sel aprillikuu päeval kihutas tema asemel jõuk jõhkraid "nudipäiseid" sõjamehi galopis üle välja - otse nende koju.

Hugh läks värvast jooksujalu tuppa. Tal oli väga vähe aega, sest ratsanikud olid teda märganud ja galopeerisid talle järele. Ta kuulis hobuste kapjade plaginat teel ja tormas uksest sisse just siis, kui hobused seisma jäid. Kuid mehed pidid veel sadulast maha tulema, nii et ta jõudis enne neid isa juurde.

"Isa, kallis," lõõtsutas ta, "nad on siin... türanni mehed... nad otsivad maja läbi ja kuulavad sind üle nagu Squire Robinsonigi."

"Palu ema, et ta peidaks vapikujutistega lauahõbeda ja kõik õukondlikud riided," vastas isa. "Aita tal kõik jäljed peita, kuni ma neid elutoas kinni pean."

Hugh tormas oma väiksesse tuppa vaid mõni hetk enne luuresalka. Nende saapad kõmasid juba trepil, kui talle meenus maal sein! Oli liiga hilja seda peita, ja majas ei olnud ka sellist kindlat paika. Isa ütlus trummeldas tal peas: "Kas sa soovid, et me kõik järgneksime talle tapalavale?" Ta vaatas hirmuga toas ringi. Tema laual olid pintsel ja kunstniku palett ja peaaegu valmis maastikumaal; noor sir Hugh oli kunstnik. Ta haaras pintsi ja lärtsas kuninga näo värvi täis - toores õun - mõned purpurilärakad juveelidega kaunistatud tuunikale - ploomid - ja veel kollane larakas liuaks. Kui mehed tuppa jõudsid, seisis Hugh uhkelt, jalad harkis, pildi ees, valvates oma kuningat.

Ratsasalk ei leidnud midagi, mis oleks andnud võimaluse perekonda süüdistada. Aga kohe, kui nad olid lahkunud, andis Hugh maali isa kätte, kes peitis selle kappi. Seal seisis see puutumatumalt palju aastaid. Hugh sirgus meheks ja oli väga õnnelik, kui prints sai jälle Inglismaa troonile. Ta teenis printsustavalt palju aastaid. Pärast sir Hugh' surma elasid tema poeg ja hiljem ka selle poeg ikka samas kohas. Peaaegu kolm sajandit hiljem tegi üks suguseltsi liige, kes kunsti armastas, piklikust saalist kunstigalerii. Siis toodi ka see inetuks plätserdatud maal päevavalgele.

Koha pärija oli imestunud. See tundus olevat täiesti tähtsusetu ja vilets maal. Ometi oli see ilmselt vana ja selle raam kaunis: nii otsustas ta pildi säilitada. Ta riputas selle kõrgele ühte pimedasse nurka. Kuna ta ei teadnud maali ajaloost midagi, siis unustas ta selle täiesti. Ühel päeval tuli tuntud kunstikoguja vana mõisa kollektsiooni vaatama. Peremees ja külaline liikusid galeriis ringi, aeg-ajalt peatudes ja hindadest kõneldes. Päike paistis läänepoolsest aknast sisse, valgustades ka tundmatut väikest maali. Kunstikoguja jäi äkki seisma ja uuris pilti suure huviga: ta tõusis koguni toolile püsti, et paremini näha. Siis ütles ta, püüdes oma vaimustust varjata:

"Kas ma tohin selle väikese maali alla võtta ja seda uurida?"

"Olge head," vastas omanik. "Usun, et see on kuulunud perekonnale väga kaua ja et see on 17. sajandi keskpaigast; ma ei ole siia maani suutnud avastada, mis see võiks olla või milline on tema ajalugu."

"Kas ma saan teie nõusoleku selle uurimiseks?" küsis koguja.

Nõusolek anti ja koguja võttis pildi kaasa. Veel samal õhtul asus ta, kui teised magasid, maali saladust uurima. Ta teadis, et värvilärakad ei olnud sama kunstniku tehtud, kes oli maalinud nüansirikka, varjundatud tausta. Pahtlinoa ja kemikaalide abil eemaldas ta inetu kollase ja roheline värvi. Nende alt ilmus kirkalt ja loomutruult nähtavale just nagu alles praegu maalitud kuninga portree.

Kui me võtame Kristuse Püha Vaimu oma südamesse, saab meie kehast Tema tempel. Jeesuse elu ja armastus peaksid seepärast särama meis üha suureneva kirkusega.

On ometi asju, mis sageli varjavad Tema kirkust ja headust, nii et inimesed ei näegi Jeesust meis elavat. Sellised takistused on hoolimatus, ebasõbralikkus, korratus, halb tuju ja halvad harjumused. Mõnede meelest ei ole neil tähtsust, kuid kõigel, mis varjab meis Jeesuse iseloomujooni, on tähendus.

VÕTI:

Sest Jumal, kes ütles: "Paistku valgus pimedusest!", on see, kes on hakanud paistma meie südames, et tekiks tunnetuse valgus Jeesuse Kristuse isikus olevast Jumala aust. (2Kr 4:6)

PALVE:

"Anna mulle seesmise inimese ilu - ja lase seesmisel ja välisel inimesel olla üks." (Põhineb Sokratese palvel.) Lase Jeesuse ilul minust paista, Tema imelisel kaastundel ja puhtusel.

Oh, Jumala Vaim,
puhasta mu südant,
kuni Jeesuse ilu minust paistab.

MÖTLE:

- Millistest halbadest kommetest või harjumustest on sul raske lahti saada?
- Tee nüüd otsus, et palud iga päev Jumala abi just nendes asjades.
- Looda sellele, et Jumalale ei ole miski võimatu.

VII VAIMU VILI ON ARMASTUS, RÕÕM, RAHU, ENESEVALITSEMINE

23. Röövlipealiku üllatus

Chang oli hiina röövlipealik sel ajal, kui välismaalased pääsesid veel vabalt Hiinasse. Ta oli ühe halva kuulsusega, tooruse poolest tuntud jõugu juht. Röövlid varjasid end kaugetes kaljumägedes, kust valitsuse väed neid ei leidnud. Mõnel pimedal, tuulisel ööl hiilisid nad relvastatuna küla piirile. Märguande peale ründasid nad küla, lastes vahikoerad maha ja röövides ning riisudes nii palju kui jõudsid. Nad tulistasid kõhklematult igaüht, kes püüdis neile vastu hakata. Oma saagi müüsid nad vähehaaval kaugetel turgudel maha. Nad tungisid uuesti kallale alles siis, kui eelmisest saagist saadud raha oli otsas. Seega ei olnud ükski mäestikuäärne küla nende eest kaitstud; kellelgi ei olnud korda läinud röövlitest jagu saada või neid kinni võtta.

Nüüd plaanitsesid nad suurt röövretke. Chang oli kutsunud oma jõugu mägikindlusesse kokku. Mehed olid räpased, näruse väljanägemisega kurjategijad. Peaaegu kõik nad vihkasid oma juhti, kes võttis saagist endale alati kõige suurema osa. Enamus röövlitest oli kas vanglast põgenenud või surma mõistetud. Nad ei julgenud endistesse elukohtadesse tagasi minna; niisiis kuulasid nad mornilt pealiku juttu.

Chang tegi kõigile selgeks, et külade röövimine on viimasel ajal liiga vähe sisse toonud. Kannilt kuulutas ta, et röövlitel peaks oma töös olema rohkem auhannust. Mäe lõunaküljel oli väike linn. Seal oli röövimiseks nii kaupa kui vara. Kõige parem oli aga see, et seal oli kolme välismaalase poolt ülalpeetav haigemaja. Inimesi voolas kõikjalt sinna ravimeid saama. Seal oli haigete jaoks mitu voodikohta. Arstid on kahtlemata rikkad! Haiglas on raha, vaipu ja kõiksugu välismaalaste poolt kasutatavaid asju. Tublid röövlid saaksid sellest linnast suure saagi.

Mehed kuulasid vaikselt. See retk oli palju ohtlikum kui mõni muu, millest nad seni olid osa võtnud, kuid mäss pealiku vastu oleks tähendanud kindlat ja kohest surma. Rünnak seevastu tähendas ainult tõenäolist surma... Röövlite elu rippus pidevalt juuksekarva otsas; hirm varjutas kogu nende elu, aga nad ei tundnud teistsugust elamisviisi. Pealegi olid viltvaibad vägagi vajalikud külma mäestikutuule käes - kui need ainult kätte saaks.

Rünnak määrati noorkuu ajale, siis oli hästi pime. Luuraja oli käinud linna turul ja teinud ümbruskonna kaardi. Mehed kogunesid jämeda sõejuonistuse ümber ja igaühele seletati täpselt, mida ta peab tegema, kuhu minema ja mida riisuma. Changi märguande peale pidid kõik viivitamatult pagema. Kogu rünnak pidi kestma vaid mõne minuti. Chang ise otsustas koos kahe teise röövliga haiglat rünnata.

Määratud öö jõudis kätte. Rünnaku esimesed minutid läksid plaanikohaselt. Haigla öövalvur löödi kähku uimaseks ja Chang ründas koos kahe kaaslasega väikest ladu, kust nad haarasid kraami, pimestades enne üllatunud laovalvuri silmad ereda laternaga. Just siis, kui nad olid lahkumas, jooksis välismaalasest arst kahe valge naise saatel majast välja, kuid needki peatati kohe. Chang lõi doktori sirutatud kätt lapiti mõõgaga, nii et ta kuulis luu murdumist. Naistel ei olnud relvi ja nad taganesid Changi halja mõõgatera ähvardava tõusmise peale. Alles siis, kui Chang kavatses vilistada taganemissignaali, märkas ta, et midagi on viltu: linn oli sedakorda rünnakuks ette valmistunud. Politsei salgad olid neid varitsemas.

Suur lahing möllas kõikjal. Kostis tulistamist ja karjeid. Inimesed tormasid siia-sinna. Chang kõhkles. Ta võis asuda tegutsema ja oma mehi kaitsma, või saagist loobudes kaduda haigla taga olevate puude varju. Ta otsustas, et iga mõistlik inimene tema asemel põgeneks. Minnes heitis ta veel laterna plankaia alla, sest tulekahju pidi katma tema põgenemisteed. Sajatades ja komistades liikus ta üle prügihunnikute, kukkus solgivee kraavi ja roomas läbi okaspõsaste, kuni hõiked ja relvade ragin vaibus. Vaid tulekuma pani taeva punaselt õhetama. Lõpuks tajus

Chang, et ta on üksi pimeduses ja mägede vaikus. Üksi, kuid mitte kaitstud! Päeva koites hakkavad nad teda linna ümbrusest otsima. Ta peab kohe minema mägedesse varju - koobastesse, kaljudele ja sügavatesse mäekurudesse. Hommikupäike leidis ta väsinult magamas metsaga kaetud kõrgendikult. Kuulus Chang oli nüüd vaid pakkupääsenud põgenik, kes pages oma elu eest.

Teda ei saanud kätte. Päevavarul jätkas ta rännakut üle mägede, kerjas külades ja aitas vahetevahel maamehi saagikoristamisel. Keegi ei teadnud aimatagi, et see väsinud, haige jalaga hulkur oli Chang, röövlükuningas ja maakonnas vihatud vägivallatseja.

Ta ei saanud siiski rahu. Ikka oli ta olnud kuri ja isekas juht. Ta oli türanniseerinud ja tüssanud oma mehi. Nüüd üksi olles igatses ta nende järele... Kiindumustunnet ei avaldatud röövlijõugus kunagi, kuid mingil kummalisel moel oli Chang olnud meeste üle uhke.

Kui palju neist oli võitluses surma saanud? Kes olid jäänud politsei kүүsi? Kui paljud peale tema olid põgenema pääsenud?

Lõpuks ei kannatanud Chang enam välja. Tagaotsimine oli kindlasti juba tüki aja eest lõpetatud ja ega vist isegi ta omad mehed teda enam ära ei tunneks. Habetununa ja pakikandjaks riietatuna otsustas ta minna linna asja uurima. Ta hakkas juba tulevikuplaane tegema. Ka kavatses ta tööd otsida. Ehk saab ta ajapikku osta endale väikese talu ja riisipõllu. Peale röövlijõugu hajumist näis kadunud olevat ka tema võitlushimu. Kui temasugusel veel leidub rahuliku elu võimalus, siis otsustas ta seda otsida.

Chang jõudis turupäeval talumeeste seltsis linna. Ta pani kõike hoolega tähele, kuid tegi, nagu ei märkaks ta midagi. Haiglat ei olnud veel uuesti üles ehitatud, ja vastikuid välismaalasi ei olnud seal ka enam. Chang seisis, vaatas varemeid ja alustas linnaelanikega vestlust.

"Majast on kahju. Ma kuulsin, et siin elasid välismaalased. Kuidas ta põlema läks?"

"Neetud röövlid käisid siin. Nad põletasid apteegi maha ja haavasid meie arsti. Nüüd on ta lahkunud. Aga välismaalased tulevad veel tagasi ja ehitavad haigemaja üles."

"Ja mis nendest neetud röövlitest sai? Kas nad hukati, nagu nad olid ära teeninud?"

"Mõned said surma, mõned võeti kinni. Kolm said haavata ja need ägasid suremas maas."

"Ja mis nendest haavatud koertest sai?"

"Politsei oleks nad lohistanud kuskile mujale surema, aga see välismaalasest arst palus nad tema hoole alla anda. Ta ütles: "Las nad surevad siin.""

"Palus neid enda hooleks? Miks? Kas ta tahtis nad ise ära tappa?"

"Mitte sinnapoolegi! Välismaalased jutlustavad armastuse usku. Haigla oli maha põlenud, aga arst viis nad oma koju. Ta enda käeluu oli murdunud ja seepärast ei saanud ta kõike teha, aga ta ütles põetajatele, mida peab tegema. Ta läks teise linna, kus ta käsi kipsi pandi. Järgmisel päeval tuli ta tagasi. Ta valvas nende röövlite voodi ääres ööd ja päevad ning hoolitses nende eest nagu väikeste laste eest. Nendest lõvidest said lambad. Üks suri, aga kaks jäi ellu."

"Ja kus nad nüüd on? Kas arst andis nad politsei kätte?"

"Oh ei! Politsei arvas, et nad on surnud, ja ei tulnud enam küsima. Kui arst kuhugi läks, käisid need kaks tema kannul. Nad on justkui tema pojad. Arvan, et nad ei jäta teda kunagi maha."

Chang ei uskunud seda, ja alles siis, kui ta oli seda uskumatut lugu mitu korda kuulnud, hakkas talle selguma, mis tegelikult oli juhtunud. Võõramaalane oli armastanud oma vaenlasi ja teinud head neile, kes olid talle kallale tulnud, olid röövinud ja põletanud. Vaenlastest olid saanud sõbrad. Armastus oli osutunud tugevamaks kui mõõk.

Sellist asja ei olnud Chang kunagi enne kuulnud. See ei olnud maapealne, inimese südames sündinud armastus. Öö läbi mõtles Chang võõrastemajas selle üle ja otsustas hakata selle armastuse lätet otsima. Linnarahvas oli öelnud, et välismaalaste usk on armastuse usk ja et on teisigi, kellel on seesama usk.

Chang pidas sõna. Tehes juhutöid ja rännates linnast linna otsis ta seda usku, mis paneb inimese oma vaenlast armastama. Saabus päev, mil Chang leidis Jeesuse järgijaid ja õppis rohkem tundma selle armastuse lätet.

Andeksandva armastuse läte on Jumal. Tema armastus tuli maale Jeesusena. Sama armastus on meile antud Püha Vaimuna. Seepärast me suudame õppida armastama ja andeks andma, nii nagu Jumalgi meile andeks annab.

Et sa mõistaksid, kui palju Jumal armastab, loe 1Jh salme 7-21.

Et sa mõistaksid, kui tähtis see on, loe 1Kr 13. peatükki.

VÕTI:

Aga lootus ei jäta häbisse, sest Jumala armastus on välja valatud meie südameisse Püha Vaimu läbi, kes meile on antud. (Rm 5:5)

PALVE:

Armastus on lõpmatu.

Armastus on puhas kuld.

Armastus on see, mida Jeesus tuli ilmutama.

Anna meile rohkem armastust, Õpetaja, me palvetame.

Aita meid meeles pidada,

Armastus on Sinu motiiv.

MÕTLE:

- Jeesus ilmutas Jumala andeksandmise põhimõtte täielikult Meie Isa palves: "Anna meile andeks meie võlad, nagu meiegi andeks anname oma võlglastele."

- Kuidas me saame seda praktikas teoks teha?

24. Võidulaul

Keegi ei tea, miks keiser Nero Rooma kristlasi nii järelejätmalt vihkas. Tal oli absoluutne võim kõigi oma alamate elu ja surma üle ja teda kardeti. Ainult kristlased ei kartnud valitsejat, sest nad olid kaotanud surmahirmu. Nad teadsid, et surm ei saa neid Jumala armastusest lahutada. Nendele tähendas surm röömsat saabumist Kristuse juurde. Ja nii mõnedki kristlased laulsid, kui neid hukati. Nad teadsid, et Nero võib küll tappa nende keha, kuid ei suuda murda nende vaimu. Võib-olla just sellepärast vihkaski Nero neid!

Kogu suve istus Nero Kolosseumis, kõigi aegade suurimas vabaõhuteatris, lõbustades ennast ja Rooma rahvast: nad vaatasid, kuidas kristlasi kiskjate loomade ette heideti. Kolosseum suleti, kui saabus Rooma jäine talv. Keiser Nero mõtles, mida peaks tegema neljakümne kristlasega, kes olid vangistatud ja ootasid, kuidas keiser kavatseb nende arvel oma meelt lahutada.

"Külmugu surnuks!" käratas Nero, vaadates valget talvemaastikku. Ta kutsus ihukaitsepealiku enda juurde ja käskis tal vangid väikese järve jääle viia; järv asus linna külje all kõrgendikul. Pealik pidi laskma vangidel lahti riietuda ja saatma nad terveks ööks järvejääle kas surema või oma usust taganema. Pealik ja valvurid pidid süütama kaldal suure lõkketule ja jääma ootama, kuni viimanegi hukkamõistetud hereetik oli kas surnud või tulnud lõkke äärde, seega oma usust lahti öeldes.

Selline oli Nero korraldus. Niisiis seisis nelikümmend inimest varsti järvejääle kuupaistes, mis talvist maastikku valgustas. Kuid ikka kõlas aeg-ajalt vilkuvate tähtede poole laul, mis summutas tule pragina ja praeliha särina:

"Kannatus viib võidule..."

Pealik kuulis seda murelikult vaikides, sest temagi tundis Issanda teed. Temagi uskus, et see tee viib igavesse ellu, kuid ta ei olnud seda kunagi tunnistanud julgenud. Ta oli näinud liiga paljude kannatusi; kuidas ta ise suudaks taluda neid Nero poolt leiutatud piinamisi.

Äkki jäid kõik vait ja vahtisid jääle: üks komberdav kogu tuli lõkke poole, pea häbi pärast norus. Kibe külmapiin ja lõkketule meelitav lõõm olid liig tema vastupidavusele. Sõdurid pahvatasid naerma, tirisid ta kaldale, andsid talle riideid ja süüa. Mõttes aga mõistsid nad tulija hukka.

Võidulaul jääl oli vaikinud. Salk seisis trööstitus vaikuses ja keegi ei avanud enam suud.

Siis jäi ka pilav meestejõuk tule ääres üllatunult vait: nende pealik oli püsti tõusnud, heitnud soojad riided seljast ja läks nüüd näost kahvatuna, ent otsustavalt jääle. Kristlased võtsid ta rõõmuga endi hulka. Ja veel kord tõusis laul taeva poole, nüüd küll peagi vaibudes.

VÕTI:

...rõõmu on rohkesti su palge ees, meeldivaid asju on su paremas käes alatiseks! (Ps 16:11)

PALVE:

Oh Issand, ma palun, et juhtugu minuga mis tahes, mul oleks meeles, et Sina oled mu rõõmu tõeline allikas. Kui ma tunnen Sind ja armastan Sind, võin ma murest ja valust hoolimata olla õnnelik Jeesuses. Ära lase mul kurta, ennast haletseda või meelt heita. Aita mul näidata inimestele, kellega ma kohtun, et kristlane mõtleb asjadest leplikult.

Oh Issand, luba mulle see kuninglik rõõm, mida annab seesmine õnn. Anna meile see rahu, mis tuleb Sinu lähedal elamisest. Uuenda meie rõõmu iga päev. Lase oma igavesel Vaimul asuda meie hinges ja kehas nii, et me oleksime pilgeni täis valgust ja rõõmu ja võiksime seega julgelt ja rahulikult vastu võtta kõik, mis meid ootab - isegi surma -, tänades Sind ikka ja alati.

Aamen.

MÕTLE:

- Kas sinu tänulikkus Jumala vastu sõltub sinu tunnetest?
- Kas tead, mida tähendab: olge alati rõõmsad Issandas?

25. Võidukas lähenemisviis

Kunstikooli õpilased vestlesid omavahel kooli õues. Semestri lõpul oli eksam ja siis pidi igaühel olema esitada üks maal hindamiseks. Teemad olid neile kätte antud ja üks neist oli "Rahu".

"Siin on palju võimalusi," arvas üks õpilane.

"Ilus meremaastik... varahommikune vaade... päikeseloojang..."

"Ei ole just kuigi originaalne!" väitis teine. "Õine vaade oleks palju etem, aga seda on kohutavalt raske teha."

"Või vana mees vaatlemas oma töö tulemust? Noh, aga tema näoilme maalimiseks on palju rohkem oskust vaja, kui minul seda on. Seegi ei sobi!"

"Ehk mõni loomaetüüd. Kass päikesepaistel peesitamas. Aga kuidas sa selle kassi maalil nurruma saad?"

"Võiks ju teha ka abstraktse pildi - ainult värvide valik."

"Noh, võimalusi on lõputult, aga mina arvan küll, et ma valin teise teema!"

Saanud maalid oma kätte, rühmitas õpetaja nad teemade kaupa. Paljud õpilased olid teemaks valinud "Rahu". Õpetaja hakkas juba igavust tundma neid katseid uurides. See

tardunud bikiinides kuju rannal nägi nii välja, nagu oleksid tal liigesed lukus. Loojangutaevaga oli üle pakutud, värvid ei ole kunagi nii räged. Ta ohkas ja võttis veel ühe maali. Kas see õpilane oli teinud vea? Kas võis see metsik, lainetava mere pilt kuuluda sellise teema alla nagu "Rahu"?

Õpetaja vaatas lähemalt ja sai aru.

Noor kunstnik oli maalinud tormise mere. Ta oli loonud kujutuse tuule aetud pilvedest ja rohelistest keerdukiskunud laineharjadest, mis murdusid vahtu pritsides vastu esiplaanil oleva laeva külge. Laeva ahtris küürutas jämedalt visandatud inimkogusid... Nende ilme peegeldas hirmuja mõni nägu oli pööratud ahastavalt taeva poole, just nagu tormi imepärasest vaibumist oodates. Tõesti, see tüdruk oskas maalida.

Kuid pildi esiplaanil seisis teistest suurem, teistest detailsemalt väljajoonistatud kuju: mees, kes toetus seljaga vastu kajuti ust. Ta seisis siin tuulevarjus ning vaatas oma süles lebavat last. Lapse tillukesel näol ei olnud näha hirmu jälgegi, ammugi mitte ahastust. Maru möllas ümberringi, kuid tema magas täies rahu isa süles.

See rahu, mida maailm annab, sõltub sinisest taevast, turvalisest ümbrusest, riidude, segaduste ja murede eest kaitstud maailmast. Kuid see rahu, mida Jeesus annab, peab tonnidele vastu. Miski ei saa meid riivata ega meile haiget teha ilma Jumala teadmata ja lubamata; ta lubab sellel sündida üksnes siis, kui see on meile vajalik. Sa tead alles siis, mis on rahu, kui sa oled kindel, et Jumal vastutab kõikide olukordade eest.

VÕTI:

Natuke aega enne surma ütles Jeesus oma jüngritele nii: "Rahu ma jätan teile; oma rahu ma annan teile; mina ei anna teile nõnda, nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmu ja ärgu mingi araks!" (Jh 14:27)

PALVE:

Puista meile oma rahu vilju,
kuni kõik meie ettevõtmised lakkavad.
Võta meie hingest pinge ja mure
ning lase meie elul avaldada
Sinu rahu ilu.

MÕTLE:

- Nii nagu taim vajab kiireks, tõhusaks kasvuks soodsat keskkonda, sobivat toitu, vett, päikesepaistet ja vihma, nii vajad sinagi "vaimset" toitu, et kristlasena kasvada. Siin mõni mõte, millest võib sinu usuelus abi olla.

- Jumala hääl - Jumal räägib meiega mitmel viisil. Üks oluline viis kuulda Tema häält on Piibli lugemine ja selle üle mõtlemine. Palve - palve ei pea olema "koormaks" ja ta ei ole mõeldud ka igapäevaste vajaduste ostunimekirjaks. Selle asemel võib palve olla elamisviis - pidev elamine Jumala lähedal, Temale avatud olemine ja vestlemine Temaga päev läbi.

- Jumala teenimine - püüa mõelda, mis moel sa võiksid Jumalat kõige paremini teenida! Uuri, milline sa oled, millised on su Jumalalt kingiks saadud anded ja sünnipärased võimed. Mõtle ka oma aja kasutamine ja võimalused läbi.

- Kristlaste ühendus - kogudusse, pühapäevakooli või noorteringi liitumine annab abi ja julgust. Seal saad ka võimaluse teisi abistada.

- Südamepuhtus - kui teed pattu, siis kahetse seda kohe ja lahenda see asi Jumalaga ja inimestega. On tähtis, et su südametunnistus oleks alati puhas!

- Usk Jumalasse – tule ja kasva... Kui oled raskustes, vaata Jumala üleloomulikku väge ja Tema armastust. Ära jää oma probleemi pöörnitsema!

VIII SUHTUMINE JUMALASSE

26. Raamat öölaua sahtlis

Moshe oli prantsuse päritoluga juut. Kogu oma lapsepõlve oli ta sabat sabati järel käinud koos vanematega sünagoogis. Seal oli ta kuulnud Vana Testamenti. Tema isa oli rikas ärimees ja sügavalt usklik. Nagu kõik ortodokssed juudid, ootas ka tema tõotatud Messia tulekut. Iial ei olnud ta midagi lugenud Jeesusest Kristusest, kes oli juba kõik täide viinud, mida Vanas Testamendis oli Temast kirjutatud.

Moshe armastas ja austas oma isa. Ta ootas kärsitult seda päeva, mil ta pidi saama isa ärikaaslaseks tema ettevõttes. Nad vestlesid omavahel sageli. Ühel korral kõnelesid nad usust, ja siis rääkis Moshe isale ühest klassivennast, kes talle väga meeldis.

"Ta on sõbralik ja kõige parem poiss, keda ma olen seni tundnud," ütles Moshe, "aga ta loeb Uut Testamenti ja kõneleb sageli sellest. Isa, miks on väär lugeda Uut Testamenti?"

Moshe üllatuseks isa vihastas: "Mu poeg," ütles ta, "hoia sellest raamatust eemale, sest see on otsast otsani valet täis. Seal öeldakse, et meie Messias on juba tulnud ja et meie rahvas ei tundnud teda ära, vaid lõi ta risti. Moshe, luba mulle, et sa mitte kunagi seda raamatut ei loe!"

Moshe mõtles järele. Raamatu saladus kütkestas teda. "Mitte kunagi on pikk aeg, isa," vastas ta. "Aga ma luban sulle seda, et ma ei ava Uut Testamenti enne, kui ma olen 21-aastane. Selles vanuses pean ma juba ise asju otsustama."

Sellega jäi isa rahule.

Möödus aastaid ja Moshe oli 20-aastane lootustandev noormees, kellest pidi varsti saama isa ärikaaslane. Päev, mil isa saatis Moshe Inglismaale üht tähtsat tehingut sooritama, oli pojale suur päev. Ta ei olnud kunagi Inglismaal käinud, kuigi ta rääkis soravalt inglise keelt nagu veel kolme võõrkeelt. London võlus teda väga. Ta otsustas jääda mõneks päevaks linna vaatama, kui äriasjad on korda aetud. Ta asus ühte kenasse hotelli ja veetis esimese õhtu oma toas, kus ta uuris dokumente ja valmistus läbirääkimisteks.

Ameerikas, Inglismaal ja paljudes teistes maades - ka Soomes - tegutseb üks kristlaste organisatsioon, mille nimi on Giideoni ühing. Ühing kingib haiglatele, hotellidele ja paljudele muudele asutustele Piibleid. Moshe üllatus oli suur, kui ta leidis öölaua sahtlist Uue Testamendi! Ta lükkas sahtli kiiresti kinni ja püüdis asja unustada.

Kuid nüüd oli tal võimatu keskenduda äriasjadele. Mis võis selles keelatud raamatus olla nii ohtlikku ja salajast, et isa oli teda manitsenud seda raamatut mitte kunagi avama? Ta tahtis seda väga vaadata, kuid tema 21. sünnipäev oli alles mõne kuu pärast. Lubadus takistas teda. Mis teeb selle nii ohtlikuks, nii ahvatlevaks, küsis Moshe endalt.

Reisi viimasel õhtul ei pidanud Moshe enam vastu. "Isal ei olnud õigust mind lubadusega siduda," ütles ta enesele. "Ma olen 20 aastane ja täiskasvanud inimene. Loen ainult esimese peatüki ja heidan siis magama."

Mehe sõrmed värisesid veidi, kui ta avas Matteuse evangeeliumi esimese peatüki, kuid lugedes oli ta üllatunud ja pettunud: see oli ainult sugupõlvede loetelu, lehekülg Vana Testamendi nimesid, mida ta ennegi teadis. Siin ei olnud midagi ohtlikku ega salapärast. Igavusest luges ta peatüki peaaegu lõpuni. Seal oli lühike vihje Kristuse sünni kohta. Ta luges aeglasemalt. 21. salmi kohal peatus ta vapustatult: "... ja sa pead temale nimeks panema Jeesus, sest tema päästab oma rahva nende pattudest!"

Moshe luges salmi ikka ja jälle. Ta ei olnud enne kuulnud ega lugenud, ja usuõpetaja polnud õpetanud, et inimene võib pattudest vabaneda. Ta tahtis tegutseda õigesti ja järgida Jumala seadust, kuid ta teadis, et ta on maast-madalast ikka uuesti selle vastu eksinud. Ta aimas, et nii jätkub see tõenäoliselt ka edaspidi. Kas tõesti on olemas keegi, kes võib teda patust päästa? Kes suudaks teda vabastada närivast süütundest ja teha teda selliseks, nagu ta tahaks olla? Kui

Kristus on päästja, on ta leidnud vastuse oma elu suurimale küsimusele! Ta sulges raamatu, sest ta ei tahtnud lubadust murda. Kuid ometi ei suutnud ta uinuda; ta pidi enamat teada saama.

Järgmisel hommikul reisis Moshe koju: tema äriasjad olid hästi läinud. Isa uhke õnnitlemine ei teinudki talle nii head meelt, kui ta oli oodanud. Alles hiljem, kui kojutuleku pühitsemine oli möödas, hakkas Moshe rääkima. "Isa, ma murdsin oma lubaduse. Ma lugesin Piiblit."

Nüüd tulid Moshele rasked ajad. Isa tegi talle selgeks, et ta peab valima. Kui ta on otsustanud kristlaseks saada, siis ei saa ta ettevõttesse tööle jääda ega isa äriosanikuks hakata. Moshe ootas, kuni ta sai 21-aastaseks, alles siis võis ta puhta sisetundega Piiblit uurida. Ta hankis Uue Testamendi ja luges seda tundide viisi. Selle kaudu rääkis Jumal temaga ja tema tunnistas Kristuse Vana Testamendi Messiaks, Jumala Pojaks ja enda Päästjaks. Ta lahkus kodunt ja hakkas juutidele, oma rahvale, evangeeliumi jutlustama.

Ma ei tea loo lõppu ega seda, kas Moshe sai veel kunagi koju tagasi. Kui ma teda kohtasin, kannatas ta üksinduse ja tagakiusamise all, kuid sügaval südames oli ta õnnelik mees. Piiblist oli ta leidnud tõelise vastuse: ta oli leidnud Jeesuse.

VÕTI:

Sinu sõna on mu jalale lambiks ja valguseks mu jalgteel! (Ps 119:105)

PALVE:

Ava mu silmad vaatlema su käsuõpetuse imesid! (Ps 119:18)

MÖTLE:

-Sa kuuled kindlasti Jumala häält, kui loed Piiblit täie tähelepanuga ning tahad seda kuulda võtta ja tundma õppida selle sõnumit. - Kirjapandust õpid sa tundma Jumala isiksust ja olemust. See aitab sind elada iga päev Temaga ühenduses.

27. Valged linnud

Lugesin kord inimesest, kes oli näinud imelikku und. Ta nägi unes ingliti, kes viipas talle, et ta järgneks inglile kirikusse, kus oli palvetama põlvitanud viis inimest. Iga palvetaja ees istus valge lind.

"Jälgi nende inimeste palvetamist," sõnas ingel, "ja pane tähele, mis lindudega juhtub."

Unenägija vaatas esimest palvetajat. See oli hästi riidetatud naine, kes põlvitas päris kiriku eesosas. Ta palvetas, pea püsti. Sõnad voolasid üle ta huulte. Tema valge lind oli suurem, kaunim ja valgem kui kõik teised, aga kuigi naine palvetas ja palvetas, ei liigutanud lind ennast ega vöbistanud sulgegi.

"Siruta käsi ja puuduta teda," ütles ingel.

Unenägija puudutas ettevaatlikult linnu valgeid sulgi, kuid äkki tõmbas ta käe ära. "Ma arvan, et ta on surnud," sosistas ta.

"Jah," vastas ingel murelikult. "Ta on peaaegu surnud. See naine on lapsest saadik kirikus käinud. Seks puhuks paneb ta selga oma kõige ilusamad riided ja ta oskab peast kõiki sügava sisuga palveid. Tema sõnad on ilusad, kuid ta ei mõtle sellele, mida ta ütleb. Kirikust lahkudes läheb tal kõik kohe meelest. Ta ei mõtle üldse sellele, mida ta ütleb. Vaata! Ta silmitseb naabrit järgmises pingis ja mõtleb, kui palju tema kübar võiks maksta."

Unenägija läks järgmise põlvitaja juurde. Too palvetas väga ilusasti. Kaunis valge lind tema ees lehvitas tiibu ja lendas üles. Linnu lendu jälgides märkas unenägija, et kirikul ei olnud katust. Lind lendas sinitaeva poole.

Kuid järsku muutus palvetava mehe nägu. Tema puhtsüdamlik ilme muutus karmiks ja õelaks. Ta surus huuled kokku ja pomises midagi. Siis kukkus kaunilt liuelnud lind nagu noolest tabatuna alla ja lebas surnult kiriku põrandal. Unenägija vaatas küsivalt ingli poole.

"See mees alustas tõemeeli palvetamist," sõnas ingel, "kuid palvetamise ajal meenus talle keegi, kes oli talle kurja teinud. Viha tulvas mehe südamesse ja ta sulges oma mõtted armastusele. Ta ei taha unustada ega andeks anda. Vaata, ta asub kiiruga kättemaksu plaanitsema. Tema palve ei jõuagi Isa kõrvu."

Unenägija peatus kolmanda palvetaja juures. Naine oli põlvili, tema käed olid ristis ja põskedel oli näha pisarate jälgi. Tema palvetades tõusis valge lind lendu, kuid kukkus alla, võttis uuesti jõu kokku ja tõusis peaaegu katuse tugiposti kõrgusele. Kuid kukkus siis. Enne mahalangemist õnnestus tal siiski veel tiibu sirutada ja jõuda selgesse sinitaevasse. Siis ajas ta oma suled kohevile ja kadus päikesehelendusse.

Ingel, kes oli teda põnevusega vaadanud, ohkas kergendustundest. "See naine on suure mure läbi elanud," ütles ta. "Ta ei suutnud enam uskuda, et Jumal teda armastab või temast hoolib. Ta ei ole ammust ajast siin käinud, kuid täna ta tuli ja üritas palvetada. Aga kui ta palvetas, tuli kahtlus tagasi... ta ei saanud uskuda... ta pidi peaaegu loobuma. Kuid ta rääkis Issandale oma kahtlustest ja sosistas valjusti Piiblist loetud Jumala lubadusi. Nii sai ta usk kinnitust. Tema palve lendas Jumala juurde. Jumal ise on tulnud alla kurba naist lohutama. Vaata! Ta naeratab!"

Neljas palvetaja paistis olevat hulkur ja tema ees oli väike sorgus sulgedega porihall lind. Mees ei öelnud sõnagi. Ta näis lõpmata väsinud olevat. Kuid suureks üllatuseks väratasid linnu nõrgad tiivad ja ta lendas otse heledasse valgusse. Kui ta taeva laotusse jõudis, helkisid ta tiivad, mida päike suudles, nagu lumi, ja ingel naeris heast meelest.

"See mees ei oska üldse palvetada," ütles ta. "Ta ei ole eladeski palvetanud ega tea, mis sõnu kasutada. Kuid tema südant vaevab patt ja piin ning ta ihkab armu ja andeksandmist."

Just praegu rõõmustavad kõik Jumala inglid taevas, kuna patune on tulnud koju tagasi."

Viimane palvetaja oli väike poiss, kelle ees istus tilluke puhas lind. Laps sirutas käed. "Anna andeks, et ma lõin oma õde. Tegin halvasti. Jeesus, tee mu ema terveks. Ta on haige. Aita mind mu koolitöös." Laps tänas veel Jumalat uue jalgpalli eest. Lind lendas rõõmsa lauluga otse üles. Lapski hüppas jalule ja jooksis aeda palli taguma; minnes ta veel naeris ja vaatas inglile otse silma.

On olemas nii palju erinevaid palvetamisviise, kui on palvetajaidki. Palvetamisel pole tähtis koht ega asend. Võid põlvili olla, seista või käia. Jumalale on tähtis su südame seesmine hoiak.

VÕTI:

Kui oleksin näinud oma südames nurjatust, ei oleks Issand mind kuulnud! (L 66:18)

TAAVETI PALVE:

Olgu su meele pärast mu suu kõned ja mu südame mõtlemised sinu ees, Jehoova, mu kalju ja mu lunastaja! (Ps 19:15)

MÕTLE:

- Mida sa teed, kui tead, et su süda ei ole Jumalaga õiges vahekorras?
- Tajun süütunnet ja tõmbun endasse.
- Lähen välja, naudin elu ja unustan kogu loo.
- Soovin vaid, et ma teinekord ei teeks nii.
- Teesklen, et see ei tähenda mulle ega Jumalale midagi.
- Väldin Jumalaga kohtumist.
- Räägin ausalt Jumalale ära, mida ma tunnen, ja palun, et Ta mulle andestaks ja mind uuele algusele aitaks.
- Milline hoiak neist on sinu meelest õige ja miks teised on valed?

28. Aisha kiri

Vana Aisha elas kõrgel kingul paiknevas külas, kuhu Rifi mäestik ära paistis. Ta oli eluaeg selles külas asunud. Kui tureise mitte arvesse võtta, siis ei olnud ta kuskil mujal käinud. Küla oli ainuke maailm, mida ta tundis. Lapsena oli ta karjatanud mägedes lambaid, kus sojendati end külma ilmaga sötule ääres. Hiljem, ikka veel lapseas, oli ta mehele pandud. Siis oli ta sõitnud ratsa mäe otsas tamme all asuvast õlgmajakesest teise õlgmajja, mis oli kaevu lähedal, küla keskel. Seal ta jahvatas teri ja vinnas kaevust vett iga jumala päev. Seal oli ta ka lapsi sünnitanud ja kasvatanud. Kuid nüüd oli ta mees surnud, lapsed abiellunud ja läinud teistesse küladesse elama. Vana Aisha oli jäänud üksi.

Ta oli mures oma silmade pärast; tundus, et ta jääb pimedaks. Mis temast siis saab? Tütred armastasid teda, kuid väimehed ei tahtnud Aishat oma koju elama. Pealegi oli see väike kodu siin külas vanainimesele väga armas. Võib-olla saab tema nägemist kuidagi ravida, võib-olla on mõni rohi, mis aitab. Kui naabrid ühel õhtul turult koju tulid, juhtis Aisha jutu sellele.

Naabrid olid üsna lootusrikkad. Turulinnas on misjonihaiгла õde ja tal on häid rohtusid, rääkisid nad. Paljud on tema juures käinud ja ta on neid kõhast, rõugehaigusest või silmapõletikust terveks teinud. Ja ta ei küsi raha! Jah, vana Aisha peab tõesti sinna viidama. Naabrid lubasid ta kaasa võtta, kui nad järgmine kord muuladega linna sõidavad. Aisha läks rahulolevalt koju. Ta oli kindel, et saab silmanägemise tagasi.

Nädala pärast istus Aisha väikese misjonihaiгла ootetoas ja vaatas oma järjekorda oodates ringi. Kui järg temani jõudis, tervitas halastajaõde teda sõbralikult, uuris ta silmi ja palus tal veel oodata. Kui kõik teised patsiendid olid lahkunud, tuli õde tema juurde; välismaalane rääkis Aishaga tema omas keeles. Keel oli Aishale selline üllatus, et ta alles mõne aja möödudes hakkas taipama, mida talle öeldi. Lõpuks said nad ometi omavahel jutud räägitud.

"Ma ei saa teie silmadega midagi teha," ütles õde. "Teil tuleb lõikusele minna. Minu vend, kes elab ühes rannaäärses linnas, on silmaarst. Ma usun, et tema suudab teile nägemise tagasi anda."

"Aga kuidas ma tema juurde pääsen?"

"Bussiga."

"Ma ei ole elus bussiga sõitnud ja mul ei ole raha ka."

"Ehk lapsed aitavad teid?"

"Aga kui ma saangi sinna linna, mismoodi ma ta üles leian? Ma ei ole kunagi linnas käinud ja võin ära eksida."

"Te peate küsima teed haiglasse. Seal teab igaüks, kus haigla asub."

"Kui ma ka haiglasse jõuan, võib-olla ei lase arst mind üldse sissegi. Ma olen ju vaene naine ja ta ei mõista ehk minu keeltki."

"Ta võtab iga päev vaeseid ja vanu naisi vastu ning ta räägib teie keelt. Ma annan teile kirja kaasa, seal ma kirjutan, kui kaugelt te olete tulnud."

Kirjamõte näis Aishat rahustavat. Ta pöördus külasse tagasi ja võttis oma lastega ühendust. Ühel päeval oli ta jälle linnas koos väimehega, kes ostis talle pileti ja saatis ta bussile. Üks teine, Aisha kaugem sugulane, oli lubanud talle linnas vastu tulla ja öömaja anda. Kuid Aisha tahtis kirja! Ta lootis sellest väga abi.

Möödus hulk aega, enne kui halastajaõde jälle Aishat kohtas. Kui too lõpuks kohale ilmus, oli teda raske ära tunda. Tal olid prillid ees ja ta kõndis kindlalt ja julgelt. Lohisev samm ja silmade kissitamine olid kadunud. Tema nägemine oli täiesti korras.

Vastuvõtt oli alanud juba enne Aisha tulekut, kuid jällegi ootas ta seni, kui kõik teised olid lahkunud. Nüüd oli Aishal palju jutustada. Õde viis ta ülemisele korrusele, ja münditeed juues rääkis Aisha talle oma läbielamistest. Õde naeratas, kui ta seda kõike kujutles - ülekoormatud rāpāne üldosakond, järjekord ukse taga, väsinud arst ja resoluutne vana naine.

"Ma läksin varahommikul sinna, nagu te soovitasite," alustas Aisha, "ja eksisin ära, nagu ma kartsingi. Sugulane, kelle juures ma ööbisin, andis mulle raha, aga ma läksin vale bussi peale, ja oli juba teise palvelektuse aeg, kui ma pärale jõudsin. Uks oli lukus ja väljas seisis hulk inimesi, kes olid nagu minagi hiljaks jäänud. Nad kloppisid vastu lukustatud ust. Valvur tuli meie juurde ja ütles, et maja on rahvast täis, et mingi me minema ja tulgu õhtupoolikul või järgmisel päeval tagasi. Keegi ei saanud enam sisse. Inimesed käratsesid ja mõned olid väga vihased, aga sellest ei olnud mingit kasu. Uks jäi suletuks. Aga mina hoidsin kirja pea kohal ja hüüdsin valju häälega: "Ma tulen tema õe nimel! Ma tulen ta õe nimel!"

Uksehoidja heitis pilgu kirjale. Kiri näis olevat ehtne, ja ta teadis, et haigusjuhtum võis olla kiireloomuline. Ta laskis Aisha sisse ja viis ta otse vastuvõturuumi. Arst tundis käekirja ära, luges kirja läbi ja vaatas korraks Aisha silmi. Aisha haiguse sümptoomid olid ilmsed: arst lubas ta kohe haiglasse vastu võtta. See oli tavaline rutiinne menetlus, kuid Aishale tundus see kõik imeline.

"Uksehoidja kutsus mind sisse," jätkas ta säravi silmi, "ainult mind! Kõik teised pidid ära minema. Ootajaid oli palju, aga ta viis mind kõigist mööda otse arsti juurde. Ja mina ütlesin talle: "Ma tulen teie õe nimel." Paljud ootasid oma järke, kuid tohter jättis nad sinnapaika, võttis teie kirja minu käest ja luges kohe läbi. Siis pöördus ta minu poole, ja kuigi ma olen vana ja vaene, sain ma kõik mida te olite palunud. Sain voodikoha, ja mulle tehti lõikus... ja nüüd ma näen."

Ta pidas natuke aega pausi ja mõtles. Kui ta jätkas, oli ta hääle austav ja täis imetlust.

"Kui tähtis teie nimi talle on," sosistas ta. "Ta tegi minu heaks kõik, mida te olite palunud. Kui tähtis teie nimi ikka on!"

Ütlus "Jeesuse nimel" ei ole maagiline loits, mille abil me saime oma palvetele vastuse. Nagu me oleme näinud, on üksnes Jeesuse elu, surm ja ülestõusmine toonud meid tagasi Jumala juurde. Üksnes selle põhjal, mida Jeesus on teinud, tunnustatakse meid Jumala lastena ja me saame Talle palvetes läheneda. Meie palveid võetakse kuulda vaid sellepärast, et me usume Jeesusesse. Ütlusega "Jeesuse nimel" me lihtsalt ütleme Jumalale ja tuletame iseendale meelde, et meie uus vahekord Jumalaga on täielikult üksnes Jeesuse teene. See tähendab ka seda, et nii nagu õde palus Aishale vastavat abi enda nimel, nii tohime meiegi paluda ja vastu võtta kõike, mida Jumal tahab meile anda. See kätkeb kõike, mida Piiblis on tõotatud.

VÕTI:

Sellepärast võib ta ka täielikult päästa need, kes tulevad tema läbi Jumala juurde, elades aina selleks, et kosta nende eest. (Hb 7:25 (Jeesus ütles:) "Tõesti, tõesti ma ütlen teile, et mida te iganes Isalt, palute, seda Ta annab teile minu nimel!" (Jh 16:23)

29. Pääsemine

Mark ärkas ühel laupäevahommikul vara. Ta teadis kohe, et suvi on nüüd tõepoolest käes. Päike paistis nii heledalt ja linnulaul oli nii rõkkav, et nõnda võis see olla vaid suvel. Ta hüppas voodist välja ja jooksis akna juurde. Maailm oli just selline, nagu ta oli oodanud. Niidud sädelesid ja hõbedaselt ning udu helkis jõeäärsetes pajudes. Tulikaõied olid pea täiesti lahti: enam ei olnud aega raisata. Mark pani ruttu riidesse ja hiilis alumisele korrusele. Ta tervitas koerakutsikat, kes potsatas oma korvist põrandale ja asus ta kannule. Nii nad kepslesid ärkavasse, hingavasse aeda. Mark oli rõõmus, et oli laupäev ja ta ei pidanud kooli kiirustama. Kõik magasid laupäeviti kauem, nii et hommikusöögi oli tal veel küllalt aega.

Trepil jäi ta kõhklema. Otsuse tegemine oli raske, sest ümberringi oli palju ahvatlevaid paiku. Ta võis ronida väikesest mäest üles, ajada metseesleid taga ja vaadata lõokeste pesi. Ta tundis kiusatust keerata vasakule kellukate võssa, et näha, kas võsaraadi pojad oskavad juba

lennata. Lõpuks otsustas ta minna orgu, uidata jõekaldale ja uurida konnakudu. Kogu ümbrus peaks praegu juba olema täis hüppavaid konnapoegi.

Jõekaldal oli tore mängida maadeuurijat. Seal oli pikki pimedaid pähkli-ja pajupõõsaste tunneleid. Sama põnev oli hüpata vee piiril kivilt kivile. Kutsikas tormas kogu aeg ta kannul. Mark oli juba peaaegu konnalombi juurde jõudnud, kui ta äkki seisma jäi. Äärepealt oleks ta komistanud ilmatu suure looma otsa. See lebas kaldal poolenisti kõrkjates.

Loom oli kollakaspruun lehm ja Mark oleks talle peaaegu peale astunud. Lehm oli ilmselt libastanud ja tõsiselt viga saanud, sest ta lamas õige vagusi, pea poolest saadik vees: ainult koon oli veepinnast veidi kõrgemal. Looma hingamine oli raske. Kui poiss teda vahtima jäi, püüdis ta jõuetult ammuda.

"Noo, ta elab veel," mõtles Mark. "Ma pean ta lihtsalt kaldale tirima. Ta hakkub, kui ta pea veel natukenegi sügavamale vajub."

Mark haaras lehma tagajalgadest kinni ja püüdis teda ülespoole tirida, kuid suur loom oli tema jaksu kohta liiga raske. Ta lõi oma porise sabaga Markile vastu rindu ja inises madalal häälel.

Mark võttis sandaletid jalast, kääris püksisääred üles ja sulpsis läbi vee. Tal õnnestus looma raske pea kivi peale tõsta, kuid enamat ta ei suutnud. See tegi teda väga õnnetuks. Lehm jõllitas üht silma Marki poole ja püüdis end meeleehtlikult liigutada.

"Ei maksa proovida," mõtles Mark murelikult, "teen talle vaid haiget. Ma ei saa midagi teha. Ta on liiga raske. Ja mida ütleb ema mu poriste riiete kohta - need on ju täitsa mudased ja märjad – ja veel ilmaasjata!"

Mark ronis jõekaldast üles ja sukeldus pähklipuude vahelt tulikaniidule. Seal sõid teised lehmad. Mark võttis kutsika sülle ja vaatas mõtlikult ringi... "Lehmad on muidugi kellegi omad," ütles ta endamisi. "Ma ei näe maja, aga kuskil siin on kindlasti talu. Kui rumal ma olin, raikasin nii palju aega! Küll peremees juba teab, mida teha, kui ma ta ainult üles leian!"

Mark ronis kollast mäenõlva pidi üles. Teispool mäetippu oligi talu, mille ümber õuel oli teisigi hooneid. Elumaja korstnast tõusis suitsu.

Peremees ja perenaine sõid parajasti hommikust, kui nad kuulsid ägedat koputust uksele. Peremees avas ukse ja nägi väikest märga, porist ja ärevil poissi, kes keksles lävel jalalt jalale. Poisi jalgade ümber haukus pisike kutsikas.

"Sääl on lehm," lõõtsutas Mark. "Ta lamab jões ja ta pea on peaaegu vee all... oi, tulge ruttu! Ma katsusin küll kõigest jõust, aga ta on liiga raske."

Peremees jõi kähku teetassi tühjaks. "Kutsu Jim," ütles ta naisele. "Ma toon tallist köie... näita meile teed, poiss!"

Peagi seisid nad jõekaldal ja vaatasid vaest looma. "Vist on õigem tõmmata ta kõigepealt rohu peale ja alles siis uurida, mis tal viga on," sõnas peremees. "Seo talle köis esijalgade ümber, Jim, ja mina võtan tagajalgadest."

"Kas ma saan aidata?" küsis Mark.

Peremees vaatas tema lootusrikast nägu ja muigas.

"Mis siis ikka," ütles ta. "Kuna sa oled juba niiku nii märg, siis mine vette ja hoiu lehma pead." Niisiis küürutas Mark jões, kõneles päästetud lehmaga ning hoidis tema pead vee peal, kuni mehed lehma ettevaatlikult päikesepaistele rohu peale vedasid. Ta ohkas, meenutades oma lootusetuid katseid.

"Ja kogu aeg oli peremees ju nii lähedal," mõtles ta. "Miks ma kohe ei läinud teda kutsuma?"

Kui me armastame Jumalat ja tahame teisi inimesi aidata, siis ei tea me alati, mida me võiksime teha. Kuid on olemas üks võimalus, mis ei vii kunagi õigelt teelt kõrvale: me võime alati palvetada nende inimeste eest ja paluda, et Jumal aitaks neid. Tema on neid loonud, Ta

armastab neid ja teab täpselt, mis neile vajalik on. Ta läheneb neile sootuks uuel viisil, kui me nad oma palves Tema hoolde usaldame.

VÕTI:

Ärge muretsegi ühtigi, vaid laske kõiges oma palumised palve ja anumisega ühes tänuga saada Jumalale teatavaks. (Fl 4:6)

PALVE:

Isa, ma palvetan oma pere ja sõprade eest ja eriti... eest, kes vajavad Sinu abi. Isa, ole nende lähedal ja õnnista neid. Õpeta neid tundma Sinu armastust. Juhata mulle kätte, mida ma saan nende heaks teha.

MÖTLE:

- Kuigi sa ise pead oma palveid tähtsusetuks, on nendel mõju ta te inimeste elule.
- Palvetades inimeste eest on sul hea teada, et Jumal armastab neid ja hoolib nendest palju enam kui sina! Kas sa loodad, et Jumal tõesti neid aitab?
- Kas oled kunagi sellele mõelnud, et võib-olla on Jumal valinud just sinu selleks isikuks, kes võib teisi aidata?

30. Mis purustas sein

Lilias Trotter oli suure pere laps. Ta kasvas ilusas kodus – see oli kaua aega tagasi... Alles siis, kui tüdruk oli teismeline, avastati, et tal on harukordne kunstianne.

Kord oli Lilias emaga koos Itaalias puhkusel. Ema sai kuulda, et kuulus kunstikriitik John Ruskin elab samas hotellis. Ta võttis oma julguse kokku ja kirjutas Ruskinile kirja, paludes teda Liliase joonistusi vaatama tulla. Ruskin tuli vastumeelselt, sest ta kindlalt seda meelt, et mitte ükski naine ei oska tõeliselt hästi maalida. Kuid seekord nägi ta midagi sellist, mis sundis teda oma arvamust muutma.

Ruskinist sai Liliase õpetaja ja sõber. Ta oli täiesti kindel, et noorest Liliast saab kord sajandi suurimaid kunstnikke. Aga ta teadnud siis, et kunst ei olnudki Liliase suurim armastus. Niisiis pettus ta sügavalt, kui Lilias täiskasvanuks saades loobus kunstnikukutsest. Neiu sõitis Alžeeriasse Põhja-Aafrikas, et teha seal misjonitööd igati alavääristatud moslemi naiste hulgas. Ta asutas organisatsiooni, mis hiljem sai nimeks Alžeeria Misjoniliit.

Töö oli väga raske. Lilias, kes oli üle kõige armastanud ilu, elas nüüd räpases slummis ja töötas suure linna agulites. Seejuures aga sai ta palju ringi sõita; ta õppis armastama Sahaara suuri kõnnumaastikke ja maalis vabal ajal kõrbevaateid. Liliase kodus voodi kohal rippus Põhja-Aafrika kaart. Ta viibis sageli tundide kaupa põlvili selle ees, palvetades Alžeeria külade ja linnade eest.

Vähesed kuulasid, kui Lilias Jeesuse armuõpetusest kõneles. Mõnikord oli ta väga masendunud. Aeg-ajalt vaevas teda küsimus: "Mis kasu on palvetamisest? Nähtavasti ei vasta Jumal mu palvetele... Väga vähesed alžeerlased usuvad Kristusesse." Ühel päeval aga juhtus midagi, mis veenis teda edasi palvetama. Ta veendus, et see ei ole siiski tühi töö.

Vastu hommikut, kui Lilias alles magas, juhtus tavatu õnnetus. Liliase kodu ja kõrvalhoone vaheline sein varises ilma vähemagi hoiatuseta rusudeks. Liliase endaga ei juhtunud midagi, kuid kogu tuba oli lubjatolmu ja prahti täis. Kui tolm maha vajus, nägi Lilias kitsast käiku, mis lahutas tema maja pagariärist. Ta ei saanud aru, mispärast sein kokku varises, sest ta polnud seinas ühtki pragu märganud. Ta kutsus ehitusmehe ja palus tal seinu uurida ning varisemise põhjus välja selgitada.

Ehitusmees uuris kahjustusi alguses seestpoolt ja siis väljastpoolt. Erutunud tuli ta Liliase juurde tagasi. "Ma leidsin varisemise põhjuse!" ütles ta. "Kohe ütlen, miks sein kokku langes."

Ta seletas, et leivaäri alumisel korrusel oli pagaritöötuba. Seal oli suur ahi ja kiigelaua tüüpi taigakloppimismasin. Igal õhtul pani pagar masina käima: nii sai tainas hommikuks valmis, mil leivad ahju pandi. Masina värisemine oli üle kahekümne aasta sein vangutanud ja murendanud, kuni just see viimane väratuse oli tol hommikul teinud oma töö ja sein varises rusudeks.

Sein ehitati uuesti üles. Kõik naabrid tundsid halva üllatuse puhul Liliasele kaasa. Nad soovitasid Liliasel pagari kohtusse kaevata, kuid Liliase ei olnud sugugi pahane, sest ta oli sellest loost midagi olulist õppinud.

Ta taipas, et tema palved ei olnud kaotsi läinud. Ta tegi oma tööd patu ja kannatuse kindluses, ja ega suurt võitlust ei võideta ühe päevaga. See võidetakse meeter-meetrilt ja hoop-
hoobil nagu tainamasina iga väratuse oli vangutanud sein, nii on iga palvegi Jeesuse nimel vangutanud patu ja vääruse kindlust. Päevas päeva jätkas Liliase koos oma töökaaslastega palvetamist. Nad teadsid, et kui nad vastu peavad ja usuvad, variseb kindlus kahtlemata.

Uus Testament julgustab meid "endid Jumala sõjariistusse panema" ja võitlema kurja vägede vastu. Meie tugevaim relv on palve, sest just palve kaudu on meil ühendus Jumalaga.

VÕTI:

Kõige selle juures haarake usukilp, millega te võite kustutada kõik tigea tulised nooled...
palvetage igal ajal Vaimus ning olge selleks valvel kõige püsivusega ja eestpalvetega kõigi pühade eest (Ef 6:16, 18)

PALVE:

Mu Issand, Sa tead, et olen sageli kaua palvetanud mõne asja pärast, kuid midagi ei ole sündinud. Aita mind uskuda, et iga Sinu nimel Jumalale läkitatud palve võetakse kuulda ja et sellega saavutatakse midagi. Aita mind mõista, et Jumala armastus ja headus võidavad lõpuks viha ja patu.

Aita mind, et ma ei annaks alla ega satuks masendusse. Juhata mulle kätte, mida ma pean paluma, ja anna mulle kannatlikkust ja püsivust palvetamisel.

MÖTLE:

- Miks ei vasta Jumal sinu meelest alati kohe su palvetele?
- Kuigi me seda ei märka, vastab Jumal tegelikult alati meie palvetele, kui ka mitte tingimata sellisel viisil ja sel hetkel, nagu meie oleme oodanud.
- Mõningatele meie palvetele vastab Jumal: "Jah."
- Mõningatele meie palvetele vastab Jumal: "Ei."
- Mõningatele meie palvetele vastab Jumal: "Oota."
- Järgmised kolm lugu kujutavad "jah" vastamist.

31. Puhkus mererannas

See oli pere esimene puhkusereis mereranda ja kõik oli väga väga põnev. Lapsed laulsid koguni vastavat laulu, mille nende ema oli teinud, ja selle kooris lauldav osa kõlas nii:

Väiksed kühvlid kilksuvad,
ämbrid käes kiiguvad,
mereranda nõnda läheme!

Kolm vanemat last, kuue-, nelja- ja kolmeaastane, alustasid pakkimist juba mitu päeva enne ärasõitu; igal hommikul aga harutasid nad jälle kompsud lahti. Kuuesel ja Neljasel oli kummalgi

ärakriibitud diplomaadikohver ja Kolmesel väike korv. Beebil oli kõige rohkem pagasit, kuid ema pakkis selle tema eest.

Kui ema lõpuks märkas, et lapsed olid oma õhinas pakkinud kaasa suurema osa mänguasjade kasti sisust ja raamaturiiulist, andis ta uue korralduse. Kuna nad kavatsesid rongiga sõita, pidi pakke olema võimalikult vähe. Niisiis võis iga laps kaasa võtta üheainsa lelu. Kohale jõudes hakkavad nad ju rannaliivas mängima. Seal ei tule mänguasju meeldegi!

See tegi Kolmesele pisut peavalu, sest kõik tema nukud tahtsid mere äärde minna. Neljasel oli otsuse tegemine kergem. Ta oli juba otsustanud Eskie kaasa võtta. Ükski teine mänguasi ei maksnud Neljasele Eskie kõrval midagi. Eskie kuulus perekonda! Kunagi oli ta olnud ilus eskimonukk, kellel oli selga seotud karusnahast kott ja kotis magav nukubeebi. Eskie vanad tuttavad oleksid ta vaevalt ära tundnud, sest nukk oli nii mõndagi läbi elanud! Ta oli postiga reisinud Brasiiliasse ja tulnud omaniku süles tagasi Inglismaale. Teda oli puretud, igal õhtul äiutatud ja magama pandud; teda oli kaasa tassitud uurimisreisidele, teda oli topitud toidukotti; ta oli kukkunud nukuvankrist maha ja kord oli ta vannist päästetud. Juba ammu oli ta oma lapse ära kaotanud. Ta ei olnud enam midagi muud kui hall karusnahatuust, kuid omanikule oli ta niisama armas kui ennegi. Ilma temata ei läinud ta kuhugi.

Lastele oli rannaküla maailma ilusaim paik. Ka vanemate meelest oli esimene nädal täielik puhkus. Päike paistis iga päev ja lapsed ei tüdinud liivalosside ehitamisest, veelompide uurimisest ja meres sulistamisest. Kohe pärast hommikusööki läksid nad kõik randa, sõid sealsamas vabas õhus midagi lõunaks ja tulid alles magamamineku eel väsinult ja õnnelikuna koju. Kuid teise nädala alguses juhtus kurb lugu.

Eskie käis koos perega iga päev rannas. Üldiselt sätiti ta toidukorvi istuma ja loodust nautima, kuid sel päeval, kui nad ehitasid suure liivalossi, istus Eskie oma väikeses liivalossis. Tõusuvee aeg oli kohe algamas. Lapsed tegid koos ema ja isaga kõrget liivavalli. See oli kõige põnevam asi, mida nad iganes olid teinud, sest lained olid sel päeval suured - küllalt suured, et paisata väikest last pikali, kui need oleksid järsku vallist läbi murdnud. Lapsed kiljusid iga uue laine puhul, mis randa pahises, ja jätkasid liiva kuhjamist. Keegi ei märganud, kuidas vesi kahelt poolt lossi tõusis, enne kui ema nägi toidukorvi vees hulpivat ja jooksis seda päästma.

Tõusuvesi teadagi võitis selle võitluse ja kolm hingeldavat, naervat last taganesid lõpuks kaldale, Kolmene isa kukil. Alles siis avastati, et Eskie on kadunud. Väike liivaloss oli juba ammu olnud vee all ja lained olid Eskie kaasa viinud.

Neljase süda oli lõhkemas. Isa ujus ümberringi, otsides Eskiet, kuid meri lainetas liiga tugevasti: põhja ei olnud näha. Pealegi võis Eskie otse avamerele õõtsuda. Ei saadud teha midagi muud kui koju minna.

Neljane hoidis nuuksumist tagasi, sest ta oli mehine poiss. Aga õhtusöögi ajal ei söönud ta suurt midagi. Kui lapsed enne magamaminekut õhtupalvele kogunesid, sosistas ta: "Palvetame Eskie pärast!"

Nii usaldati Eskie armastaval palvel Jumala hoolde, kõik palusid, et ta üles leitaks. Õhtupalve järel tundus Neljanegi rahunenud olevat ja uinus peatselt.

Möödus kaks päeva. Neljane oli vaikne ja veetis suurema osa ajast rannas, kus ta otsis oma kadunud nukku. Vanemad hakkasid juba omavahel arutama, et kui kaua lapse mure võib kesta. Kolmandal õhtul palvetasid nad kõik koos selle eest, et Eskie tuleks tagasi.

Kolmanda päeva hommikul läks perekonna tavaline rongkäik randa - isa, ema, lapsevanker, beebi, toidukorv, kühvlid, ämbrid ja kolm last, kes karglesid kõige ees. Järsku jäid nad kõik seisma ja pöördusid ümber, sest suur veest nõretav koer jooksis rannast otse nende poole. Kolmene haaras isa püksisäärest kinni ja teised kaks taganesid ruttu tema selja taha.

Koer lähenes pikkade hüpetega, kuni oli lõpuks nii ligidal, et nad kõik kuuekesi nägid, et ta kannab midagi hambus. See "midagi" oli vormitu, hall ja läbimärg, kuid ema sööstis kohe ettepoole, et seda lähemalt näha. Siis laskis koer oma saagi suust ja jooksis minema. Vaikus

kestis hetke, siis järgnesid rõõmuhüüded ja naer, kui ema pani Eskie Neljase kätele ja nägi, kuidas poisi nukrad pruunid silmad hakkasid särama nagu tähed.

Juhul, kui sa väidad, et see lugu on liiga ilus, et olla tõsi, võin ma kinnitada - see on tõsi. Mina olin Kolmene.

VÕTI:

Aga oma kitsikuses nad hüüdsid Jehoova poole ja tema kiskus nad välja nende ahastusest. (Ps 107:6)

PALVE:

Täna Sind iga mu palve eest, millele Sa oled vastanud "jah".

Täna kõige eest, mida ma olen paludes saanud.

Täna Sind nende kordade eest, kui ma haige või hädas olles olen Sind appi hüüdnud ja Sa oled mind aidanud.

Täna ka selle eest, et Sa oled tundnud huvi piskasjadegi vastu, et Sa oma armastuses annad mulle, mida ma palun.

MÕTLE:

- Meenuta kolme asja, mida sa oled viimati Jumalalt palunud ja millele Jumal on vastanud "jah".
- Kas su palvetele vastati sel kombel, nagu sa lootsid?
- Kas sa oled selle eest Jumalat tänanud?

32. Vikerkaarekampsun

Tüdruk seisis paljajalu lävel ja piilus vargsi esikusse. Määrduvad näoga õeke oli talle selga seotud ja teine, natuke vanem laps rippus tal käe otsas. Mägedest tulnud udupilv oli väljas tänaval teinud nende rääbaldunud riided märjaks. Niisiis olid nad kooli tulnud.

Mfuddla, Sodea ja Fatima elasid ühe katuse all koos kitsekarjaga Põhja-Aafrika mägikülas väikeses hurtsikus. Nende isa oli surnud. Ema viis iga päev kitsed kõrgendikule, kust nad leidsid karjamaa. Piima müüs ta varahommikul turul ära, andis lastele natuke leiba ja saatis nad siis tänavale kerjama. Kodu uks oli seni alati lukus, kuni ema õhtul karjaga koju tuli, välja arvatud siis, kui kõvasti sadas. Siis tuli ema tavaliselt varem koju.

Ei olnud kuigi mõnus kolada kogu pika päeva tänavail. Niisiis kuulasid Mfuddla ja Sodea järele, kas kool on avatud. See, mida nad kuulsid, meeldis neile väga. Kool oli kummaline koht: siia võis tulla siis, kui olid küllalt kokku kerjanud. Kui tulid enne kella kümnet, said veel tassi kohvi, leiba ja oliive. Siin võis õppida kuduma ja lugema. Misjonär, kes oli kooli eest vastutav isik, ravis ka haigeid ja luges lugusid ette. Kui sul sattus olema vistrikke, või oli sul silmapõletik või köha (õekestel olid need kõik), andis ta sulle rohtu. See kõlas väga meelepärastelt.

Nii said Mfuddlast, Sodeast ja Fatimast koolilapsed ja nad jõudsid alati hommikusöögi ajaks kooli. Mfuddla sai ruttu tähed selgeks. Kui Fatima tema seljas nutma hakkas, kõndis tüdruk edasi-tagasi, kiigutades last ja lauldes talle tähestikku ette.

Aga kõige enam meeldis talle kudumine. Ta valmistas Sodeale vikerkaarekirevat kampsunit eredavärvilistest villase lõnga juppidest, mida välismaalased olid saatnud. Kui ta kiiresti koob, jõuab ta enne talve tulekut ka Fatimale ja enesele kampsuni teha. Väikese õe asetas ta ikka esikohale.

Muidu oli ta üsna isekas. Kui keegi teine võttis selle lõngakera, mida tema tahtis, trampis ta jalgu ja ta silmad välkusid. Ta püüdis peita väikesi lõngakerasid riiete alla, kuid üldiselt leiti need

üles. Kampsun tuli tore; punaste, siniste, kollaste ja valgete vöötidega, ja üksnes mõtegi sellest kirjastas väikest pimedat koduhurtsikut, kus roguskikotte tekkideks kasutati.

Siis teatas misjonär ühel päeval hirmsat uudist: lõngad on otsas. Nad võivad tulla esmaspäeval kooli Piibli lugusid lugema, aga kudumistöö peab ootama.

"Kui kaua?" küsis Mfuddla teravalt. Kuid koolijuhataja ei osanud sellele küsimusele vastata. Külas ei olnud sellist lõnga ja selle ostmise linnast nii suurele lastehulgale oleks väga kalliks läinud. Inimesed saatsid lõnga teistest maadest nii, kuidas juhtus ja juhataja vend tõi pakid kord kuus autoga siia. Nüüd oli venda oodata alles kahe nädala pärast, ja ei teadnud ju, kas ta toob lõngu või ei too. Mfuddla pidi lihtsalt ootama.

Mfuddla aga ei tahtnud oodata. Ta istus sügavas mõttes. Äkki vaatas ta üles ja ütles pikkamisi: "Õpetaja, te rääkisite, et Jeesus Kristus vastab meile, kui me palvetame. Miks me siis ei palu teda, et ta saadaks meile esmaspäevaks lõngu?"

Juhataja kõhkles: kuidas saavad lõngad esmaspäevaks siia jõuda? Post ei toonud kunagi külasse pakke. Aga enne kui ta vastata jõudis, oli Mfuddla seadnud juba lapsed ringi ümber tühjade reisikottide, kus muidu lõngu hoiti.

Räbalais lastesalk põlvitas ümber kottide. Nad tõstsid pilgu taeva poole ja sirutasid käed nagu kerjamiseks välja. Mfuddla seletas Issandale väga lihtsate sõnadega, et nad vajavad lõngu, et kududa kampsunid valmis, ja et need lõngad peaksid esmaspäevaks kohal olema. Siis jätkus koolitöö tavalises korras, ainult juhataja oli mures. Kuidas saaksid lõngad küll esmaspäevaks siia jõuda?

Just enne seda, kui lapsed koju hakkasid minema, kostis väljast lärmi ja siis koputati valjusti uksele. Keegi hüüdis: "Telefon! Telefon!" Turu nurgal oli nimelt ühe rikka kaupmehe maja. Temal oligi telefon. Hädakorral lubas ta juhatajal seda kasutada, ja nüüd siis palus keegi teda telefonile. Need olid alati pinevad hetked. Tänavalolijad jooksid ta kannul ja ootasid siis suure rautatud ukse taga, et uudiseid kuulda. Ka majarahvas kogunes tema ümber ja tal tuli iga sõna neile edasi öelda. Seekord oli helistajaks tema vend.

"Me ei saa kahe nädala pärast tulla, nagu ma lubasin," ütles ta. "Me tuleme homme. Kas sul on midagi vaja? Ma tulin praegu tollipunktist, sain sealt sulle suure paki. Suur pakk villast lõnga..."

Kui juhataja tagasi tuli ja lastele seda uudist rääkis, ei olnud keegi õieti üllatunud.

"Mis ma teile ütlesin!" kinnitas Mfuddla. "Ja mul on vaja hästi eredavärvilisi lõngu, nii et kas ma võin esimesena valida?"

VÕTI:

Enne kui nad hüüavad, vastan mina; kui nad alles räägivad, olen mina kuulnud! (Js 65:24)

PALVE:

Kuna Sa armastad mind, Issand, ja kuulad mind, kui ma palvetan, räägin ma Sulle kõik oma vajadused. Ma loodan täna Sinule, Issand. Nii nagu ema annab hea meelega oma lastele süüa, nii rõõmustad Sinagi kõige üle, mis on õige ja hea.

MÖTLE:

- Harjuta oma südant rääkima Jumalaga nii, et sa õpid Talle jutustama oma väikestestki vajadustest, kus sa ka iganes oled.

- Jää siis ootama, mida Ta teeb.

33. Tühi korv

Kohtasime teda ainulaadses, kaunis kohas: see oli Jeruusalemma Hauakooa aed. Hulk aega oli ta selle aia hooldaja. Aias on üksainus kaljusse raiutud hauakamber. Seal on üksainus haud, kus kunagi lebas Issanda surnukeha. Väljas on maa sees näha sügavad uurded, neid mööda on veeretatud suurt kivimürakat, mis sulges hauakooa suud. Kivi ei ole küll enam; haud on lahti ja tühi. Tema asukohta ja tüübi tõttu usuvad paljud, et see ongi haud, mille Joosep Arimaatiast annetas Jeesuse matmiseks. Palju turiste käib hauda vaatamas. Omal ajal juhtis araablane härra Maltar, kes oli aia hooldaja, neid meeeldi vaikselt kaunis aias ringi ja jutustas neile evangeeliumi lugu. Ta kutsus meid oma koju lõunale. Me küsisime, kuidas tema ja proua Maltar olid saanud selle aia hooldajateks ja kui kaua nad on seda erakordset ametit pidanud. Siis rääkis ta meile oma loo.

Kuni selle ajani, kui Jeruusalemm jaotati araablase ja juutide tsoonideks, oli härra Maltar olnud panga direktor. Kui algas sõda, oli kogu pere - isa, ema ja üheksa last - parajasti Jeruusalemmas. Lahingute tõttu ei saanud nad koju tagasi sõita. Härra Maltari töökoht, pank, tema kodu ja kõik raha olid piirkonnas, mis jaotamisel sai juutidele. Maltari pere sattus kitsikusse ja nad olid peagi puruvaesed.

"Käisin iga päev meie Jeruusalemmas asuva panga harukontorites," rääkis ta, "kuid raharinglus oli halvatud ja ametnikud ei saanud mind aidata. Olime oma kodus hästi elanud ja lastel ei olnud kunagi millestki puudu, kuid Jeruusalemmas sai meie raha varsti otsa ja me hakkasime naisega muret tundma. Hiljem organiseeriti pagulastele abi, kuid just siis oli kõik veel väga segi. Me ei teadnud, kuhu abi saamiseks pöörduda:

Palusime iga päev Issandalt abi. Lugesime Tema lubadusi üheskoos, abikaasa ja mina, ning kutsusime lapsedki seda kuulama. Lugesime lauludest: "Noored lõukoeradki närbuvad ja on näljas; aga kes Jehoovat otsivad, neil ei puudu mingit head!" Lugesime ka Jesaja raamatust: "Ja Jehoova juhatab sind alati ning toidab su hinge põudsel maal; ta teeb tugevaks su luud-kondid ja sa oled otsekui kastetud rohuaed, veelätte sarnane, mille vesi ialgi ei valmista pettumust." Kõige rohkem lootsime Jeesuse sõnadele: "Ent otsige esiti Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi!" "Ma olin kindel, et Jumal peab oma lubadust ja me ei näe nälga.

Aga ma tahtsin, et mu lapsed oleksid ka selles kindlad. Tuli päev, mil me sõime oma viimase söögipala hommikusöögiks. Siis ütlesin ma neile: "Lapsed, Issand on lubanud anda meile, mida me vajame, aga meil ei ole lõunasöögiks raha. Räägime nüüd oma puudusest Issandale, aga mitte kellelegi teisele! Siis lähen ma selle tühja korviga välja ja teie jääte koju. Vaatame siis, kas Jumala lubadused maksavad või ei."

Nii palvetasime üheskoos tühja korvi ümber ja lapsed mõistsid, kui tähtis see oli. Nad jäid mulle järele vaatama, kui ma tühja korviga tänavale läksin. Ma ei teadnud, kuhu minna. Siis otsustasin veel kord minna oma panga harukontorisse vaatama, kas minu arvele on midagi tulnud.

Vastus oli siiski sama, mis varemgi. Hakkasin juba minema, kui märkasin järjekorras üht vana sõpra meie kodulinnast. Ta oli enne meid linnast lahkunud ja hoiustanud oma raha Jeruusalemma pankadesse.

"Kuule, Maltar," ütles sõber, "mis sina siin teed?"

"Meil on väike maja Jeruusalemmas," vastasin, "ja me olime siin puhkusel, kui olukord muutus. Me ei pääse tagasi."

"Siis on teil kindlasti rahalisi raskusi," ütles sõber. "Räägi mulle, kuidas te toime tulete?"

Pidin talle juba hakkamagi rääkima meie täbarast olukorrast, kui mulle meenusid lastele öeldud sõnad: "Räägime Issandale, aga mitte kellelegi teisele." Nii olin ma öelnud. Nüüd siis ütlesin ma sõbrale, et meil läheb väga hästi, ja lahkusin oma tühja korviga pangast. Ma ei teadnud, kuhu ma järgmiseks lähen. Istusin siis panga vastas oleva pargi pingile. "Rääkisin

õigust," mõtlesin ma endamisi. "Need, kes Issandale loodavad, on alati õigel teel. Kõik keerab veel heaks."

Istusin ja vahtisin üksisilmi maha, oodates teadet või märki. Ma ei kuulnud, kuidas sõber tuli üle muru minu juurde.

"Ma ei usu sinu juttu, Maltar. Asjad ei saa olla korras, kui teil on üheksa suud toita," sõnas sõber, viskas peotäie rahatähti mu tühja korvi ja läks oma teed. Ma tõusin püsti, tormasin turule ja ladusin korvi nii täis, et seda oli juba raske kanda. Ostsin kõike, mida heaks lõunasöögiks vaja läks, ja palju rohkemgi veel. Ülejäänud raha pistsin taskusse.

Siis läksin koju. Oli juba peaaegu lõunaaeg ja lapsed ootasid väraval, vahtides kuhjaga täis korvi.

Nii istusime üheskoos ja nautisime söömaaega. Pärast kesist nädalat oli lausa rõõm kõhtu täis süüa, kuid veel suurem rõõm oli teada, et Issand pidas oma lubadust."

Varsti pärast seda leidis härra Maltar tööd. Tema lapsed kasvasid suureks. Maltar kolis koos naise ja väikesse majja, mis asub Hauakooa aia krundil. Ta oli aia hooldaja, kuni ta kuuapäevase sõja ajal päris hauakooa suul maha lasti. Temal, kes armastas nii väga seda kohta, oli võib-olla hea meelgi, et ta sai surra just selles paigas, kus tema Issand surma võitis ja kus kivi kord eest ära veeretati!

Rahvahulk käib ikka veel ülestõusmispühade ajal Hauakooa aias, et meenutada ülestõusmist, ja laulab:

"Me võidukas Kuningas elab!
Halleluuja!
Surm, kus on su oda?
Halleluuja!"

VÕTI:

Aga küll minu Jumal täidab kõik teie vajaduse oma rikkust mööda auga Kristuses Jeesuses. (Fl 4:19)

PALVE:

Issand, aita mul iga päev uskuda Su lubadustesse ja proovida, kas need on õiged.

Ma palvetan ka nende eest, kes täna elavad puuduses ja näljas.

Anna neile nende igapäevane leib.

Aita neil oma uss Sinu poole pöörduda.

Juhata mulle, mida ma saan teha nende aitamiseks.

MÕTLE:

- Kas sa oled tõesti seda meelt, et oleksid õnnelikum või rohkem rahul, kui Jumal vastaks "jah" kõigile sinu palvetele?

34. Buss, mis ei peatunud

"Ärka, Fatima, me peame minema hakkama; päike on juba mäeharjale tõusnud!"

Fatima sirutas end ja tõusis istukile. Tema ja Mary olid ööbinud külas, kus nad käisid iga teisipäeva õhtul arstimeid jagamas ja kõigile, kes neid kuulata tahtsid, evangeeliumi jutlustamas.

Menana, naine, keda Mary oli esimesel vastuvõtul kohanud, oli neid rõõmuga kutsunud õhtuks enda poole. Nii täitus õlgkatusega maja igal õhtul päikeseloojangu ajal mustasilmsete külalistega, kes olid teel põllult koju. Mõned tahtsid ainult arstimeid, kuid teised jäid sisetule äärde Piibli lugusid kuulama. Mõnikord ajasid nad hilisööni juttu. Sageli oli südaöö ammu möödas, kui nad heitsid põrandal olevatele madratsitele magama.

Nad pidid vara tõusma ja hästi ruttu koju tagasi minema. Õpilased tulid kella üheksaks kooli, koju aga oli umbes 12 kilomeetrit. Tihtipeale käisid nad kogu selle tee jalgsi, vahel aga õnnestus neil ka bussi peale saada. Siis said nad umbes viie kilomeetri kaugusele kodunt, sinna, kus teed hargnesid.

Sel varajasel suvehommikul läksid nad jalgsi teele nagu tavaliselt. Vili oli koristatud ja kõikjal oli näha kahvatukollaseid kõrrepõlde. Hommikutuul pöörles viljapeksuplatsidel. Jõe kaldail kasvas mais smaragdroheliste laikudena ja viigimarjad olid korjamiseks küpsed. Taevas oli selginud hommikuudust ja tulemas oli palav päev. Mida kiiremini nad kohale jõuavad, seda parem. Nende kergendus oli suur, kui nad peateele jõudes bussi nägid, mis oli külaelanikke täis. Neil õnnestus sisse trügida. Varsti müksas Fatima Maryt, sest nad olid jõudmas teeristile. Nad tõusid ja trügisid ettepoole. "Peatuge, olge head," palus Fatima. "Me tahame siin maha minna."

Kuid juht oli vastutulematu ja ebasümpaatne mees. "Ei," vastas ta, "ma ei peatu siin. Siin ei ole õiget peatuskohta. Ma sõidan järgmise sillani. Seal on teine teerist. Võite sealt jala külasse kõndida"

"Aga," hüüdis Mary, "sealt me jõuame mitme kilomeetri kaugusele orgu. Meil kulub mitu tundi, et mööda seda järsku mäekülge tagasi tulla. Olge nii hea ja peatuge!" Südamel hüüdis ta Jumalale: "Oh Issand, me peame koju jõudma, kohe läheb ilm palavaks. Ole armuline, peata ta!"

Juht ei olnud ikkagi nõus peatuma ja neil ei jäänud muud üle, kui edasi sõita. Mary oli väga pahane, Fatima aga üllatavalt rahulik. "Me palvetasime täna hommikul selle eest, et kõik hästi läheks," ütles ta. "Küll me koju jõuame. Oleme kannatlikud!"

Kuid Mary ei olnud kannatlik, kui juht nad viimaks järsu mäenõlva ääres, kümme kilomeetrit kodust eemal bussist välja laskis.

Nad seisid ja vaatasid orgu: ehk tuleb sealt mõni teine auto. Kuid midagi ei tulnud. Kuumus väreles juba mäenõlvadel. Peaaegu kuivanud jõgi sätendas oleandripõõsaste vahelt. Mõlemad olid nii mõttes, et ei kuulnudki läheneva naise samme. Ta oli nende järel orgu tulnud ja tema süles oli riidesse mässitud pamp. Ta vaatas korraks Maryt, kuid läks siis otse Fatima juurde.

"Kas tema on see inglise haigepõetaja?" küsis ta.

"Jah, mu õde," vastas Fatima.

"Tutvustage siis mind talle," ütles naine.

Ta oli tugev, tumedasilmne maanaine. Peas oli tal päikest varjav õlgkübar ja vööli triibuline räät. Säärte ümber olid nahkkaitset ohakate ja maohammustuste vastu. Kaela oli ta pannud amulette kaitseks pahade vaimude eest. Ta tuli otse Mary juurde ja lükkas pampu katva riide ära. Sealt tuli nähtavale rinnalaps. Ema oli varjanud lapse näo, et kärbsed ei tükiks põletikuliste silmade kallale. Silmalaud olid kinni kleepunud ja tursunud nii paksuks nagu purpurpunased viinamarjad. Silmad laugude all vajasisid täpsemat uurimist.

"Tõin ta teie juurde," ütles naine puhtsüdamlikult. "Kaua ta on niisugune olnud?" küsis Mary.

"Neli päeva. Ta lamab ja nutab, nägu seina poole, ei taha enam imedagi."

"Aga kust te teadsite siia tulla? Täna ei ole ju turupäev. Ja teisi teie külast ei liigu teel."

"Eile õhtul ma nägin, et lapsel on palju halvem. Ta õhkas kuumust. Uinusin raske südamega ja nägin magades und. Valges mantlis mees tuli minu juurde ja lausus: "Vii laps inglise haigepõetaja juurde!"

Mina ütlesin unes vastu: "Ma ei tea, kus ta elab, ja ma ei tunne teda."

Mees vastas: "Tõuse päikesetõusul üles ja mine sillale suure tee äärde. Seal sa kohtad teda, ta ootab sind. Tema ütleb sulle, mida sa pead tegema." Nii ma tulin ja siin ma nüüd olen.

Nad läksid kõik koos järsust mäeveerust üles. Varsti tuligi auto, mis võttis nad peale. Naine jäi terveks päevaks nende juurde. Penitsilliinisüstide ja silmade pideva loputamise järel oli lapse seisukord juba õhtuks palju parem. Mary saatis ema koju ja andis talle rohud kaasa. Ta lubas, et tuleb laupäeval last vaatama.

Laps paranes täielikult. Laupäevane külaskäik oli esimene nendest paljudest võimalustest, kus Mary ja Fatima said rääkida sellele perele ja kogu külale Jeesuse armastusest. Ema ja ta lähimad naabrid kuulasid eriti suure huviga. Põrandal istudes ja Päästja armastusest kõneldes tänasid Mary ja Fatima mitmel korral Jumalat selle eest, et ta oli öelnud "oota" siis, kui Mary oli palunud bussi peatada.

Ära kunagi kahtle selles, et Jumal ei kuule sinu palvet. Kui ta kohe ei vasta, siis usu, et Tal on selleks mõjuv põhjus. Loe Johannese evangeeliumi 11. peatükist Laatsaruse lugu. Õed soovisid, et Jeesus tuleks kohe, kuid Tema ootas neli päeva, et siis palju suuremat imet teha, kui seda oleks olnud mehe terveks ravimine. Paljud hakkasid uskuma, kui nad nägid surnuist üles tõusvat Laatsarust. Ja kui palju õppisid Marta ja Maria neil päevil Jeesuselt! Mõttele eriti Jeesuse järgmiste sõnade üle.

VÕTI:

Jeesus vastas ning ütles temale: "Mida mina teen, seda sina nüüd ei tea, aga pärast seda sa pead teada saama!" (Jh 13:7)

PALVE:

Issand, ma toon uuesti Sinu ette need asjad, mille pärast ma olen palvetanud, kuid millele ma ei ole veel vastust saanud. Kinnita mu usku nii, et ma tunneksin, et Sina tead ja armastad ja et iga minu palve on kuulda võetud.

Õpeta mind olema kannatlik, et oodata Sinu aega, sest Sina tead" paremini, mis mulle hea on.

Ma tänan Sind selle eest, et ma ühel päeval hakkam mõistma miks Sa ütlesid "oota" või "ei". Aga Isa! Aita mul enne seda päeva kindlalt Sinule loota!

MÕTLE:

- Kas sa tead oma palvetest näiteid tuua, kus vastus on viibinud, kuid selle tulemus on lõpuks olnud parem, kui see olnuks kohese vastuse korral?

- Ehk aitab see sul loota Jumalale nendes asjades, mille eest sa oled juba kaua palvetanud?

35. Kaotatud juhataja

Kõik tundsid Stefanost. Ta oli ristitud ja temast oli saanud Hoolekande juhataja. Nüüd jagas ta leskedele toiduaineid. Varem oli see töö halvemini korraldatud, ja jagajatel oli olnud vanade naistega probleeme. Kreekakeelsed sisserändajad olid süüdistanud kristlasi rassivahe tegemises ja heebreakeelsete juutide soosimises. Stefanos pandi nüüd väikese toidujaotamise rühma eest vastutama ja kaebusi ei olnud enam. Lesed olid rõõmsad ja austasid noort Stefanost just nagu oma isa.

Kuid toidujaotamine oli vaid üks osa tema kordasaatmistest. Stefanose süda põles armastusest Jeesuse Kristuse vastu, kes oli hiljuti väljaspool linna müüri risti löödud juutide tunnustamata Messiana. Aga kuna ta oli Jumal, siis ei saanud isegi Arimaatia Joosepi hauakamber, mis oli kividega suletud, teda kinni hoida; Jeesus oli tõusnud surnuist üles ja läinud oma Isa juurde. Enne lahkumist oli ta jätnud oma sõnumi kuulutamise jüngrite hooleks: "Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi kõigele loodule."

Stefanos oli olnud murtud mees, kuna ta oli nii hilja mõistnud, kes oli Jeesus. Stefanos, kes ei olnud Jeesuse eest siis võidelnud, kui Ta oli veel maailmas, kasutas nüüd kõiki võimalusi Hea Sõnumi kuulutamiseks. Ja keegi ei saanud teda takistada. Kui viimane lesk oli lahkunud ja jaotuspaik koristatud, läks Stefanos evangeeliumi kuulutama.

Need olid imelised päevad: tundus, nagu elaks Kristus jälle oma järgijates. Tema armastus ja jõud kiirgas Stefanosest. Kui ta rääkis, tundus, nagu oleks Jeesus ise tema suu läbi rääkinud. Kuid ülbed võimukandjad, kes olid Jeesust vihanud, vihkasid Teda ka Stefanoses ja nad üritasid ähvarduste ja süüdistustega teda vaikima panna. Kui see neil nurja läks, palkasid nad endale valetunnistajad, kes valetasid Stefanose peale. Nende valetunnistuste põhjal võeti Stefanos kinni ja pandi vangi.

Mitusada inimest oli kohut jälgimas ja need kuulsid valesid, mida Stefanosest räägiti. Tema vaenlased vaatasid, kuidas Stefanos neid süüdistusi kuulas. Nad pidid küll vabisema ja kahvatama hirmusegasest aukartusest, sest Stefanos kiirgas Jumala valgust.

Tema nägu säras kui päike. "Nagu ingli nägu!" sosistasid kohkunud inimesed.

"Kas need süüdistused on õiged?" küsis ülempreester, kes andis Stefanosele siiski võimaluse end kaitsta. Kui Stefanos oleks osanud diplomaatlikult ja ettevaatlikult esineda, oleks ta vabaks lastud. See oli tema viimane võimalus. "Aga," mõtles Stefanos, vaadates tema ümber lainetavat vihamerd ja inimeste kartlikke nägusid, "see on ka viimane võimalus rääkida neile elavast Issandast Jeesusest. Nüüd ei tohi olla ettevaatlik." Niisiis heitis Stefanos ettevaatuse kõrvale ja, unustades oma elu päästmise, pidas pika, tulise kõne, mis on kirja pandud Apostlite tegude seitsmendas peatükis. Ta rääkis sellest, kuidas Iisraeli kurdijsjäämine oma Jumala häälele ilmneb kogu rahva ajaloost ja kuidas Jumal oma armulikkuses ja armastuses on ikka ja jälle andnud neile uue võimaluse. Ta rääkis kuulajatele, et Jumala viimane suur pakkumus inimkonnale oli tagasi lükatud ja risti löödud. Teadagi, et on veel teine Kaitsja - Püha Vaim, kuid Stefanos ei jõudnud oma jutuga sinnani. Sumin rahva hulgas tõusis valjemaks ja inimesed kiristasid hambaid ning vibutasid Stefanose poole rusikaid. Juutide juhid keesisid vihast.

Kuid rahva hulgas oli ka kristlasi, kes kõhklemata palvetasid: "Issand, päästa ta; kaitse teda; päästa ta surmast!"

Kas võib olla hirmsamat hetke - üks mees kurja, verejanulise rahvahulga ees. Kuid Stefanos ei paistnud seda märkavat. Ta vaatas kogu aeg üles Jumala kirkusesse. Värav oli avatud ja Stefanos vaatas otse taevasse. "Ennäe!" hüüdis ta, "ma näen taevast lahti olevat ja Inimese Poja seisvat Jumala paremal poolel!"

Võib-olla vaatasid ka juuresolijad üles, kuid nemad nägid lihtsalt sinist taevast. Juutide juhtidele oli see aga juba liig. Sulgedes kõrvad Stefanose võiduhüüete eest, haarasid nad temast kinni. Nad tõukasid teda, tagusid jalgadega, löid rusikatega. Veel oli ta jalul, siis ta kukkus ja

lohistati linnast välja. Vaenlased heitsid õlult oma vaibad ja panid Sauluse-nimelise mehe jalge ette maha, siis hakkasid nad Stefanost kividega pilduma.

Kogu aeg hüüdsid kristlased: "Oh Issand, päästa ta! Me vajame teda! Ole talle kaitseks, me palume Sind!"

Stefanos kukkus põlvili. Kive sadas nüüd tihedasti, kuid taeva värav oli ikka veel valla. Õpetaja ise seisis seal ja ootas teda, ning Stefanos oli peaaegu kodus. "Issand Jeesus, võta minu vaim vastu!" hüüdis ta nagu väsinud võidujooksja, kes on finišisse jõudnud. Ta oli peaaegu kohal, armastuse maal. Maha jäid julmus, kurjus ja viha. Kristuse armastus ja andustus voolasid tema kaudu inimestesse: "Issand, ära arva seda pattu neile süüks!" sosistas ta ja langes surnuna maha.

Vihane rahvahulk läks laiali. Tõenäoliselt julgesid nutvad, kohkunud kristlased Stefanost alles järgmisel õhtul matta.

Nad olid palvetanud Stefanose elu eest, ja ometigi ta suri. Jumal ei olnud neid kuulnud ega neile vastanud - või oli siiski? Võis olla ka nii, et nende palveid oli kogu aeg kuulnud; vastuseks oli taeva värav avanenud ja Stefanos oli vihast ümbritsetunagi imeliselt kaitstud. Teda oli säästetud hirmust ja kaotusest, säästetud ennekoike vihkamisest. Eks võitnud armastus veel viimselgi hetkel? Surma nägemata oli Stefanos viidud igavesse ellu!

Oma kodus võitles uhke juut nimega Saulus hirmu ja südametunnistusega. Valvates teiste riideid, oli ta ju kõike näinud. Saulus vihkas Jeesust. Kuid sel õhtul oli ta vapustatud ... Mida oli Stefanos näinud? Kuidas saab kivirahe all nii rahulikul ja armastaval meelel surra?

Ehkki kristlased olid kaotanud oma juhi - Stefanost ei olnud enam - oli Jumal uut ette valmistamas... sest Saulus pidi varsti ennast Jumalale andma.

Selleks võib olla palju põhjusi, et Jumal vahel meie palvetele "ei" vastab. See ei tähenda mingil juhul, et Ta ei kuule meid või et vastus ei ole küllalt oluline. Enamasti tähendab Jumala "ei" seda, et "jah" ei oleks olnud õige ega hea vastus antud olukorras. Vahel vastab ta ikkagi "ei", kuna Tal on palju parem vastus valmis, kui meie paluda oskasime, nii nagu selleski loos. Mõned said päästetud Stefanose elu läbi, kuid tema surma läbi said päästetud miljonid inimesed. Kuigi me ei suuda näha, kuidas asjad meie ajal lähevad, peame lootma sellele, et ühel päeval me mõistame ja kiidame Jumalat selle eest, et Ta vastas meie palvetele omal viisil, parimal viisil.

VÕTI:

Üksnes Jumala juures ole, mu hing, wait, sest temalt tuleb, mida ma ootan! Üksnes tema on mu kalju ja pääste, mu kindel varjupaik, et ma ei kõigu! (Ps 62:6,7)

PALVE:

Isa, ma tahan Sulle öelda, et ma loodan Sinule ka nende asjade puhul, mida ma olen Sinult palunud, vastust saamata. Loodan, et Sa oled mu palvet kuulnud. Sa armastad mind ja tead kõige paremini.

Loodan, et Sa teed vaikuses tööd parema vastuse andmiseks kui see, mida mina oskasin paluda.

MÖTLE:

- Kas sa oled masendunud, kui Jumal su palvetele "ei" vastab?
- Kas sulle tundub, et Jumal on sind petnud?

36. Laul keskööl

Nad rääkisid vaikselt nendest juhtumustest; üks rõõmupõhjuski oli neil, see, et neid oli pandud ühte ja samasse jalapakku. Nad meenutasid päeva, mil nad olid saanud Filipisse, kaks väsinud rändajat, kes ei teadnud, mida nad edasi teevad. Ometigi olid nad kindlad, et Jumal oli neid kutsunud. Siis oli tulnud see vaikne hingamispäevahommik, mil nad olid läinud mägedevahelisse orgu, kus voolas jõgi. Sealt olid nad leidnud väikese naistesalga palvetamas. Lüüdia oli olnud nende hulgas.

Lüüdia! Neil poleks tarvis olnud sõnagi öelda, sest Lüüdia süda oli Jeesusele juba avatud. Ta janunes tõe järele. Ta oli olnud esimesi, kes uskuma hakkas, ja tema kodust oli peagi saanud evangeeliumi keskus. Seejärel ristiti veel teisigi ja väikesed kristlaste rühmad kogunesid Lüüdia koju õpetust saama. Kõik oli läinud imehästi - enne orjatüdruku juhtumit. Sedagi oli arvatud suureks võiduks Jeesusele. Kuri vaim aeti tüdrukust välja ja ta muutus hoopis teiseks inimeseks. Kuid orjatüdruku isandad olid vihased. Keegi ei maksnud enam selle eest, et lausuja vaim tüdruku suu läbi rääkis. Tüdruk oli muutunud isandatele kasutuks kaubaks. Muidugi süüdistasid nad selles neid uusi, ohtlikke õpetajaid.

Niisiis tuldi Paulusele ja Siilasele tänaval kallale ja nad veeti kohtukotta, mis asus turu ääres. Neid süüdistati rahu rikkumises. Keegi ei hakanud kuulama, mis neil endil öelda on. Neid peksti kõvasti vitstega ja siis heideti nad linna vanglasse.

"Pea hoolt, et nad mingil juhul põgenema ei pääseks!" ütlesid ülemad vanglaülemale. "On juhtunud palju imelikke asju ja liigne ettevaatuski ei ole kurjast..."

"Ettevaatlik olen ma igatahes," ütles valvur. "Minu vanglas ei saa midagi kummalist juhtuda. Pealegi panen ma vangid veel jalapakku."

Seal nad siis olid, läbi pekstud ja hämmeldunud, sest kõik oli nii kähku toimunud. Teiselt poolt ei hoolinud nad eriti sellest, mis nendega oli juhtunud. Nad olid sellise kohtlemisega harjunud. Aga Lüüdia ja uued kristlased ning ka see alles puhtaks saanud orjatüdruk?

"Palvetame nende pärast," ütles Paulus, sest ta teadis, et ei jalapakud, raudtrellid ega kivimüürid ei saa Jumala juurde tõusvat palvet takistada. Palvetades unustasid nad valu ning pimeduse, ja tundus, et Kristus ise on nende juurde vangitorni tulnud - Kristus, kes oli palju enam kannatanud kui nemad; Kristus, kelle hääl oli neid Filipisse juhatanud. Tema vägi oli päästnud Lüüdia ja ajanud kurja vaimu välja. Tema tervendav ja lohutav armastus ümbritses neid vanglaski. Kõik tundus korraga nii imeline, et nad hakkasid laulma; nad ei saanud olla laulmata! Rõõmus ülistuslaul kostis üha valjemini. Vangid ärkasid üles ja jäid kuulama, sest keegi polnud enne siin vangihoones laulu kuulnud.

Veelgi tähtsam oli, et ka Jumal kuulis laulu. Ülistusel on suur jõud, millele saatan vastu ei saa. Laulu kaikudes hakkasid vangimaja alusmüürid vabisema, riivid ja lukud lendasid eest ja rauduksed paiskusid raginal pärani. Ahelad tulid lahti ja kukkusid kõlisedes põrandale ja kohkunud vangid kobasid teed välja. Nad olid järsku vabad, kuid oli nii pime, et nad ei näinud kuhugi minna.

Aga keegi ei olnud nii kohkunud kui vangivalvur. Ta teadis väga hästi, et kui ükski vang põgenema pääseb, maksab tema selle eest oma eluga. Roomlaste hukkamisviis oli julm ja hirmus. Palju parem oli siis juba siin surra, üksi öö vaikuses. Ta tõmbas tupest mõõga, et seda oma südamesse torgata ja samas tuli talle meelde tema sünge, halvasti elatud elu... Kuhu ta läheb? Kas võib miski teda jumalate karistusest päästa?

Siis kostis pimedusest selge hääl: "Ära tee enesele kurja, sest me oleme kõik siin."

Vanglaülema hirm kasvas. Ta tundis seda häält. See oli selle vangi hääl, kes oli pimedas laulnud ja kes ei kartnud surma. Ehk olid need kaks leidnud surmale vastuse, ehk ütlevad nad temalegi selle saladuse?

"Tooge valgust!" hüüdis ta, ja samal ajal, kui teised vangla ametnikud jooksid laternatega konge valgustama, tormas tema sinna, kust ta häält oli kuulnud. Paulus ja Siilas särasid näost ja olid olukorra peremehed. Värisedes heitis vanglaülem silmili nende ette maha.

"Isandad, mis ma pean tegema, et ma õndsaks saaksin?"

Mõjuvalt ja kindlalt kõlas vastus: "Usu Issandasse Jeesusesse, siis saad õndsaks sina ja su pere!"

Selles siis oligi saladus! vanglaülem pesi kõigepealt vangid puhtaks ja sidus nende haavad. Siis äratas ta oma pere üles, sest aega oli vähe. Paulus ja Siilas, kes olid kindlasti surmväsinud, kõnelesid neile Jeesusest ja ristisid neid, nii nagu kristlaseks saajaid ristitakse. Siis viis vanglaülem nad oma kotta ja nad sõid ning olid rõõmsad üheskoos. See oli kummaline, imeline öö ja päikesetõus tuli liiga ruttu. Jutud olid levinud üle linna. Kohkunud pealikud tulid nendelt kummalistelt vangidelt andeks paluma. Hirmunult palusid nad, et Paulus ja Siilas läheksid kohe linnast ära.

Vanglas oli tõesti juhtunud midagi üpris tavatut. Kõik juhtus sellepärast, et kaks vangid vaatasid oma valudes ja pimeduses üles Jumala poole, lauldes Talle tänu ja kiitust.

Palvet võib iseloomustada kolme võtmesõnaga, need on: andeks, palun ja tänan.

ANDEKS tähistab meeleparandust. Kui meile meenub midagi, mis võib Jumalale muret teha, siis võime paluda Temalt kohe andeks.

PALUN tähistab eestpalvet. Siin palume Jumalalt abi ja toome enda ning teiste vajadused Tema ette.

TÄNAN tähistab ülistus- ja tänupalvet. Siis meenutame kõike, mis Jumal on meile ja meie armsatele teinud, samuti kogu maailmale - ja ülistame Teda selle eest.

VÕTI:

Taaveti tänupalve:

Kiida, mu hing, Jehoovat, ja kõik, mis mu sees on, tema püha nime! Kiida, mu hing, Jehoovat ja ära unusta kõiki tema heategusid! Tema annab andeks kõik su pahateod, tema parandab kõik su vigadused! Tema lunastab su elu hukatusest ja ehib sind helduse ja halastusega nagu pärjaga! Tema täidab su suu heaga, et su iga saab uueks nagu kotkal! (Ps 103:1-5)

MÖTLE:

- Katsu oma sõnadega kirjutada tänupalve, mida sa võid ikka ja jälle kasutada. Kirjuta palve, kus tänad Jumalat selle eest, mille eest sa oled Talle eriti tänulik.

-Täna sellegi eest, mis ei ole sulle meeldinud, kuid millest sa tead, et see tuli sulle kasuks.

IX SUHTUMINE ÜKSTEISESSE

37. Jõulukülaline

See lugu on legend vana ortodoksikiriku ajast ja ta räägib Gregory-nimisest kingsepast. Gregory elas ühes külas. Aastakümneid oli ta parandanud küla kõikide elanike kingi. Kuus päeva nädalas tegi ta kõvasti tööd, pühapäeviti aga sulges oma töökoja ja läks mäest üles, selle nõlval asuvasse kirikusse Jumalat ülistama. Pühapäevad meeldisid talle kõige enam, sest Issand oli ta parim sõber.

Möödus aastaid ja Gregory jäi vanaks. Tema naine oli surnud, lapsed abiellunud ja läinud mujale elama. Ta ei suutnud enam nii kaua ja kärmesti tööd teha kui enne. Raha jäi väheks ja vahel oli tal seda hädavaevalt toidu ostmiseks ning küttepuude muretsemiseks.

Oli jõuluaeg ja paks lumi kattis katuseid ning mäenõlvu. Mäe otsas kirikus olid tuled süüdatud ja kuldne valgustriip säras selle igast aknast. Inimesed tõttasid sinna, et pühitseda Kristuse sündi ja olla üheskoos rõõmsad. Ainult vana kingsepp Gregory istus töökoja akna all ja vaatas nukral ilmel rõõmsat rahvahulka. Nii mõnigi peatus teda tervitama. "Kas sina ei tule, isa Gregory?" küsisid nad. "Kellad löövad juba; võta oma mantel ja tule ka!" Kuid Gregory raputas kurvalt pead. "Ma ei jaksa enam mäest üles ronida," ütles ta, "põlved on reumast nii kanged, et vaevalt saan üle tee."

Ta istus kaua seal ja kuulas kirikukellade heledat kuminat. Karge talveõhk tõi kauget jõululaulu ta kõrvu. Ta tundis end vana ja väetina ning uinus peagi sügavasse unne. Magades nägi ta und, et ingel seisis tema voodi ääres ja kogu tuba kiirgas taevase olendi juuresoleku soojust ja valgust.

"On sul mõni soov, Gregory?" küsis ingel. "Ütle, ja su soov läheb täide."

Gregory vastas julgelt: "Ma ei suuda enam koos teistega minna Jumala kotta. Seepärast palun, et Jeesuslaps tuleks ise mulle külla."

"Homme saab su soov tõeks," sõnas ingel, ja valgus kadus.

Gregory ärkas külmal ja hallil hommikul. Värske lumi kattis katuseid, kuid Gregoryl ei olnud nüüd aega välja vahtida. Ta teadis, et ta unenägu on tõsi: täna võtab ta vastu taevase külalise. Aega ei olnud raisata, tal oli palju tegemist. Suure vaevaga pesi ta põranda puhtaks, tõi ahjupuud tuppa ja kattis selle vähesega, mis tal oli, lumivalge lina peale kauni õhtulaua. Ta otsustas olla seni söömata ja tuld süütamata, kuni külaline tuleb. Kui kõik oli valmis, istus ta töökoja akna äärde, vahtides välja tänavale.

Keegi tuligi. Gregory süda hakkas kloppima, kuid rahunes siis. See ei olnud Jeesuslaps, vaid ühel teisel tänaval elava pimedada mehe väike poeg. Ta liipas paljajalu lumes, ja kui ta lähemale jõudis, nägi Gregory, et poisike nutab. Kingsepp küünitas pea aknast välja.

"Miks sa nutad, poja?"

"Külmavillide pärast, meister. Need teevad väga valu."

"Aga miks sa siis käid lumes paljajalu?"

"Sellepärast käin, et meil ei ole küttepuid: ma pean puid ostma minema."

"Ja kus su kingad on?"

"Need on väikseks jäänud ja pigistavad."

"Tule siia, laps, tule sisse! Pane oma jalg siia naha peale, ma võtan uute kingade mõõtu. Täna ma ootan külalist, aga homme teen sulle kingad. Tule siis kahe päeva pärast... ei, ei, raha pole tarvis sul tuua. Su isa on mu sõber."

Lapse silmad särasid läbi pisarate ja ta jooksis minema, unustades oma valu. Kahvatu talvapäike oli juba kõrgel, kuid külaline ei olnud veel saabunud. Innukalt jälgis Gregory jälle tänavat. Jah, keegi tuleb! Ta vaatas hoolega ja ohkas siis pettunult. See oli kõrvaltänaval elav

lesk, kes viis leivakorvi koju. Ta oli käinud juba varakult kerjamas ja soovis mööda minnes Gregoryle häid pühi. Gregoryle tuli äkki meelde, et ta oli naise kingad ära parandanud.

"Proua Mary," hüüdis ta. "Miks te ei tule oma kingade järele? Need on juba ammu valmis."

"Ma ei suuda nende eest maksta, isa Gregory," vastas lesk. "Mul on kuus väikest suud toita. Kõige targem on, kui te nad maha müüte, saate nende eest oma töötasu kätte. Ma pean nendesamade kingadega läbi ajama, kuni lumi ära sulab."

Gregory vaatas naise katkisi sandaale.

"Võtke need, proua," ütles ta, hoides parandatud kingi käes. "Mudilased vajavad rohkem raha kui mina. Võtke nad Issanda nimel ja Jumal õnnistagu teid!"

Naise väsinud nägu lõi särama. Tänapisarad veeresid mööda tema aukuvajunud põski. Ta suudles Gregory kätt ja läks teda õnnistades oma teed.

Päike laskus punetades läände, kuid Jeesuslaps ei olnud ikka veel tulnud.

Külm ja kaunis päikeseloojang, mis tõstis esile kiriku tumeda silueti vastu punavat taevast, sinakad varjud lumel... Ta ei tulegi... Kas kõik oli vaid unenägu... Külmetav ja näljane vana mees heitis veel kord pilgu teele.

Keegi tuli jälle - kuid see ei olnud taeva särav laps. See oli vaid väsinud rändur, kes kepile toetudes ringi vaatas. Ta oli siin võõras, ja Gregory hüüdis talle: "Kuhu te lähete, rännumees?"

"Poja juurde, järgmisse külla. Mul on veel kaheksa kilomeetrit käia, aga ma olen näljane ja külmast kange. Kas ma tohin teie juures natuke puhata ja end soojendada?"

"Tule sisse! Oled teretulnud," ütles Gregory ust avades.

Rännumees vajus külma kolde äärde istuma. Ta lõdises ja sõrmed olid sinised. Gregory kõhkles. "Ma teeksin hea meelega tule koldesse, kulla veli," lausus ta, "aga ma ootan külalist."

"Külalist? Kes siis veel nii hilja õhtul tuleb? Mul oleks hea meel, kui saaksin tule ääres oma käsi soojendada."

Gregory läks viimast korda akna juurde. "Ta ei tule enam," mõtles ta kurvalt. "Unenägu pettis mind, ja kuidas ma võiksin keelduda sellele võõrale mehele sooja ja süüa andmast?" Niisiis süütas ta koldes tule ja rändaja tundis mõnu süte rõõmsast hõõgumisest.

"Homme lõpeb mu teekond," ütles ta. "Õnnistan sind lahkuse eest, mida sa võõrale rändurile osutasid."

Gregory heitis magama, kuid ta süda oli pettumusest raske. Kas ingel oli teda eksiteele juhatanud? Kurvalt sosistas ta pimedusse: "Miks sa ei tulnud, Issand? Ma ootasin Sind kogu päeva..."

Korraks taandus jälle pimedus soojuse ja valguse eest, ja üks hääl kostis: "Aga maju tulin! Ja sa võtsid mind lausa kuninglikult vastu!" Siis helises tema ümber laul, mille sõnad kõlasid nii:

"Sest mina olin laps, kelle jalad veritsesid,
ja mina olin lesk, kes nuttis tänaval,
ja mina olin võõras, kes palus süüa."

Kui loed Matteuse evangeeliumi 25. peatüki salme 31-45, siis näed, et parim viis Jeesust teenida ja armastada on see, et sa armastad ja teenid teisi inimesi. Kõik, mida me teeme Tema pärast, on taevas talletatud ja meeles peetud. Aga kõik, mida me teistele tegemata jätame, teeb Jumalale muret.

VÕTI:

Tõesti ma ütlen teile, et mida te iganes olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda te olete minule teinud! (Mt 25:40)

PALVE:

Issand, tule mu juurde paljude inimestena.

Õpeta mind armastama, andma ja teenima Sinu pärast, teadmisega, et ma teen seda kõike Sinule.

MÖTLE:

- Kõike, mida ma teistele inimestele ütlen või teen, teen või ütlen ma tõeliselt Jeesusele.

38. Li köis

Ta vedas tänaval jalga järel. Tema kepp klobises ja kerjamisnõu oli tõstetud tema silmade kõrgusele, mis kissitasid valguse poole. Ta oli peaaegu pime. Ta oli kirjeldamatult räpane ja närudes. Jalg tegi talle ilmselt väga valu. Vist oli ta ära eksinud. Tänavaristile jõudes jäi ta seisma.

"Kas keegi viiks mind Taevaliku Tervekstegemise Keskusesse?" halises ta kerjuse kombel. Üks väike laps haaras tal varrukast kinni ja talutas ta haigla väravasse. Koputades kepiga väravale, palus ta sisselaskmist. "Ei ole ruumi. Kõik voodid on täis," ütles väravavalvur.

"Sel juhul ma magan siin niikaua, kui mõni voodi vabaneb," vastas vaene Li. "Aga te peate mulle süüa andma. Mul on väga pikk tee seljataga ja ma olen oma haigetel jalgadel vaevaliselt siia komberdanud. Olen kerjanud kogu tee. Olen mitu päeva teel olnud, ja kõik ütlesid mulle, et siin leian ma kaastundlikku vastuvõttu."

Valvur jättis ta ootama ja läks arsti otsima. Ta oli puhast tõtt rääkinud, haigla oli täis, kuid ka kerjuse jutt oli ilmselt tõsi. Li jalad olid haavu täis ja paistes. Ta näis olevat väga kurnatud.

"Peske ta puhtaks ja pange madratsiga koridori," ütles arst. Nii pääses Li sisse. Üle hulga aja magas ta madratsil ja sai kolm korda päevas süüa. See oli nagu taevas. Mõne päeva pärast läks ta lootusrikkalt lõikusele, kus ta silmadelt kõrvaldati kae. Ja siis koitis päev, mil side võeti silmadelt ja talle anti prillid. Li nägi!

Kuid juhtus veel mõndagi. Üksildane ja hüljatud Li ei olnud lapsepõlvest saati mingit armastust tunda saanud. Ta oli oma pika ja väsitava teekonna osalt selleks ette võtnud, et ta tahtis väga silmanägemist tagasi saada, kuid ka sellepärast, et nimi "Taevaliku Tervekstegemise Keskus" ahvatles teda. Õhtu õhtu järel, kui haiged olid oma riisi ära söönud, kogunesid nad laulma ja evangeeliumi lugusid kuulama. Jumala armastus, mis oli ilmutatud Jeesuses, tundus olevat just see, mida Li oli teadmatult otsinud. Tal oli tunne, et kogu tema vaim, keha ja hing on jõudnud uude päikesevalgusse. Ta oli tõesti tervenenu.

Li jäi haiglasse pikaks ajaks. Ta oli nägemise tagasi saanud ja oleks võinud ära minna. Aga ta viibis ikka veel haiglas, kuigi oli loovutanud oma koha juba uuele haigele. Ta asus kõrvalhoonesse elama ja tegi kergemaid töid. Nii palju oli tal õppida, ja neil, kes teda õpetasid, oli hea meel selle üle, et ta kõigest aru sai. Võib-olla saab teda ajapikku koolitada evangelistik.

Siis teatas Li kõigi üllatuseks, et ta läheb koju. Kui arst küsis temalt lahkumise põhjust, vastas ta üpris ebamääraselt. Põetajad küsisid, kas ta tahab minna oma külasse õpetust jagama. "Mul on veel endagi jaoks liiga vähe teadmisi," vastas Li. Ta teadis vaid, et ta peab lahkuma, kuid ühel päeval tuleb ta tagasi.

Aupaklikult kummardades lahkus ta ühel varahommikul. Haigla personal vaatas kurvalt talle järele, sest nad ei uskunud, et Li veel tagasi tuleb.

Mitme nädala pärast tuli Li tagasi. Külās ja haiglas valitses vaikus, sest oli kuum aastaaeg ja veel parajasti pealelõunane puhkeaeg. Magajad ärkasid keppide klõbina peale. Väravavalvur vahtis, hõõrus silmi ja vahtis jälle. Siis ahmis ta õhku ja jooksis suures ärevuses arsti juurde. "Tulge," hüüdis ta, "tulge vaatama! Nad tulid kõik haiglasse. Mis te nende kõigiga teete?"

Arst ja ta naine ruttasid uksele. Väravas seisis kindlal meelel Li, prillid ninal. Käes oli tal köis, mille külge olid käerannet pidi seotud tema järel komberdavad kerjused. Kõigil oli käes kerjamisnõu ja nende kepid kopsisid ühes taktis rongkäigu liikumisega. Kerjuseid oli viisteist... Kuigi Li oli koduküllast teele asunud kolme-nelja kaaslasega, liitus nendega igast küllast veel mõni

kerjus. Räbaldunud, komberdav rongkäik oli inimestes äratanud kaastunnet ja nad andsid neile toidujäänuseid.

"Kuidas sain ma sellest vaikida?" ütles Li uhkelt. "Mina, kes ma olen valgust näinud! "

Tulnukad lamasid haigla õuel puu varjus. Nad said süüa. Seejärel vaadati nad läbi. Kõiki ei saanud paraku terveks teha, aga nad kõik kuulsid Jeesuse armastusest. Mõned said silmanägemise tagasi või oma valudele leevendust. See oli kiire, raske aegi arstidele ja lisatööga koormatud põetajatele. Kuid keegi ei olnud selle üle pahane: Li oli ju tagasi tulnud ja ta oli kindlalt mõistnud, mida mõtles Jeesus, kui ta ütles oma jüngritele: "Minge kõike maailma..."

Kui me Jeesusesse usume, siis peame meiegi Li kombel eneselt küsima: kuidas ma saan vaikida? Kuidas me võime jätta rõõmusõnumi edasi andmata neile meie sõpradele, kes ei ole veel evangeeliumi valgust näinud ega vastu võtnud?

Jeesus ütles, et me oleme maailma valgus. Kiirgame Teda teistele nii, nagu latern kiirgab tema sees olevat valgust. Meie, kes me oleme valgust näinud, peame sellest teistele kõnelema ja neile Jeesust näitama meie armastavast ja rõõmsast vaatenurgast. Kui meilt küsitakse, mille poolest me teistest erineme, siis peame meelsasti neile rääkima, mida Jeesus on meile teinud.

VÕTI:

Ma tahan üleastujaile õpetada sinu teid, et patused sinu poole pöörduksid. (Ps 51:15)

PALVE:

Isa, ma palvetan oma sõprade eest, eriti nende eest, kes ei huvitu Jeesusest ega tunne veel Jumala armastust.

Juhata mind, kuidas ma saan neid juhtida Sinu valgusse.

Tee minust ustav eestpalvetaja.

Aita mul kiirata Kristuse armastust.

Kui tuleb sobiv võimalus, siis aita mul neile sellest kõnelda, mida sa oled mulle andnud.

MÕTLE:

- Mõtle sõbrale, kes Jeesusest midagi ei tea.

- Leia mõni võimalus talle Jeesusest kõnelda.

39. Tüdruk, kes ei unustanud

Nicolal oli olnud imetore suvepuhkus - parem kui kunagi enne! Kodus Inglismaal armastas ta õhtuti meenutada neid juhtumusrikkaid, rõõmsaid päevi. Mingis mõttes ei olnudki see õieti puhkus: see oli olnud tööreis - nad olid sõitnud džibiga ja minibussiga läbi Prantsusmaa ja Hispaania, käinud laevaga üle Gibraltari väina ja randunud Põhja-Aafrikas. Seal majutati nad misjonihaiгла tühjadesse ruumidesse, mida nad olidki tulnud korda tegema. Patsiendid olid saadetud kuuks ajaks koju. Selle reisi oli tervenisti korraldanud Piiblikooli juhataja. Kohapeal liitus nendega veel kaks rühma. Nicola oli saanud endale palju uusi sõpru.

Kogu aeg siiski ei tehtud tööd. Keskpäeval, kui kuumus oli päris väljakannatamatu, pandi tööriistad kõrvale, söödi kiiruga konservlõunat ja trügiti autodesse. Siis sõideti randa - Vahemere laiadele plaazidele, kus liiv oli liiga kuum paljajalu käimiseks ja kus vesi oli nii vaikne, et iga kivi põhjaliivas oli näha. Mõnikord sõitsid nad kaugemale, kus suured Atlandi murdlained kohisesid randa ja kus laine tõstis neid nagu kaltsunukke ning heitis nad tagasi liivale.

Kell viis peale lõunat alustasid nad uut tööjärge - Nicolale meeldis haigla kappide värvimine, siis sõid nad aias õhtust ja vaatasid, kui kaunilt päike merre vajus.

Õhtusöögi järel kogunesid nad vestlema või Piiblit lugema. Haigla personali liikmed rääkisid neile oma tööst misjonahaiglas. Mõned neist lugudest olid unustamatud. Milline tunne võib olla, mõtles Nicola, kui sa saad kristlaseks ja pead siis seda üle elama, et sul rebitakse su armsaim aare, Piibel, käest ja põletatakse ära. Mis tunne sul on, kui sind aetakse kooli ükselt su usu pärast minema? Mida tähendab Jeesuse pärast vangis istuda? Peale kõige muu olid inimesed siin nii vaesed! Mis tunne sul on, kui su oma laps nälgib? Ja kuidas võiks tema, Nicola, aidata?

Ühel õhtul räägiti suvelaagritest, mis siinsetele lastele korraldati. Iga vanuserühm oli laagris korraga ühe nädala. Hommikuti peeti neile piiblitunde ja õhtupoolikul viidi nad mereranda mängima. Väga vähesed lapsed võisid uhkeldada supeltrikooga: sageli käisid nad kordamööda suplemas, sest ujumispükse kõigile korraga ei jätkunud.

Üheksa kuud hiljem, kevadsemestri alguses, tuli Nicola heale mõttele.

Umbes kuu aega pärast seda, kui Nicolale selgus, mida teha, pidas laagrijuhataja kaugel Põhja-Aafrikas lastele kõnet. Lapsed kuulasid teda jahmunult. "Te peate kõik katsuma kaasa tuua mingid ujumisriided," ütles ta. "Vanad on läbi kulunud. Viimasel aastal oli meil ühiseid, laenatavaid riideid, kuid nendest ei ole enam midagi järel. Kui te midagi välja ei mõtle, siis ujuma ei saa. Lapsed, kas te ei võiks pesupükstega ujuda?"

Kuid väikesed tüdrukud näisid olevat šokeeritud. Laagrijuhata ja veendus, et seitsmeaastased ei hakanud sellist asja kaalumagi.

Murele ei paistnud olevat mingit lahendust. Ujumisriided olid võimatult kallid - need maksid peaaegu niisama palju kui mõne pere nädalane sissetulek. Lapsed läksid rusutud meeleolus koju. Laagri juhtkond palvetas ujumisriiete pärast. Siis saabus kõigi üllatuseks pakk, millega oli kaasas kiri.

"Te kindlasti ei mäleta mind," seisis kirjas. "Ma olin suvel teie juures töölaagris, ning te rääkisite meiega ühel õhtul. Ma ei ole ikka unustanud teie suvelaagri laste järjekorras suplemist. Tänavu suve algul nägin ma paljudel oma sõbrannadel uusi bikiinisid. Ma küsisin nendelt, mis nad vanadega tegid. Kui ma neile seletasin, kuidas neid saaks kasutada, tõid pooled meie klassi tüdrukud oma vanad ujumisriided minu kätte. Niisiis saadame need teile." Alla oli kirjutatud lihtsalt Nicky.

Oi, Nicky, soovin, et sa oleksid näinud seda rõõmsat möllu, mis sündis, kui lapsed paki sisu nägid! Korra saavutamine võttis päris tükk aega! Soovin, et sa oleksid võinud olla juures, kui nad kirevates supelpükstes rõõmsalt liivarannal jooksid, või näinud neid, kui nad vaikselt Piiblit lugusid ja laule kuulasid! Soovin, et sa oleksid näinud nende imestunud pilke, kui me neile rääkisime, kui väga me olime selle paki eest palvetanud! Sa oleksid kindlasti mõistnud, et selle paki tegemise vaev ja saatekulud tasusid end ära! Täname sind, Nicky!

VÕTI:

Ja mul on veel teisi lambaid, kes ei ole sellest tarast; needki ma pean tooma siia, ja nad kuulevad minu häält, ja siis on üks kari ja üks karjane. (Jh 10:16)

PALVE:

Ma tean, et kaugel maal teispool sügavat sinist merd on palju lapsi, keda Sa armastad samuti nagu mind. Aga nad ei ole kunagi kuulnud Su nime ja nad ei tea ka seda, et Jeesus meie juurde tuli.

Issand, aita mul sõnumit saata üle sügava, sinise mere. Aita mul rääkida teistele lastele, mida Sa oled minu heaks teinud. Oh, Issand, juhata, mida ma saan teha, et nad saaksid seda teada ja et nemadki võiksid Sind armastada!

MÕTLE:

- Me ei tea alati, mida me külvame, ega näe alati oma vaeva vilja. Kuid palju, palju saaki võib saada väga väikestest tegudest.

40. Issanda valge kana

See lugu on Süüriast, kuhu noor ameerika abielupaar kord ammu endale kodu ehitas ja evangeeliumi jutlustama hakkas.

Lähikülade asukad olid enamuses Jumalat austavad põlluharijad ja lambakarjused. Nad ei olnud kunagi Piiblit lugenud ega teadnud ka seda, et nende patud andeks antakse, kui nad Kristusesse usuvad. Need lood olid nende meelest imeilusad. Õhtust õhtusse kogunesid nad pärast päevatööd põllult väsinuna, higisena ja mullaste kätega Ralphi ümber Piibli õpetust kuulama. Paljud uskusid selsse, mida nad kuulsid, ja palusid, et Püha Vaim nende ellu tuleks. Ühel õhtul vestlesid nad Jumala armastusest, Isast, kes andis maailmale Jeesuse. Nad rääkisid ka Jeesuse armastusest, sellest, kuidas Ta oma elu ohverdas. Üks külaelanikest küsis: "Aga mida meie saame anda selle tõenduseks, et meiegi Teda armastame?"

"Raha meil ei ole," vastasid teised. "Ja see pisku, mis meil on, kulub tööriistade peale. Kõik me teame, et oleme vaesed ja elame ainult oma põllusaagist. On neidki talvi, kus meil ei ole lastele küllalt leiba anda. Kuidas me saame siis midagi anda, ja mida?"

Ralph otsis Piiblist Malakia raamatu vastava koha üles ja rääkis, kuidas Jumal juba ammu oli käskinud rahval tuua Jumala töö jaoks kümnenda osa kõigest, mis neil oli. Kuid inimesed läksid laisaks ja ahneks ning hoidsid kõik endale. Nõnda andis prohvet Malakia rahvale edasi Jumala sõnad: "Tooge kogu kümnis varaaita, et mu kojast oleks toidust, ja proovige mind ometi sellega, ütleb vägede Jehoova! Tõesti, ma avan teile taevaluugid ja kalkan teile õnnistust küllastuseni!"(Ml 13:10)

Inimesed vaatasid üksteisele otsa. "Kümnendik meie viljast, kanamunadest ja puuviljast?" küsisid nad kõhklevalt. "Aga kui meile ei jätku endagi jaoks?"

"Mida Piibli peatükis öeldi?" küsis Ralph.

"Seal öeldakse, et Issand avab taevaluugid ja annab meile külluses õnnistust... see kõlab ilusti... aga kas see on tõsi?"

"Katsetage ja vaadake," sõnas Ralph.

Nii nad siis katsetasid. Nad tõid kümnendiku osa Ralphile, kes selle nende käest ostis. Ta kas ostis need või müüs edasi ja pani saadud raha hoiule. Varsti oli raha küllalt ehitusmaterjali hankimiseks. Kogutud rahast piisas väikese kiriku ehitamiseks. Seal ülistasid nad koos Jumalat. Rõõmu ja õnnistust lausa tulvas külasse ja inimestel oli kerge annetada. Nad tahtsid minna ka teistesse küladesse vastleitud Lunastajast rääkima, kuid nad ei saanud jätta oma karja ja põldu hooletusse. Kui nad hoiaksid veelgi enam kokku kui seni, siis võiks vähemalt üks neist minna. Väike rahafond hakkas jälle kasvama.

Kuid siis tuli põuaaeg ja annetused jäid vähemaks. Väikese koguduse vaim ei olnudki enam rõõmus. Koguduse juhid hakkasid muret tundma.

Oli veel keegi, kes oli mures. Ühes väikeses hütis elas lesk. Tema mees oli tüüfusesse surnud. Naine oli jäänud kolme väikese lapsega maha. Elu oli raske, kuid leisel oli ometi väike maalapp, lammas ja ligi 30 kana, mille varal pere hädavaevu elas. Eelmise aasta jooksul oli ta õppinud oma lihtsal viisil Kristust mõistma, ja sestpeale, kui ta oli õppinud oma muredest ja vajadustest palves Jumalale rääkima, oli tema elu teiseks muutunud.

Päev, mil ta leidis valge kana alt pesatäie mune, oli suur päev!

Automaatselt pidi ta juba ühe muna kõrvale panema, et seda kogudusele anda, kuid siis mõtles ta, et "parem anda Issandale kana kui kanamuna". Ja tõsi mis tõsi: ühel päeval koorusid munadest välja kümme ilusat kollast kanapoega. Naine võttis kohe ühe tragima tibu kinni ja sidus jupi villast lõnga ta jala ümber.

"Miks sa nii teed?" küsis tema üheksa-aastane tütar Mariani.

"Sest et see on Issanda kanapoeg," vastas talle ema. "Me peame tema eest hästi hoolitsema."

Kanapoeg kasvas ja Mariam hoidis teda väga.

"Ema, millal sa Issandale tema kanapoja kätte annad?" küsis tütar.

"Veel mitte, tütreke, las ta kasvab veel; parem anda Issandale kana kui kanapoeg."

Siis juhtus üks üllatav asi. Kõik kanapojad olid ilusad ja tugevad, kuid Issanda kanapoeg oli veel ilusam ja tugevam kui teised. See oli tõesti päris auhinnakana! Tema liha oli sitke ja suled ilusad valged. Mariam oli rõõmus, sest tema meelest oli nii õige; aga ema ei olnud rõõmus. Maisi oli sel põua-aastal üsna vähe, nisu oli kidur ja tomatid närbunud. Issanda kana eest oleks turul saanud väga head hinda!

"Ma olin rumal, kui sidusin selle lõngajupi tema jala ümber," ütles ta endale mitu korda päevas. "Õigupoolest rääkis härra Ralph ainult kanast, aga mitte kindlast, teatud kanast. Ma oleksin Issandale võinud anda selle lahja musta kana. Keegi poleks midagi teadnud."

Asi painas teda sedavõrd, et ta läks ühel pühapäevahommikul kanaaeda, võttis Issanda kanal lõngajupi jala ümbert ära ja sidus selle lahjema kana jala külge. Siis tõmbas ta liniku üle pea, pani lapse puhtalt riidesse ja läks väikese kogukonna hommikusele jumalateenistusele.

Väike kogukond ei korraldanud igal pühapäeval hommikuteenistuse järel ühist armulauda, kuid sel pühapäeval see toimus. Üks süüria kristlane astus lihtsa puust laua juurde, millele oli leiba ja veini pandud mälestuseks meie Issanda Jeesuse Kristuse ihust ja mahavoolanud verest. Enne armulauda kutsumist lauldi laulu, mis oli tõlgitud araabia keelde:

Mu veri voolas,
ma andsin oma hinge,
et päästa sind
nii surmast igavest'.
Suil' andsin hinge ma,
mis mulle andsid sa?

Kõlavalt ja erksalt jäi viimase värsirea küsimus õhku hõljuma. Aga enne, kui laul oli lõppenud, tekkis kirikus väike segadus. Lesknaine tuli tasakesi ettepoole, nägu kätega varjates ning kibedasti nuttes, ja pomises midagi omaette. Keegi ei saanud aru, mida ta tahab öelda. Õieti polnud selgesti kuulda muud kui: "Issanda kana! Issanda kana!" Lõpuks taipas Mariam, mis ta ema vaevas. Unustades oma häbelikkuse, jooksis ta tema ette ja põimis käed ema ümber.

"Ta ütles: oodake! Oodake, ta käib kodus ära. Ta seob lõnga tagasi Issanda kana jala ümber... ta ei või maitsta leiba ja veini, enne kui ta on seda teinud," seletas Mariam.

Keegi ei naernud. Inimesed hakkasid taipama. Naine tõstis pisaratest märja näo. "Tema andis nii palju!" sosistas ta. "Ja mina tahtsin Talle anda kõige halvema, mis mul on. Kuidas ma saan niiviisi armulauda tulla? Oodake, oh, oodake... ma tahan anda oma parima."

Kõik tõusid vaikselt püsti. Jumala Vaim kõneles. "Vend Ralph," ütles üks mees, "ka mina tahan enne kodus ära käia. Ma ei ole annetanud kümnendikku oma nisust. Kuidas ma saan ülekohtu mõttega Issanda lauda istuda!"

"Ka mina," pomises teine. "Ma kartsin põuda. Ma ei ole nädal aega Issandale piimaosa andnud."

"Vennad ja õed," ütles kolmas. "Ärme istumegi täna hommikul Issanda armulauda. Ehk peab veel mõni meist kodus ära käima. Koguneme õhtul uuesti!"

Kõik olid temaga päri ja läksid vaikides laiali.

Sel päeval ei saanud Ralph puhata, kuna inimesi tuli roodus annetustega tema uksele. Õhtul oli kirik puupüsti rahvast täis. Rõõm ja ülistus olid külas tagasi. Kristus tundus väga lähedal olevat ja kõik olid õnnelikud.

Mariam ja tema ema olid samuti õhtul kirikus. Pisarad panid ema silmad särama, kui ta meenutas armastust, mis oli kõik ära andnud.

Issanda valge kana kõndis uhkelt väikese talu mail, villane lõng jala ümber, just nagu teaks ta oma kuulumist suurele isandale.

VÕTI:

... ja meeles pidada Issanda Jeesuse sõnu, mis ta on öelnud: õndsam on anda kui võtta! (Ap 20:35)

PALVE:

Me täname Sind, Isa, kõigi heade andide eest: külvi eest, saagi eest, elu, tervise ja toidu eest. Võta vastu meie and, sest kõik on sinu armastuse antud. Võta siis see, mida Sa kõige rohkem ihkad: meie armastus ja tänulikud südamed.

MÖTLE:

- Jumal ei ole kunagi neid õnnistamata jätnud, kes Talle annavad, olgu siis nende and milline tahes - aeg, raha, vaev või kogu elu. Jumala andmised ei tule alati sellisel moel, nagu me oleme oodanud.

- Kui sa tahad Jumalale midagi omast ära anda, siis pead olema valmis andma rõõmuga, vabal tahtel ja armastavast südamest. Sa pead annetama, ootamata midagi vastutasuks, ja lootma sellele, et Jumal õnnistab sind omal ajal ja omal viisil.

41. Poiss, kes kartis valgust

Jõulud lähenesid ning ilm oli pilves ja tuuline. Paul ja Billy ruttasid koolist koju, kuid teel meelitasid neid väga heledasti säravad vaateaknad. Tänavalaternad põlesid juba. Poisse koju viiv kitsas, valgustamata tee oli täis sügavaid rattaroopaid ja poriloike. Parem oluks neil koju jõuda enne pimedat tulekut.

"Tule, Bill," hüüdis Paul kärsitult, kuid väike Bill tundis end olevat muinasjutumaal. Ta oli toppama jäänud ühe mänguasjade kaupluse akna ette... kui saaks jõuluvanalt selle autogaraaži... ja mõned mudelautod... Tal ei tulnud Pauli meelde, kes ootas ristmikul, kust nad pidid koduteele pöörama.

Äkki märkas Paul midagi, mis pani ta Billi unustama. Ta seisis suure apelsinikäru kõrval. Kollased apelsinid särasid toredasti tänavalaternate valgel. Käru omanik seisis seljaga Pauli poole ja asetas Jaffa reklaamsilti alusele. Kedagi teist ei olnud tänaval näha. Sulgemisaeg oli lähedal ja kõik tõttasid koju.

Apelsinimüüja jäi siiski veel ootama hiliseid ostjaid, kes pidid rongiga koju sõitma.

Paul oli päris üksi mitmesaja ilusa, särava jõuluapelsini juures.

Ta sirutas vargsi käe ja pistis kolm-neli apelsini koolikotti. Ei juhtunud midagi. Ta toppis veel neli apelsini taskutesse. Haaras lisaks veel viis ja surus need jope taskutesse. Kõik oli vaikne ning müüja vaatas ikka veel teisele poole. Paul oli nagu unes: nii suur vedamine tundus olevat liiga suur, et tõsi olla.

Siis märkas ta, et näeb kole paks välja, ja leidis, et mida kiiremini ta jõuab kõrvaltee pimedusse, seda parem! Billy tuli aeglaselt, unistavil silmil. Ta nägi oma kujutluses ikka veel nägusaid mudelautosid... Paul jooksis kähku kõrgete hekkide varju. Siin ei näe keegi tema lubamatut paksust. Ta otsustas küüni pugeda ja oma varanduse heintesse peita. Koju ei julgenud ta seda viia. Ta võib vahetevahel küüni lipsata ja seal apelsine süüa. Sellest tuleksid toredad jõulud.

Siis hüüdis Billy, kes pimedat kartis, suure rõõmuga: "Vaata, lamp, isa tuleb meile vastu!" Billy jooksis tule poole. Paulil läks süda külmaks. "Hei, poisid," hüüdis isa, "täna läks vara pimedaks. Ma mõtlesin, et kukute veel poriloiku. Ära ilmaasjata jookse, Paul."

Paul surus end hirmunult ja murelikult heki vastu. Ta ei saanud ju minna isa ausa, uuriva pilgu alla või tema kallistavate käte vahele... Billy keksles nüüd taskulambi valguses, hoides isal käest kinni. Pimeduse kartus ei tulnud talle enam meeldegi. Kuid Paul jäi nendest kaugele maha.

"Mis sul viga on, Paul?" hüüdis isa. Ta tundis hästi oma väikest poega: "Kas sa olid täna koolis paha poiss?"

"Paul oli täna hea poiss," ütles Billy südilt. "Õpetaja ütles, et ta on klassi kõige parem jooksja. Isa, poe vaateaknal olid mudelautod... ja autogaraaž ja..."

"Paul, tule siia, siin on valge. Sa kukud seal kraavi."

"Ma saan siit ka läbi."

"Ära ole rumal, Paul! Sa teed oma kingad kole poriseks " "Minu arust on siin täitsa hea tee... ai!... aiii!" Pauli jalg oli mingi oksa taha kinni jäänud ja ta kukkus lartsti kõhuli. Apelsinid veeresid taskutest mööda maad laiali. Need, mis olid tal tuulejaki taskus, said kõvasti muljuda. Isa astus nüüd teepervele ja suunas lambivalguse Paulile. Paul purskas jahmatusest pööraselt nutma. "Selge!" ütles isa karmilt.

Ta tõstis Pauli püsti ja hoidis teda valgussõõris. Poisi peopesad ja põsed olid tugevasti marraskil, suu oli täis kruusa, liiva ja huulest tuli verd. Ta nägi nii armetu ja hirmunud välja, et ta oli isa arvates juba küllalt karistada saanud.

"Sa võtsid need Sam Smithi kärult?" küsis isa.

"Ja...ah," nuuksatas Paul.

"Sa oled varas, Paul, ja nüüd lähed kohe tagasi ja maksad need ära."

"Aga... aga... mul ei ole üldse raha... ja... ja äkki ta kutsub politsei."

"See on tema otsustada. Kui Sam Smith kutsub politsei, siis oled sa selle ära teeninud. Siin on sulle raha. Mine nüüd kohe tagasi, räägi Samile, mida sa tegid, ja küsi, palju tosin apelsine maksab. Bill ja mina ootame tänavanurgal."

Apelsinikaupmees oli üllatunud, kui porine, kartliku näoga poiss pimedast välja ilmus ja nuuksudes oma loo ära rääkis. Kaupmees võttis apelsinide raha vastu ja ütles, et kui ta veel poisi sellise teo pealt tabab, siis kutsub ta kohe politsei. Kui Paul oli läinud, viipas kaupmees heatahtlikult poiste isale, kes seisis tänavalaterna all.

Kõik toimus nii kiiresti - ülestunnistamine oli möödas. Pauli mõtted karglesid segaselt siia-sinna. Loomulikult oleks ta pidanud apelsinid oma taskurahast kinni maksma, kuid sellel ei olnud enam mingit tähtsust. Apelsinid olid nüüd kaupmehele ära makstud ja talle oli andeks antud. Ikka veel tihkudes lonkas ta tänavanurgale laternavalgusse. Ta jalg kipitas kõvasti, kuid isa käsi oli ta õlgade ümber; ta aitas poega poriloikudest üle.

"Ära kunagi enam niisugust asja tee, Paul," ütles isa. "Näed ise, see ei too midagi head!"

Haarates tugevamini isa käest kinni, lubas Paul, et ta enam kunagi ei võta salaja teise oma.

Kui me teeme pattu, siis ei saa me Jumala valguses käia. Kui tead, et su südametunnistust vaevab miski, siis pead sa selle üles tunnistama, et asjad Jumalaga ruttu korda saada. Seega saad sa puhtaks, sulle antakse andeks ja sa võid jälle edasi minna koos Jeesusega.

VÕTI:

Jeesus ütles: "Mina olen tulnud valguseks maailma, et ükski, kes usub minusse, ei jääks pimedusse." (Jh 12:46)

"Aga see on kohus, et valgus on tulnud maailma ja inimesed armastasid pimedust rohkem kui valgust, sest nende teod olid kurjad." (Jh3:19)

Aga kui me käime valguses, nõnda nagu tema on valguses, siis on meil osadus üksteisega, ja Jeesuse Kristuse, tema Poja veri puhastab meid kõigest patust. " (1Jh 1:7)

PALVE:

Oh, Issand, aita, et ma kunagi ei laseks ülestunnistamata patul mind Sinust lahutada.

Hoia mind Jeesuse valguses, nii et mul ei oleks midagi varjata. Hoia mind Jeesuse lähedal.

MÖTLE:

Ükski patt ei ole liiga väike ega liiga suur Jumala andeksandvale armastusele.

42. Tulest väljas

Joonatan oli usklikuks saanud noorte suvelaagris, kuid kõik ei olnud siiski korras. Alguses oli ta olnud väga õnnelik. Ta oli lugenud Piiblit Piibliuurijate Seltsi loengute abil ja ka mõistnud, mida ta luges. Palvetamine oli tundunud kergena. Kõik oli olnud uus ja põnev. Kodus oli ta rohkem abivalmis kui enne, temaga oli kerge läbi saada. Tema kõnepruuk oli tublisti muutunud. Kuid see ei kestnud kaua.

Hommikud läksid külmemaks, ülestõusmine oli raskem ja igapäevane Piibli lugemine ning palvetamine hakkasid tüütaks muutuma. Joonatan oli tutvunud koolis poisiga, kes naeris usklike üle; ja ta tundis end üksi ja petetud olevat. Võib-olla oli ta seda kõike, mis laagris toimus, endale ainult ette kujutanud. Võib-olla ei olnud selle kõige taga midagi tõelist.

Enne kui Joonatan kogunisti alla andis, otsustas ta minna ühe vana mehe juurde. Ta oli Joonatani hea sõbra Pete'i vanaisa. Just Pete oli kutsunud Joonatani suvelaagrisse. Ka nende vanemad olid omavahel head tuttavad. Joonatan oli kord kuulnud, kuidas Pete'i vanaisa kirikus rääkis, ja talle tundus siis, et see on mees, kes tunneb Jumalat. Pete'i vanaisa oli lahke, sinisilmne vana mees; Joonatan tundis, et ta peab just selle mehega rääkima. Ta helistas ja küsis, kas ta võib tulla.

Joonatan oli natuke närvis, kui ta jalgrattaga vanuri juurde sõitis. Ta ei teadnud, mida ta räägib või kas ta üldse midagi räägib. Vana mees võttis ta aga väga soojalt vastu ja pani kaks tooli vanaaegse söekamina juurde; vanaproua asus kohe teed keetma. Soojuse ja koogi mõjul üles sulades rääkis Joonatan vanahärrale kõik ära. Nad vestlesid omavahel kaua. Lõpuks ütles vanahärra äkki: "Aga su kogudus? Tema liikmed peavad sind aitama ja sinu pärast palvetama. Kas sa oled sellest pastoriga rääkinud?"

Joonatan näis kimbatuses olevat. "Õigupoolest, kui tõtt öelda," ütles ta viimaks, "ma ei käi kirikus. Kodused käivad kirikus ainult jõuluajal ja lihavõttepühadel. Pühapäeviti on mul alati väga kiire. Ma käin viimases klassis ja tegelen nädala lõpulgi õppimisega. Pealegi, ma käisin kirikus korra või paar, aga minu meelest oli see veidi igav. Pühapäeviti olen ma katsunud natuke rohkem Piiblit lugeda kui muidu ja mõnikord käin maal. Kirikusse pole isu minna."

Vana mees kuulas mõtliku näoga. Siis võttis ta tuletangid, kummardus ettepoole ja napsas tulest ühe hõõguva söe. Ta asetask selle ettevaatlikult kamina servale. "Vaata seda sütt," lausus ta vaikselt. "Ja ütle mulle, mis temaga juhtub."

Joonatan vahtis üksisilmi hõõguvat söetükki ja nägi hõõgust kustuvat. Punane taandus halli eest ning söe hõõgus ja soojus kadusid. Siis võttis vanahärra söe uuesti tangide vahele ja pani kaminasse tagasi. "Vaata seda nüüd," ütles ta.

Hall süsi lõi helendama ja temast sai osa tule leekivast südamest.

Siis seletas vana mees, et kristlasi ei ole määratud käima oma teed üksi, nii nagu sõduridki sõjas ilma armeeta võitlema või kätt ehk jalga tegutsema ilma kogu keha abita. "Sõdur on osa

armeest," ütles ta, "ja käsi on osa kehast. Kui sinust sai kristlane, sai sinust keha osa. Sa oled osa sellest kogudusest, kuhu kuuluvad kõik maailma usklikud. Sinna kuuluvad kõik need, kes armastavad Jeesust, ükskõik missuguse riigi alamad nad on. Ainult elukondlikel põhjustel kogunevad usklikud eri kirikutesse ja neil on erinevad kombes. Ometi on nad kõik Jumala silmis üks. Kui oled üksi, on sul oht Jumalast eemalduda. Kui lähed koos teiste kristlastega õppima, vestlema, annetama ja palvetama, saab su usk kinnitust, su armastus Jeesuse vastu kasvab ja elu selgineb."

Kui Joonatan jalgrattal kodu poole sõitis, otsustas ta, et ei lase järgmist pühapäeva tühjalt mööduda. Ta tahtis otsida teed kogudusse. Ta tahtis leida kohta, kus inimesed armastavad Jeesust, palvetavad ja õpivad üheskoos. Ta tahtis tõemeeli saada tule tagasi südamesse.

Mõned inimesed armastavad seltskonda rohkem kui teised. Sulle ehk meeldib rohkem üksi olla. Seepärast tunned sa teiste seas kohmetust ja ängistust. Su usuelule on ometi kasuks, kui sa liitud kristlaste rühmaga - noorteklubis, pühapäevakoolis või mujal. See ei ole alati kerge. Võib kuluda mitu nädalat, enne kui sa hakkad end teiste hulgas vabalt tundma ja märkad, et sulle meeldib oma rühmaga koos olla. Kui jätkad visalt, tutvud kindlasti inimestega, kellega sul on palju ühist. Ennekõike ühendab teid usk Jeesusesse, võib-olla ka samad küsimused, probleemid ja rõõmud. Sa saad abi ja võid ka ise teistele abiks olla.

VÕTI:

Ning ärgem jätkem maha oma koguduse kooskäimist, nõnda nagu mõnel on kombeks. (Hb 10:25)

Jeesuse palve:

"...et nemad kõik oleksid üks, nõnda nagu sina, Isa, minus ja mina sinus, et nemadki meis oleksid ja maailm usuks, et sa mind oled läkitanud." (Jh 17:21)

PALVE:

Issand, ma palvetan oma koguduse eest ja kõigi nende eest, kes seal õpetavad ja jutlustavad. Aita mind olla usklik ja korralik kirikuskäija ja aita mind pühapäevi õigesti kasutada, teadmisega, et see on eriliselt Sinu päev.

Ma palun, et ma õpiksin nädalast nädalasse Sind rohkem tundma ja et minagi oleksin kogukonna ustav liige. Näita mulle, mida ma saan selle heaks teha.

MÖTLE:

- Kuigi usklike seas olla on sulle kasuks ja õnnistuseks, pea meeles, et ka sina saad olla teistele abiks ja julgustuseks.

X JUMALALE LOOTMINE HEADEL JA HALBADEL PÄEVADEL

43. Tikutoos ja hõberaha

Üks 12-aastane tüdruk elas maal, kus kristlasi taga kiusati ja mõnitati. Ta uskus Jeesusesse, kaalus usklikega liitumist, kuid kartis tagajärgi. "Kas ma võin olla kindel, et Kristus kaitseb mind kõige halva eest, kui ma hakkan Teda avalikult järgima?" küsis ta.

Tema sõber võttis tühja tikutoosi ja pistis sinna sisse hõberaha.

"Vaata," sõnas sõber. "Tikutoos tähistab siin sinu keha ja hõberaha hinge. Mis juhtub hõberahaga, kui ma viskan tikutoosi maha?"

"Mitte midagi, temaga ei juhtu mitte midagi." "Kui ma lõhun tikutoosi ära?"

"Noh, toos läheb katki, aga raha jääb tervelt sinu kätte." "Aga kui ma viskan selle tulle?"

"Tikutoos põleb kohe ära, aga raha nii kergesti ei sütti. Saad selle ahjust kätte."

"Ja kumb siis sinu meelest on kallihinnalisem ja tähtsam?" "Hõberaha muidugi."

"Samal moel võid sa iga päev anda oma keha ja hinge Jeesusele. Keha võib viga saada ja kord see ka sureb, kuid tõeline sina, see, mis sinus on tähtis, ei sure kunagi. Issanda Jeesuse kätes oled sa kaitstud hirmu ja patu eest."

Issandal on võimu meid kaitsta. Keegi ei saa meid Temast lahutada ja miski ei saa meie kehale haiget teha, ilma et Armastuse Jumal sel sündida laseks.

VÕTI:

Jeesus ütles: "Seda ma olen teile rääkinud, et teil oleks rahu minus. Maailmas on teil ahastust, aga olge julged, mina olen maailma ära võitnud!" (Jh 16:33)

Kui ma kõnniksin surmavarju orus, ei karda ma kurja, sest sina oled minuga. (Ps 23:4)

PALVE:

Issand, ma tean, et Sinu sooviks on minu täielik andumine Sulle. Tean ka, et Sa soovid meile kõige paremat. Kuid ma kardan. Kardan valu ja kannatusi või seda, et erinen teistest. Kardan, mida kõike Sa minust võid tahta. Aita mul rohkem Sinule loota ja täiesti uskuda, et kõike, mis minuga või meiega juhtub, oled Sina oma armastuses sündida lasknud.

MÖTLE:

- Mis määral sinu usk Jumalasse ja sinu armastus Tema vastu sõltub sinu eluolust?
- Kuidas mõjutaks sinu usku sinuga või su perekonnaga juhtunud õnnetus?

44. Valvur, keda nad ei julgenud tappa

Tema nimi oli Upton Wescott. Ta läks koos naisega Sairi - mõlemad olid veel noored; see juhtus peaaegu sada aastat tagasi. Sairis jutlustasid nad inimestele, kes olid tol ajal alles algelised inimsööjad. Siis suri ta naine mingisse taudi, ja Upton jäi pimedaks. Sellele vaatamata jäi ta Aafrikasse juhtima ja korraldama misjonitööd, millest hiljem sai suur ja tugev misjoniorganisatsioon. Upton suri talle kallite inimeste keskel.

Ta käis vaid mõned korrad kodumaal puhkusel. Kord rääkis ta selle loo oma sõpradele. Ta oli siis vana, hallipäine mees, kuid ta käis püstipäi ja nii kindlalt, et oli raske uskuda tema pimedust. Ta silmad vaatasid just nagu sellesse aega, kus ta oli veel noor tööd tegev mees.

Upton jutustas, kuidas nad kord koos töökaaslastega olid laagrisse asunud ühe väikese järve kaldal paikneva küla lähedale. Koht oli väga ilus, aga vesi kubises jõehobudest ja krokodillidest. Kohe nende telgi tagant algas salapärane džungel. Külaelanikud olid siiski sõbralikud: nad tõid võõrastele banaane ja teisi puuvilju. Kui nad olid oma päevatöö - kõplamise

või kalastamise lõpetanud, - tulid nad võõraste juurde lõkke äärde istuma. Siin kuulsid nad, mis noortel misjonäridel oli neile rääkida. Vähehaaval hakkas nii mõnigi neist mõistma, et võõraste kuulutatav armastuse ja igavese elu sõnum on ka tema jaoks. Nii hülgasid nad ükshaaval oma patud ja halvad kombes ning õppisid usutões elama. Nad õppisid elama ausalt, naabritega rahus ja üksteise eest hoolt kandma.

Need Aafrika esimesed usklikud olid väga julged. Pahad vaimud olid valitsenud nende elu ja neil oli raske uskuda, et armastav taevane Isa suudab neid kurja eest kaitsta ja et nad võivad tõesti kindlad olla. Eriti olid nad kogu aeg kartnud ühte nõiatohtrit, kes oma loitsude ja nõiatempudega pidi mõjutama kogu selle piirkonna rahvast. Ta sai vihaseks, kui kuulis, et tema hõim on pöördumas elava ja tõelise Jumala poole. Kõik ootasid hirmuga tema kättemaksu.

Külas oli õhtusöögiaeg ja savipotid podisesid tulel. Ka Uptoni sõbrad tegid parajasti süüa, kui nad nägid heitunud poissi, kes viipas neile džungli servast. Nad läksid vaatama ja nägid, et poiss vabises üle kogu keha ning ta silmaterad olid hirmust laienenud.

"Ma tulin teid hoiatama," sosistas ta. "Te peate täna öösel põgenema. Mu isa aitab teid. Paat on teie jaoks valmis ja te peate täna öösel just enne kuu tõusu abajas olema. Ta ütles, et see on teie ainuke võimalus."

"Miks me peaksime põgenema? Kes kavatseb meile halba teha?"

"Suur nõiatohter muidugi. Ta saadab täna öösel tapjad siia. Öö kõige pimedamal ajal ründavad nad teid odadega. Te ei pääse nende käest."

Mehed kaalusid kiiruga seda ettepanekut. Neil olid püssid metsloomade laskmiseks, kuid neil ei olnud mõtteski kasutada neid inimeste tulistamiseks. Ja mis kasu sellest olekski, kui telk on odameeste poolt ümber piiratud? Nad olid ise õpetanud neid noori mehi ja naisi Jumala peale lootma. Ja nemad, ristiusu misjonärid, ei tohi nüüd põgeneda. Ega neil polnud kohta kuhu põgeneda. Upton pöördus hirmunud ja ootava poisi poole.

"Täna oma isa," ütles ta, "aga ütle talle, et meie Jumal ei ole käskinud meid põgeneda. Me loodame Tema abile ja ootame, mis juhtub."

Poiss jooksis minema ja sõbrad valmistusid kolmekesi magamaminekuks. Nad sõid õhtust nagu tavaliselt. Troopika öö tuli kiiresti. Kunagi enne ei olnud nad nii selgesti kuulnud lehtede kahinat, öölindude, putukate ja ahvide häälsusi. Kogu džungel elas. Palvetades ja oodates istusid nad mõne aja telgi uksele. Kuu tõusis ja taevast oli täis hõbedast valgust. Kolmel mehel ei olnud kiiret telki magama minna. Nad mõtlesid, et on parem surmaga silmast silma kohtuda väljas kui istuda sees lõksus nagu rotid. Nad olid otsustanud, et nad ei kasuta relvi. Mis kasu olekski tappa üks või kaks esimest, kui ülejäänud mehed oleksid ikka valmis neid odadega viskama? Võib-olla meenutasid nad ka Stefanost. Temagi ei surnud relv käes, vaid vaatas Jumala poole.

Nad ootasid kogu öö troopika heledalt vilkuvate tähtede all. Siis loojus kuu. Hetk, mil udu tõusis järvelt ja maa oli paksu udu varjus, oli õudne. Mis nüüd tuleb?

Kuid kedagi ei tulnud. Lõpuks tõusis päike. Kõik kolm väsinud meest, kes ei uskunud, et nad näevad uut hommikut maa peal, vaatasid uuel pilgul udu hajumist. Kaevult kostis hääli, majadest hagude murdmist ja põldudelt kõblaste kolksumist. Lõkete suits hakkas taeva poole tõusma. Elu ei olnud veel kunagi nii ilusana paistnud! Mehed ronisid telki ja uinusid sügavalt magama. Väike kristlaste salk, kes käis telki piilumas, kiitis Jumalat ja imestas. Kui jutlustajad oleks maha tapetud, oleksid nad leinanud neid nii nagu oma kaotatud isa. Tõsi mis tõsi: Issanda käsi oli kaitsnud nende õpetajaid!

Möödus mitu kuud. Kuna neile, kes olid jätnud pahade vaimude kummardamise, ei sündinud midagi halba, siis said teisedki julgust. Armastus ja vabadus olid paremad kui senine hirmu orjus. Seepärast nad õieti enam ei kartnudki, sest nõiatohter paistis oma väe kaotanud olevat. Mõned ütlesid, et ta on juba liiga vana. Teised ütlesid, et vaimud olid ta maha jätnud. Oli see mis tahes, teda ei kardetud enam.

Ometigi oli Upton hämmastunud, kui ta ühel päeval nägi telgi uksele põlvitavat vana meest. Mehe kaelas rippus amulette ja tema vöölt kõlkuvad ahvisabad lohisesid maas. Kui mees lõpuks nõustus sisse tulema, nägi Upton, et mees oli väga nõder ja tema silmadest vaatas vastu ääretu tühjus. "Ma tahan tunda õppida elavat Jumalat," ütles ta lühidalt.

Nad kõnelesid omavahel tükk aega. Kui Upton rääkis talle patust ja meelearandusest, lausus mees: "Minul on väga palju patte. Mul on üks patt, mis vaevab mu südant rohkem kui teised."

"Tunnista seda, ja see antakse sulle andeks," ütles* Upton.

Nii rääkis mees kõik ära. Oli olnud uue kuu öö. Ta oli saatnud odadega mehed läbi džungli ja käskinud neil kõik kolm misjonijutlustajat maha tappa. Kuid mehed olid tulnud puhaste odadega tagasi. Nad ei olnud verd valanud.

"Ja mispärast?" küsis Upton. "Meil ei olnud ju relvi. Keegi poleks saanud neid takistada."

"Teid oli ju neli," ütles vana nõiatohter. "Meestel ei olnud käsku nelja tappa ja nad ei suutnud vahet teha, kes on teist see neljas."

Nad ootasid, kuni udu tõusis, aga neljas mees ei läinud ikka ära. Sõber, kes oli see mees, kes istus sel ööl kuuvalgelt teiega koos?"

Upton ei osanud küsimusele vastata. Kas oli Issand ise istunud nende seltsis või oli Ta saatnud ingli? Ta ei teadnud seda. Talle piisas sellest, et nad olid näinud uut hommikut ja et vana nõiatohter oli pöördumas Issanda Jeesuse poole.

VÕTI:

Jehoova ingel on leerina nende ümber, kes teda kardavad, ja ta vabastab nad! (Ps 34:8)

Ka kui ma kõnniksin surmavarju orus, ei karda ma kurja, sest sina oled minuga; su kepp ja su sau, need trööstivad mind! (Ps 23:4)

PALVE:

Ma tänan Sind, Issand, pideva hoolitsuse eest nii ööl kui päeval. Tänan, et Sa oled minuga, kui ma vallatlen, mängin või suplen või olen matkateel. Tänan Sind selle eest, et oled olnud minuga, kui ma olen olnud haige või hädaohus. Sina oled mind päästnud ja kaitsnud. Ole oma väe ja armastusega nende lähedal, kes on täna öösel ohus sõdivates maades, kes on süütult vangis või keda kiusatakse usu pärast. Aita neid mõista, et juhtugu mis tahes, miski ei saa neid Kristuse armastusest lahutada. Võtku Sinu armastus hirmu nende südamest. Saada neile lohutust ja jõudu. Anna neile tänaseks uut rahu ja julgust.

MÖTLE:

- Kerge on loota Jumalale ja ülistada Teda heades elutingimustes.

- Palju raskem on loota Temale ja ülistada Teda halbades tingimustes ja nendest hoolimata. Kuid seesugune lootus meeldib Jumalale kõige enam.

45. Mägi, kuhu nad ei tohtinud tulla

See lugu on Ruanda kodusõja ajast. 1960-ndatel aastatel hakkasid Ruanda hõimud omavahel sõdima. Metsistunud meestjõugud marssisid maal ringi, relvadeks kirved, kõplad ja noad. Pimedas vihas tapsid nad rahulikke elanikke ja põletasid nende õlghütte.

Ühe mäe otsas asus misjonihaiгла. Selle aafriklasest pastoril, tema naisel ja kahel inglise halastajaõel, Doreenil ja Jol, oli raske probleem lahendada. Mäelt nägid nad kogu tasandikku. Seal lõõmasid väikesed külad, mis naaberhõimud olid vihaga põlema pannud. Vaenlane lähenes. Mida pidid nad tegema? Nad magasid rahutult ja varahommikul ärgates nägid nad ikka vaid tule lõõska orgudes. Nad teadsid, et tapjad on ligidal.

Kas nad peavad andma peavarju põlevatest küladest põgenejatele? Kui nad seda teeksid, astuksid nad seega ju relvastatud mässajate vastu välja. Tapahimulised mehed peaksid siis haiglat oma vaenlaseks. Personal ja kõik haiged oleksid ohus. Haiгла rüüstataks ära ja ükski hing poleks surma eest kaitstud. Teiselt poolt tähendaks põgenike minemaajamine umbes 300 kabuhirmus inimese surma; need ronisid parajasti mäest üles, seljas rinnalapsed ja see vähene vara, mida neil oli õnnestunud tulest päästa. Kas võib kristlaste haiгла sulgeda oma ukseid ja saata põgenikud mõrtsukate küüsi? Ei, nad ei saanud abi vajavaid inimesi minema ajada. Ja nii surus nuttev, väsimusest nõrkev rahvahulk end kitsale maa-alale kokku, igasse nurka, haiglasse ja kirikusse.

Kõik olid tõeliselt ohus ja haiгла personal pidas nõu. Nad otsustasid, et aafriklasest pastor ja Jo üritavad pimedat tulekul minna autoga abi kutsuma. Pastori naine Edreda ja Doreen jäid haiglasse ootama, mis edasi saab. Nad palusid koos Jumalalt kaitset teeasujaile, tarkust kahele kohalejääjale ja varju hirmunud rahvale, kes haiglat täitis. Palvetamise ajal meenus Doreenile väike maal, mille ta äsja oli saanud. Pildil oli lambakari, valged ja mustad lambad. Vihaselt urisev hunt tahtis lammastele kallale karata, kuid karja ja hundi vahele oli sirutatud läbitorgatud käsi. See kaitses karja, ja lammastega ei saanud midagi halba juhtuda.

Jo roolis, läks misjonიაuto pimedat tulekul teele, põigeldes põlevate külade ja mässuliste jõukude vahelt läbi. Doreenil oli palju tegemist, et mitutsada võõrast rahustada. Ta tegi kõik, et nad tunneksid end kaitstuna ja nii koduselt kui võimalik. Lõpuks vajus ta väsinult voodisse. Järgmisel hommikul ärgates jooksis ta kohe akna juurde, ja tõepoolest: kole, verejanuline mõrtsukate jõuk ronis parajasti mäest üles.

Doreen ei teadnud, mida teha. Ainus võimalik abinõu oli nendega rääkima minna. Ta palus Edredat kaasa tulla ja nad läksid kahekesi mässulistele vastu. Sellisest julgusest üllatunud mehed jäid seisma.

Doreen kõneles nendega. Ta seletas, et nemad ei ole kummagi sõdija poolel. Neil ei ole vaenlasi. Nende ainuke missioon on inimesi terveks teha ja rääkida neile Jumala armastusest. Viisakalt, kuid kindlalt vastas jõugu juht, et see kõik võib tõi olla, kuid halastajaõed varjavad nende vaenlasi. Ta nõudis, et mõned mehed öö tulekul neile välja antaks. "Kui neid mehi välja ei anta, siis vallutame haiгла, vangistame kõik põgenikud ja põletame hooned maha."

Hääl, mis pealiku ähvardustele vastas, tundus olevat kellegi teise kui Doreeni oma. Ta oli isegi üllatunud, kui ta kuulis end julgelt vastavat: "Te ei tohi sellele mäele tulla. See on Jumala mägi."

Järgnes hetkeline jahmatav vaikus. Siis astus üks noormees, endal silmad vihast põlemas, Doreeni ette ja karjus talle näkku: "Jumalat ei ole olemas, preili!"

"On küll, jah on," kuulis Doreen end ütlevat. "Ja te saate näha, et Ta ei luba teil siia mäele tulla. Ta kaitseb meid!"

Kostis vihast pominat. Mõned katsusid Doreenist mööda tormata, kuid nähtamatu käsi oli tõesti välja sirutatud. Röövlid libastusid ja taganesid. Doreen ja Edreda ronisid tagasi mäele. Kuid oht ei olnud veel möödas. Doreen kutsus kõik põgenikud kokku ja rääkis neile ähvardusest.

Ta soovitas kõigil, kellel vähegi võimalik, katsuda pimeduse katte all Uganda piirile pääseda. Siis palvetasid nad kõik koos, ja suur vaikus langes mures ja hirmul olevate inimeste üle, kui nad palusid jälle Jumalalt kaitset. Seda vaikust rikkus peagi vihmavalingu trummeldamine hoonete katusele; vett tuli nagu oavarrest. Vaenuvägede rünnak uputas poris oli täiesti võimatu. Mõned hakkasid suurest rõõmusest laulma.

Õhtul hilja popsutas mudane auto mäest üles läbi voolava vee ja pimeduse. Pastor ja Jo olid jõudnud päralt ja nendega oli kaasas ametnik, kes organiseeris politseialgud haigla kaitseks. Nad olid nüüd kaitstud. Mõne päeva pärast saadeti põgenikud valitsuse veoautodega Uganda piirile kaitse alla.

VÕTI:

Lubadus neile, kes ei ole kindlad, kuidas nad hakkama saavad: aga kui kellelgi teist on puudu tarkusest, see palugu Jumalalt, kes kõigile annab suisa ega tee etteheiteid, ja siis antakse temale. (Jk 1:5)

Lubadus neile, kellelt küsitakse nende usu kohta: ja kui nad teid annavad kohtu kätte, siis ärge muretsege, kuidas või mida rääkida, sest teile antakse sel tunnil see, mida teil tuleb rääkida. Sest teie ei ole need, kes kõnelevad, vaid see on teie Isa Vaim, kes kõneleb teie sees. (Mt 10:19,20)

PALVE:

Issand, kui ma olen raskes olukorras ja ei tea, kuidas toimida, anna mulle oma tarkust! Kui mul on võimalus rääkida Sinust ja ma ei tea, mida öelda, anna mulle oma sõnad! Õpeta mind pidama Sinuga ühendust, nii et ma saan Sinult alati jõudu, kui ma seda vajan.

Täna Sind selle eest, et oled alati mu lähedal.

MÖTLE:

- Jumala äärminegi nõrkus on vägevam kui inimeste suurimad jõupingutused.
- Miks laseb Jumal meie elus pettumusi ja raskusi ette tulla?
- Miks peavad süütud inimesed kannatama?

Seisin kord vaibatöökojas ja vaatasin lapsi, kes istusid, jalad ristis, kangaspuude ääres ja kodusid vaipu. Need vaibad on üle maailma kuulsad. Iga lapse kõrval oli kuhil heledavärvilisi lõngu ja teine kuhil tumedaid. Heledad lõngad olid palju kaunimad, kuid poiste nobedad sõrmekesed kasutasid ometi mõlemaid lõngu.

Kui ma läksin kangaspuude teisele poole, nägin tervelt imeilusat mustrit. Siis sain ma aru, et muster ei oleks sugugi nii kaunis, kui poleks tumedat tausta.

Keegi on kunagi kirjutanud järgmise salmi:

Alles siis, kui kangaspuud on vaikinud
ja süstik on lakanud lendamast,
paljastab Jumal mustri ja seletab, miks.
Tumedad lõngad kuduja meistikätes
on samavõrra tähtsad kui kuld ja hõbe
Tema kavandatud mustris.

Järgmine lugu näitab, kuidas Jumal on kasutanud kurba ja valusat juhtumit kauni mustri saamiseks.

46. Kirkam valgus

Nii nagu teisedki karjapoisid, igatses ka Miikael elus rohkem seiklusi ja kooliharidust, sest karjuse elu Liibanoni mägedes oli üksluine. Kuid Miikael pidi tööd tegema. Ta pidi hommikuti karja rohumaale ajama. Siis karjatas ta lambaid kogu pika päeva ja viis nad õhtuks koju. Nii veetis poiss oma lapsepõlve ja oleks niiviisi veetnud ka terve elu, kui poleks juhtunud midagi muud.

Pealtnäha oli päev täiesti harilik. Miikael rändas mägedes ja kari sõi sealsamas. Äkki märkas ta rohu sees üht helkivat asja. Ta kummardus, et seda lähemalt vaadata. Ta haaras selle kätte - ja ei mäleta, mis siis juhtus; ta oli lõhkemata pommi kätte võtnud. Järgmine mulje, mida ta tajus, oli valu ja pimedus, askeldavad inimesed tema ümber - kuid ikka oli pime, nii et ta ei teadnud, kas oli öö või päev.

Kui ta lõpuks meelemärkusele tuli ja suutis selgelt mõelda, taipas ta et ta on haiglas. Pikapeale selgus, et kogu tema edasine elu möödub pilkases pimeduses. Plahvatuslega oli ta kaotanud mõlemad silmad. Samuti selgus talle, et tal pole enam paremat kätt, kuid seda kaotust pidas ta teisejärguliseks silmanägemise kaotuse kõrval. Miikael tundis, et seda ei suuda ta välja kannatada. Ta tahtis surra. Kui ta koju viidi, lebas ta, nagu seina poole, tundmata kellegi või millegi vastu huvi.

Palju tuttavaid tuli poissi vaatama ja kaastunnet avaldama. Kuigi ta neile vaevu vastas, pidi ta paratamatult kuulma nende juttu. Aga miski ei huvitanud teda, kuni ühel päeval tulid ta koju kaks võõrast naist.

"Me tulime Miikaelile pakkuma kohta Beirutis pimedate koolis," ütles üks neist. Ta rääkis sellest koolist väga palju huvitavat. Poisid pidavat seal õppima isegi lugema ja käsitööd tegema. Naise jutust võis oletada, et poisid on seal koolis õnnelikud. Miikael lamas kägaras oma nurgas, nagu see kõik üldse teda ei huvitaks. Ometi kuulas ta juttu sõna-sõnalt. Tema meelest oli see tühi loba. Kuidas saab pime poiss lugema õppida ning kuidas ta saab õnnelik olla? Pimedad poisid lebavad, nagu seina poole ja ootavad elu lõppu. Nad ei saa ju midagi teha.

Võõrad lahkusid, kuid ütlesid nägemiseni ja lisisid vaikselt: "Kui ta tahab tulla, anname talle koha."

Möödus mõni aeg ja koolist ei räägitud, enam midagi. Kuid Miikael mõtles sellele kogu aeg, kuna tema lõputus öös ei olnudki tal muud tegevust. Vähehaaval jõudis ta selgusele, et ta ei kaotaks ju midagi, kui ta katsuks koolis käia. Nii üllatas ta ühel päeval vanemaid sellega, et keeras pea nende poole ja ütles: "See pimedate kool Beirutis! Kõige parem on, kui te viite mind sinna. Ma tahan minna."

Niisiis asutasid nad end kooli minema. Nad tulid mägedest alla, sõitsid mereäärsesse linna ja talutasid Miikaeli mööda rahvarohkeid tänavaid. Nad otsisid kooli üles ja koputasid arglikult selle uksele. Koolis võeti neid väga viisakalt vastu ja juhutati ooteruumi. Läbi maja minnes nägid Miikaeli vanemad poisse, kes tegid korvtoole ja õppisid: nad lugesid sõrmedega! Nende sõrmed liikusid kiiresti suurte raamatute lehekülgedel ja oli tõsi, et nad paistsid olevat rõõmsad. See oli väga kummaline.

Juhataja tuli nende juurde ja kuulas nad lahkelt ära. Ta vaatas osavõtlikult nukranäolist poissi, kes istus õige vaikselt. Aga vanemate palve peale raputas ta murelikult pead. "See on võimatu," ütles ta. "Te tulete liiga hilja. Kõik kohad on ammu täis."

Kuid ta ei olnud arvestanud vaikiva poisi juuresolekut. Äkki hüppas Miikael püsti: "Te ju lubasite," hüüdis ta kibestunult. "Te lubasite!" Ta palus nuttes otsust muuta. Poisi meeleheidet nähes lubas juhataja ta kooli võtta ja kõik korda ajada.

Nii hakkas Miikael koolis käima, millest sai hiljem tema töökoht: nüüd on ta pimedate kooli direktor. Kohe algusest saati ei lasknud ta oma vigastustel õppimist takistada ja õppis vasaku käega pimekirjutamise ära. Ta tegi seda peaaegu niisama kiiresti kui teised parema käega.

Korvipunumine oli raske pähkel, kuid ta õppis rotangit parema käsivarre alla suruma. Juhataja tänas sageli Jumalat, et ta oli võtnud selle innuka ja usina poisi kooli, kelle tuima lootusetuse ilmegi oli vähehaaval asendunud aruka erksusega.

Mitu aastat hiljem olid poisid ühel õhtul kogunenud saali Piibli õpetust kuulama. Kui talitus oli möödas, küsis kõneleja, kas mõni poiss tahab rääkida sellest, mida ta on õppinud. Miikael tõusis püsti: "Ma tahan Jumalat tänada pimedaksjäämise eest," ütles ta lühidalt. "Ilma selleta ei oleks ma kunagi õppinud nägema maailma Valgust."

VÕTI:

Aga me teame, et neile, kes Jumalat armastavad, kõik ühtlasi heaks tuleb, neile, kes tema kavatsuse järgi on kutsutud. (Rm 8:28)

PALVE:

Issand, ma tänan Sind asjade eest, mis tunduvad rasked ja masendavad. Aita mind uskuda, et needki on osa mustrist. Ära lase mul nuriseda ega kahelda. Aita mul rõõmus olla ja ülistada - ma loodan Sinule!

MÕTLE:

- Kas su elus on olnud mõni ebameeldiv või valus sündmus, mille kasukstulekut sa alles nüüd mõistad?

XI PÄRAST SURMA – PÄRAST SEDA ELU

47. Lendama sündinud

"Tule nüüd," ütles punarind lahkelt. "Kas sa ei võiks natuke kiiremini liikuda, päike paistab juba ülemistele lehtedele. Latva sa ilmselt ei jõua, aga saaksid vähemalt tunda päikese soojust oma seljal."

"Jah," ütles liblikatõuk, närvides endale teed läbi nõgeselehe. "Soojus meeldib mulle küll, aga kuna päike paistab vahetevahel ka siia kraavi, ei näe ma mingit põhjust kõrgemale ronida. Ma olen oma koduga väga rahul ja siin on üpris maitsvaid lehti."

"Ohoo! Või lehti!" sädistas punarind. "Kui sa teaksid, mis üleval on! Kas sa siis kunagi ei igatse päikesevalgust, õõtsuvaid puulatvu, sinist taevast, linnulaulu, valgeid pilvi ja tuult?"

"Noh, õigust öelda, ei, sõber," vastas tõuk, "kuigi ka see on kindlasti tore. Ma olen ikka rohkem armastanud rohelist kui sinist värvi. Tuulised paigad ei ole mulle kunagi meeldinud. Ja mis puutub õõtsuvatesse puudesse, siis püsin ma parema meelega paigal. See on palju kindlam."

Punarind naeris.

"Noh, siis pole küll midagi teha," ütles ta lustlikult. "Kuid ah! Mina olen rõõmus, üliõnnelik selle üle, et sündisin tiibadega." Ta lendas õõtsuva saarepuu latva ja palvetas seal lauldes kaua, kaua aega.

Liblikatõuk tõusis tagajalule seisma ja kuulas. Kaunis laul kostis läbi lehestiku temagi kõrvu. "Tiivad," pomises ta omaette, "on see võimalik ..." Järsku tundis ta, et ta keha on väsinud ja raske. Tema vaatevälgi oli piiratud. "Mina ei ole sündinud puulatvade ja taevalaotuse jaoks... Ma ei teagi, milline see on. Mina sündisin kraavi, nõgese ja madalate taimede jaoks ja ega see elu siis hullem ei ole - kuniks seda üldse on."

Ta järas lehti ja püüdis rahul olla. Kuid ta oli imelikult rahutu. "Ehk hakkab vanaks jääma," mõtles ta, "muidu mul ei oleks sellist tunnet. Tiivad... tiivad!"

Miski liikus tõugu pea kohal. Üles vaadates nägi ta pärlmutterliblikat hetkeks nurmenuku õiele lendavat. Päikesevalgus kumas läbi liblika tiibade. Tõuk mõtles, et ta ei ole veel näinud midagi nii kirkast ja kaunist, ning äkki sai ta valusalt teadlikuks oma raskest kerest. Ta tahtis end ära peita, kuid oli juba hilja. Liblikas oli tõuku märganud ja maandus poolenisti söödud nõgeselehele. Nähes võõra ilu ja võlu, unustas tõuk sootuks iseenda.

"Kust sa tuled?" sosistas ta. "Sind ei ole enne siin kraavides näha olnud?"

"Sinagi ei kuulu siia," naeris liblikas. "Ka sina oled siin võõras... Sina sündisid valguse, tiibade, õhu ja sinise taeva jaoks. Tulin seda sulle ütleva."

"Ma ei tea, millest sa räägid," ahmis tõuk õhku. "Ja ometi... vahel tundub mulle, et ma olen siin kraavis võõras... et on veel midagi muud... Muidugi ei saa mina oma kohmaka kerega iial olla sinu sarnane. Kuidas see oleks võimalik?"

"Veel ei ole ilmsiks tulnud, mis sinust saab," ütles liblikas hinge tõmmates, "aga ma tean, et sa saad minu sarnaseks. Pea seda meeles! Sa ei ole sündinud kraavi jaoks. See on vaid osa sinu teekonnast. Sa sündisid lendama..." Kuid tema häält ei olnud enam kuulda, sest tiivad viisid ta tõugu vaateväljast minema. Tõuk tundis ennast hüljatuna ja ta igatses väga tiibu. Ta katsus mitut uut lehte järada, kuid neil oli nii tuim ja lahtunud maik. Miski ei lohutanud teda. Õhtu saabudes oli tõuk väga väsinud ja tõmbas ennast kraavis kerra, mis oli kogu eluaeg olnud ta kodu. "Aga mul on kummaline tunne, et ma ei jää enam kauaks siia..." mõtles ta just enne uinumist. "On olemas veel midagi muud."

Tõuk muudkui magas. Siis kodus ta enda ümber siidise kookoni, mis kõvenes kindlaks kaitseks. Vihm ja sügislehed matsid selle. Tema kraavinaabrid, põldhiir, siil ja kogu sisalike

suguselts arvasid, et tõuk on surnud, ja nad olid väga kurvad. Kookonisse peitunud olend oli olnud meeldiv, hästi kasvatatud tõuk. Nad tundsid tast puudust.

Kuid ta ei olnud surnud, mitte sinnapoolegi! Ühel päeval nägi ta üpris imelikku und. Keegi kutsus teda kaugelt, kaugelt, kuid väga tugevasti - see kutse oli nagu kauge kella hääl. Kuid tõuk oli vangis ega saanud vastata. "Ma ei pääse sellest vangistusest oma nõrga kehajõu tõttu," mõtles ta. "Aga kui ma sellele kutsele ei vasta, ma suren!"

Siis taipas ta, et ta on ärkvel. Kutse ei olnudki uni. Tõuk rabeles uskumatu jõuga; ta ei olnud end kunagi tundnud nii tugevana. Ja nüüd hakkas tema kest pragunema! Ta pürgis üles valguse, soojuse ja linnulaulu poole. Ta ei teadnud, kust tuli see jõud. Tundus, nagu oleks ta uuesti sündinud. "Ma olen teistsugune kui enne," pomises ta. "Keha ei ole enam kohmakas ega aeglane. Kutse tuli kusagilt kaugelt, minu pea kohalt... aga ma tõusen õhku! Ma mõtlesin kogu aeg, et oleks veider hõljuda kraavide kohale, aga ma ei olegi enam võõras siin siniõhus. Tunnen, et ma olen täiesti rahul... selleks ma siis olengi sündinud! "

Ta laskus sinikellukale puhkama ja võluv sinine liblikas istus tema kõrvale. "Tere tulemast meie hulka," sõnas ta. "Ma näen, et su tiivad on alles avanenud. Luba, ma näitan sulle teed sirelipõõsale, kus me kõik koos oleme."

"Tiivad!" Väike liblikatõuk pidi peaaegu minestama. Kes ja mis see oli? Ta kohmetus väga, kui ilus, sinine liblikas temaga rääkima hakkas. Häbelikult lendas ta lindude jooginõu servale. Suures segaduses ja õieti teadmata, mis ta teeb, vaatas ta vette ja nägi enda peegelpilti. Ta nägi toredat admiral-liblikat, kellel olid mustad punaste triipudega tiivad.

"Lendama sündinud," sosistas ta. "Lendama sündinud!" Lehitades oma tiibu nende täies toreduses järgnes ta oma kirkast värvi teejuhile ja liitus sirelipõõsa seltskonnaga.

Kuna me oleme piiratud, siis me ei tea, mis on täius. Kuid see, et me ei suuda näiteks kujutleda, milline on täiuslik elu pärast surma või täiuslik ihu, ei tee neid asju veel ebatõeliseks. Me ei saa näha Linnutee miljoneid tähti, ja ometi me teame, et nad on olemas.

VÕTI:

Nõnda on ka surnute ülestõusmine. Kaduvuses külvatakse, kadumatuses äratatakse üles; autuses külvatakse, auhiilguses äratatakse üles; nõtruses külvatakse, väes äratatakse üles; maine ihu külvatakse, vaimne ihu äratatakse üles; sest kui on olemas maine ihu, siis on ka olemas vaimne ihu... aga me kõik muutume... (1Kr 15:42-44, 51)

Ja otse nõnda, nagu me oleme kandnud muldse inimese kuju, nõnda me kanname kord ka taevast kuju. (Samas. 15:49)

PALVE:

Täna Sind Issand, selle rõõmu, jõu ja ilu eest, mida Sa oled kinkinud kõigile usklikele, kes on sures Sinule lootnud! Täna Sind selle päeva eest, millal me neid jälle kohtame.

MÕTLE:

- Jeesus Kristus on inimkonna ajaloo tähtsaim isik: Ta suri, tõusis surnuist üles ja näitas end inimestele jälle elavana... - Seega ei ole surm kõige lõpp. See on uus algus.

48. Sammud öös

Isand oli lahkumas, keegi ei teadnud, kuhu ta läheb.

See oli väga huvitav ja teenijatel oli põhjust asja üle aru pidada. Isand oli noor ja vallaline, ning mõned sosistasid, et ta kavatseb minna pruuti otsima. Teised arvasid, et ta läheb äriasjus välismaale; olid ju tema majapidamises toodetud lambavill, tema viinamarjaistanduse vein ja tema põldude nisu tuntud üle kogu maa. Ainult üks oli kindel: ta jääb kauaks ära.

Ta oli andnud valitsejale täpsed juhised lammaste niitmise ja saagikoristuse kohta. Niisiis plaanitses ta kogu suve ära olla. Ta oli nõu pidanud viinamäe aednikuga surutõrte ja veinivaatide varumise üle. Ta ei tule siis tagasi enne sügise algust. Samuti andis ta majapidamiseks selged juhtnöörid. Igaüks teadis oma tööd ja tegi seda tavalises korras edasi.

Isand lahkus kaunil kevadhommikul ja lubas varsti tagasi tulla. Teenijad vaatasid, kuidas ta orgu ratsutas. Nad ei teadnud, mida mõelda. Isand oli lahke, õiglane mees ja kõik austasid teda, kuid ta nõudis oma palgalistelt ka tööd. Mõned otsustasidki nüüd isu täis laiselda. Valitseja ise oli ka laisavõitu isanda äraolekul ega hoolinud suuremat sellest, kuidas tööd tehti. Peale isanda lahkumist asusid kõik palju aeglasemalt oma tööde juurde.

Ainult üks sulastest võitles pisaratega ja vaatas kaua, kuidas vägev kuju kadus küpresside varju. Fidelis oli sündimisest saati ühe halva peremehe ori. Ta oli kõvasti tööd rüganud ja nälga näinud, ning alatasa oli teda julmalt pekstud. Kord oli sinna majja tulnud kaupa tegema tema praegune isand. Ta oli näinud arme lapse kehal ja hirmuilmet tema näol. Fidelis ei olnud siia maani unustanud isanda pilku, milles leekis ühtaegu soojus ja viha. Kohe ütles ta, et tahab poisi ära osta ja maksis tema vabaduse eest peadpööritava summa. Kuna poiss oli noor ja tugeva kehaehitusega, siis oli ta hind kõrge. Siis oli uus isand tõstnud väriseva lapse hellalt hobuse selga. Soojade sõnadega oli ta poissi lohutanud. Uues kodus kiindus Fidelis oma isandasse. Sügav, ustav armastus oli aastatega üksnes kasvanud. Fidelise töö oli lihtne: ta hoidis hoovi puhta, kandis hoolt vahikoerte eest ja magas suure peaukse juures seks puhuks, kui keegi peaks öösel majja tulema. Ustavalt teenis ta oma armastatud peremeest; tema elu rõõm oli teenida oma isandat ja olla tema lähedal. Siis oli Fidelis õnnelik.

Kuid ta teadis, et isandat võib hästi teenida ka tema äraolekul. Nädalad mööduvad kiiresti, kui ta kõvasti tööd rühmab. Ja kui peremees tagasi tuleb, näeb ta puhast õue, erksaid vahikoeri ja kõike heas korras. Ta kääris käised üles ja hakkas sellise hooga tööle, et kokk purskus naerma. "No on poiss, teda nähes võib arvata, et isand tuleb juba täna õhtuks tagasi," hüüdis ta.

Aeg kulus kiiresti. Lambad olid kuidagiviisi niidetud, vili koristatud ja vein käärimas. Suvi oli peaaegu möödas ja Fidelis käis õhtuviluga tihtipeale orus vaatamas, et... Ta tuleb kindlasti varsti! Fidelis ei hoolinud teiste teenijate seltsist. Kõik nad riidlesid omavahel ja nurisesid. Nad peksid keelt selle üle, kui palju valitseja isanda äraoleku pealt teenib. Valitsejat aga ei nähtud kunagi tööde juures. Sosistati, et ta on elama asunud isanda töökabinetti. Ta lõbutses koos sõpradega ja jõi isanda kalleid veine.

Paplid läksid kollaseks ja esimesed sügisvihmad kasisid kuivanud maad. Kuid isand ei tulnud ikka veel. Siis läksid liikvele kuulujutud. Rändajaid jäi teel järjest vähemaks ja üldiselt oldi seda meelt, et peremees ei tule tagasi enne kevadet - kui üldse tuleb. Mõned ütlesid, et ta on läinud välismaale ja ega keegi ei hakkaks hullust peast selliste tormidega üle ookeani sõitma. Teised olid selles kindlad, et maanteeröövliid on isandat rünnanud. Kõik olid sünged. Nüüd, kui viinamarjalõikus oli läbi ja vein vaatides, olid vastutajad muutunud laisaks ja kukkunud purjutama. Kõik tegid tööd siis, kui neil selleks lusti oli. Ainult Fidelis mäletas isandat ja tegi oma tööd armastusest tema vastu.

Ühel päeval said nad põneva teate. Valitseja kutsus neid kõiki suurde saali pidulõunale. See oli pidu ja kuigi keegi ei teadnud, mis on pidutsemise põhjus, lootsid nad seda seal teada saada.

Võib-olla, mõtles Fidelis, teatab ta isanda kojutulekust. Ta läks peole särasilmil, suure lootuse ja põnevusega.

Imestusega vaatas ta roogadest nõtkuvaid laudu. Kaks lammast oli tapetud ja meekastmes hautatud. Maiuste- ja puuviljakuhjad olid kindlasti isanda tagavaradest pärit.

Valitseja tõusis püsti ja koputas vastu lauda. Täielikus vaikuses teatas ta, et ta oli saanud isanda surmasõnumi; niisiis isandat ei olnud enam. Pidu oli korraldatud sellepärast, et tema kui valitseja võtab nüüd ohjad oma kätte. Nüüdsest peale peavad kõik olema temale ustavad. Ta oli ülendanud ennast isandaks!

Õnneks istus Fidelis laua teises otsas kõige alamate teenijate hulgas ja keegi ei märganud, kui ta saalist välja ruttas... Ta jooksis peaukse juures olevale õlgmadratsile. Seal ta siis nuttis, kuni ta enam nutta ei jaksanud. Suur vahikoer aimas ta hingehäda ja tuli ta kõrvale lebama ning nügis teda koonuga. See lohutas Fidelist; vähemalt nemad kahekesi olid oma isandat armastanud! Peokära saalis läks õhtu poole järjest kõvemaks ja sulased tühjendasid ühe veinikannu teise järel. Fidelis aga lamas kummuli madratsil. Ta tundis end hüljatuna. Ta püüdis otsustada, mida ta nüüd tegema peab. Kunagi, mitte kunagi ei saa ta olla ustav isandale, kes seadusevastaselt on omandanud teise varanduse ja aujärje.

Järsku tõusis suur vahikoer tema kõrvalt üles, teine urises ja tõstis pead. Fidelis tõusis istuma ja kuulatas, kuid ei kuulnud muud kui joobnute hõiskeid ja naerupahvakuid saalis.

Koerad hakkasid meeletult haukuma ja kippusid ukse poole. Fidelis haaras neil kaelarihmast kinni, kuid ta käed ei olnud küllalt tugevad, et neid tagasi hoida. Koerad olid nimelt kuulnud kerget, kindlaid samme, mida nad hästi tundsid! Nad söötsid välja kuuvalgesse õue ja jooksid hobuse kõrvale seisva mehe juurde. Teda tundis ka Fidelis! Temagi jooksis nüüd väljaja seisis peagi isanda ees, vahtides teda üksisilmi. Tema süda oli liiga tulvil, et ta oleks suutnud rääkida.

"Maha, poisid!" lausus isand. "Vakka!" Ja koerad heitsid tormiliselt saba liputades tema ette maha.

Isand vaatas poisi pisaratest määndunud nägu ja ta taipas, et midagi on õige halvasti.

"Mis siin lahti on, Fidelis?" küsis ta lahkelt. "Kas kedagi peale sinu ei olegi tulnud mind saabumise puhul tervitama? Ja mis lärm see on, mida ma kuulen? Miks saali tuled põlevad? Kus teised sulased on?"

"Nad peavad pidu, isand," sosistas Fidelis. "Nad arvasid, et te olete surnud." Ta vajus kivile istuma ja peitis näo käte vahele.

Kui nüüd isand rääkis, oli ta hääl kurb. "Miks siis sina peost osa ei võta?"

Nüüd sai Fidelis kõnevõime tagasi. Kuuvalgel puistas ta oma südant.

"Te maksite minu eest kõrget hinda ja tegite minust oma sulase! Te lubasite tagasi tulla! Kuidas ma oleksin saanud kellelegi teisele truudust vanduda? Mina kuulun teile, isand. Kas ma ei ole kogu aeg teid teeninud?"

Ta mõtles, et koer on pannud oma koonu ta pealaele, kuid taipas siis, et isanda käsi silitab tal pead.

"Sa ei ole enam sulane, Fidelis, vaid päriselt minu poeg," ütles isand. "Tule, lähme sisse!"

Sageli tundub küll, et kurjus valitseb maailma ja inimesed on unustanud, et Jeesus lubas tagasi tulla.

Ta lubas tõesti tagasi tulla. Selle kinnituseks kuulutas Ta, et enne Tema tulekut juhtub nii mõndagi. Need on märgid Tema tulekust. Uues Testamendis on need kirja pandud.

Suur osa neist on täide läinud ja paljud kristlased usuvad, et Jeesuse tulek on väga lähedal.

VÕTI:

Jeesus ütles: "Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enese juurde, et teiegi oleksite, kus mina olen." (Jh 14:3)

Sellepärast olge teiegi valmis, sest Inimese Poeg tuleb tunnil, mil te ei arva! (Mt 24:44)

PALVE:

Issand Jeesus, ma tänan, et Sa lubasid tagasi tulla ja viia oma lapsed koju. Kuigi me ei tea, millal see sünnib, õpeta mind elama nii, et ma igal hetkel olen valmis ja ootan Sinu tulekut. Tänan Sind selle imelise õnne eest, mis saab meile osaks, kui me Sind näeme.

Palve Piiblist:

Tema, kes seda tunnustab, ütleb: "Tõesti, mina tulen varsti!" Aamen, tule, Issand Jeesus!
(Ilm 22:20,21)

MÖTLE:

- Meie, kristlased, peame olema valvel, just nagu tuleks Kristus täna - ja kannatlikud, just nagu Tema tulekuni oleks tuhandeid aastaid.